

ISTORIJA GITARE

PRILOG ISTORIJI IZVOĐAŠTVA, KOMPOZICIJE I KONSTRUKCIJE
KLASIČNE GITARE

ZBORNIK RADOVA STUDENATA ODSJEKA GITARE MUZIČKE AKADEMIJE
UNIVERZITETA U ISTOČNOM SARAJEVU

STUDENTI: BAKIR VEHABOVIĆ, KRISTIJAN RAVLIĆ,
PETAR RAKIĆ, ANDREJ GRADINA, HANNA HAMZIĆ

MENTORI:

MR VOJISLAV IVANOVIĆ, VANREDNI PROFESOR
MA ALEKSANDRA IVANOVIĆ, ASISTENT

ISTOČNO SARAJEVO MART/JUN 2020

SADRŽAJ

VELIKI GRADITELJI KLASIČNE GITARE	Str. 2 - 48
METODI I ŠKOLE KROZ ISTORIJU	Str. 49 - 76
ZNAČAJNI KOMPOZITORI ZA GITARU 19 i 20 VIJEKA	Str. 77 - 128
KOMPOZITORI BAROKA	Str. 129 - 162
ZNAČAJNI ŠPANSKI KOMPOZITORI	
VICENTE ASENCIO	Str. 163 - 166
FEDERICO MORENO TORROBA	Str. 167 - 169
JOAQUIN TURINA	Str. 170 - 172
JOAQUIN RODRIGO	Str. 173 - 177
FRANCISCO TARREGA	Str. 178 - 181
ZNAČAJNI ITALIJANSKI KOMPOZITORI	
FERDINANDO CARULLI	Str. 182 - 184
MAURO GIULIANI	Str. 185 - 187
MARIO CASTELNUOVO - TEDESCO	Str. 188 - 192
GIULIO REGONDI	Str. 193 - 194
MATEO CARCASSI	Str. 195 - 197
ZNAČAJNA KOMPOZICIJE ZA GITARU KROZ KLASIČNE FORME	
KOMADI	Str. 198 - 201
ETIDE	Str. 202
VARIJACIJE	Str. 203 - 208
SONATE	Str. 209 - 212
KONCERTI S ORKESTROM	Str. 213 - 223

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU

BAKIR VEHABOVIĆ, III godina, gitara

Metodika nastave gitare

Mr. Vojislav Ivanović, van.prof.

Seminarski rad na temu:

Deset graditelja klasične gitare

Pierre Réne Lacôte

Pariški graditelj gitara Pierre René Lacôte (1785-1868) izgradio je gitare za vodeće gitariste svog doba, kao što su Napoléon Coste, Dionisio Aguado i Fernando Sor.

Réne Lacôte vodio je jednu od najvažnijih radionica izrade gitara u Parizu. Iz doba kada je uspješna poslovna praksa bila možda i bliža tvornici nego pojedinom obrtniku, ovaj je instrument očito bio jedan od najboljih proizvodnih modela u to vrijeme, s čvrstim leđima i ružama, ivicom od bjelokosti i ebanovine.

Unutar pojedinih njegovih gitara nalazi se etiketa s potpisom Fernanda Sora, tadašnjeg vodećeg gitariste.

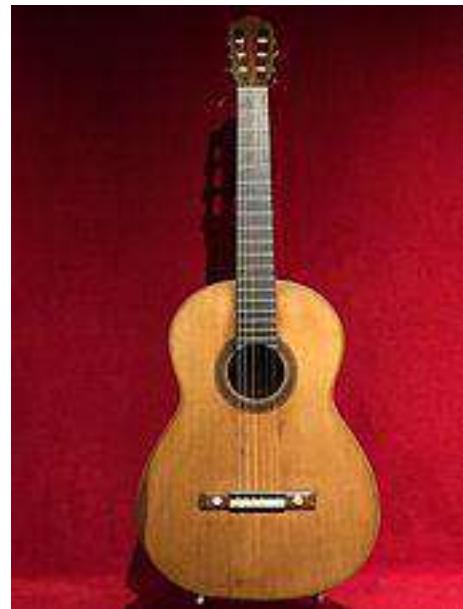
Antonio de Tores Huardo

Sredinom XIX vijeka na međunarodnoj sceni se pojavljuje ličnost koja je zacrtala putanju moderne gitare – Antonio de Tores Huardo (Antonio de Torres Juaro) (1817-1892).

Njegove prve gitare nastaju u Sevilji i sačuvane su do danas. U to doba Julian Arkas (Julian Arcas) i Francisko Tarega (Francisco Tarrega) počinju da sviraju na njegovim instrumentima.

Toresov rad je vrhunac napora i eksperimenata dotadašnjih generacija španskih graditelja gitara. On je uočio važnost oblika korpusa, odnosa menzure 650 mm (dužina vibrirajuće žice), debljine materijala od koga je izgrađen instrument, položaja zvučnog otvora i položaja kobilice.

Najveću važnost Tores je posvetio gornjoj ploči (kvalitet drveta, način sječenja, tačna debljina) i njenom pojačanju pomoći lepeze letvica, nalijepljenih iznutra.

Poslije njegove smrti centar gradnje gitara seli se u Madrid, da bi se u XX vijeku taj zanat proširio po čitavom svijetu.

Vicente Arias

Vicente Arias je rođen 1833. u Alcázar de San Juan, Ciudad Real. Gitare je počeo izrađivati oko 1860., a nastavio je sve do svoje smrti 1914. Za to vrijeme dobio je mnogo nagrada širom svijeta (Medalje su izložene na njegovim etiketama).

Arias je bio jedini graditelj iz 19. stoljeća čiji su instrumenti po tonu i estetskim kvalitetima mogli da se porede sa Torresovim, a poznati gitaristi poput Francisco Tárrega svirali su na njegovim gitarama.

Ovaj instrument na slici, koji je težak samo 812 g ima nevjerojatno lijep ton i uzburkan, topao, mekan glas. Projekcija je zapanjujuća s obzirom na njegovu malu veličinu.

Manuel Ramírez

Manuel Ramírez de Galarreta rođen je 1864. u Alhami u Aragonu u Španiji.

1891. godine Ramírez se odlučio preseliti u Pariz i početi raditi sa bratom Joséom, ali iz nepoznatih razloga promijenio je svoje planove i umjesto toga odlučio pokrenuti vlastitu radionicu u Madridu. To je izazvalo trajno neprijateljstvo među braćom i oni više nikada nisu imali kontakt.

Enrique Garcia, koji je započeo rad s njegovim bratom Joséom Ramírezom 1883. pridružio se Manuelu Ramírezu. Osim gitara, izrađivali su i violine.

1893. Manuel je osvojio medalju na togodišnjem sajmu u Chicagu.

Ramírezov stil gitare slijedio je zamisli Antonia Torresa i smatran je njegovim nasljednikom, ali istovremeno je radoznalo eksperimentisao i razvijao Torresove ideje.

Kao rezultat toga, počeo je proizvoditi gitare blažeg i osjetljivog zvuka, koje su postale popularne u flamencu.

Među graditeljima koji su bili njegovi učenici izdvajaju se Enrique Garcia, Antonio Emilio Pascual Viudes, Domingo Esteso i Modesto Borreguero. Manuel Ramírez takođe je smatran izvrsnim tvorcem violinina.

Do 1912. godine Manuel Ramírez imenovan je graditeljem u Nacionalnoj konzervatoriju u Madridu, a iste godine sagradio je gitaru, na kojoj je svirao tada još mladi Andrés Segovia. Ova gitara danas je izložena u Metropolitan Museum of Art u New Yorku.

Enrique Garcia

Enrique Garcia (čiji je otac bio graditelj Juan Garcia) rođen je 1868. u Madridu.

1883. započeo je rad na izradi gitare sa Joséom i Manuelom Ramirezom. Deset godina kasnije osvojio je prvu nagradu na izložbi u Chicagu, a nakon toga je tu nagradu utisnuo na svim svojim etiketama.

Sa 27 godina, 1895. godine, Enrique Garcia napustio je Madrid i preselio u Barcelonu. Brzo je postao prilično poznat, čak je stekao međunarodnu slavu. Na prelazu u XX vijek Garcia se smatrao utočištem Barcelonine škole, a smatra se i jednim od najvećih graditelja u istoriji.

Duboka i lirska muzikalnost ove gitare u potpunosti je u skladu s legendarnim ugledom ovog slavnog graditelja.

Modesto Borreguero

Modesto Borreguero jedno je od velikih imena u istoriji graditeljstva gitara.

Rođen je 1883. u Madridu. S 12 godina počeo je raditi u radionici Manuela Ramireza, koji ga je učio izradi gitare.

Kad je 1916. umro Manuel Ramirez, Modesto Borreguero nastavio je graditi gitare za njegovu udovicu dok se radionica nije zatvorila 1923.

Borreguero je 1924. otvorio vlastitu radionicu, izrađujući gitare i obučavajući graditelje poput Vicenta Camacha i Félix Manzanera. Prestao je sa radom 1963., a umro u Madridu 1969.

Abel Carlevaro

Abel Carlevaro (Montevideo, 16. 12. 1916. - Berlin, 17. 05. 2001.) bio je tvorac nove škole instrumentalne tehnike sviranja na gitari i držanja gitare.

Carlevaro je takođe izumio novu gitaru (Koncertno-gitarski model "Carlevaro"), koja se odvaja od tradicionalne izrade gitare: gornji dio zvučne kutije bio je ravan, a donji je zakrivljen kao i obično.

Na ovoj gitari je takođe zatvoren normalni okrugli otvor za zvuk, umjesto toga tanki "zvučni otvor" oko zakrivljenosti vrha, odvojen sa strana, koji se na mjestu drži samo drvenim iglama.

Ovakav oblik zvučne ploče, kako je govorio Carlevaro, poboljšava vibraciju donjih nota.

Daniel Friederich

Rođen je 16. januara 1932. u Parizu. Svoju prvu klasičnu gitaru sagradio je 1955. jer je učio svirati gitaru, a njegov učitelj Cristian Aubin mu je rekao da treba bolji instrument za vježbanje. Shvatio je da nikako ne može sebi priuštiti da kupi dobru gitaru, pa je odlučio napraviti jednu za sebe. Bio je to vrlo jednostavan primjerak gitare Francisco Simplicio.

Dovršio je petnaest gitara prije nego što je jednu javno pokazao.

Godine 1967. anonimno se javio na jedno takmičenje konstruktora gitare.

Dobio je srebrnu medalju za zvuk svoje gitare i zlatnu za konstrukciju.

Otprilike od 1973. povećao je težinu gitare, koje su sad bile čvršće, a zvuk bogatiji i sladji.

Ova veličanstvena gitara koju je 1975. godine sagradio Daniel Friederich je izuzetan instrument i rado je koriste mnogi poznati gitaristi.

Ignacio Fleta

Fleta je jedno od velikih imena u graditeljstvu gitara u 20. vijeku.

Ignacio Fleta je radionicu nakon smrti ostavio svojim sinovima, Gabrielu i Franciscu, koji su dugi niz godina zajedno s ocem radili u porodičnoj radionici.

Danas Ignacijevo
zahvaljujući unuku naslijeđe živi
Gabrielu Jr.

Soundwise je gitara koja ima sve prepoznatljive zvučne kvalitete: dobar volumen povezan s velikom ljepotom i dubinom zvuka.

Otto Vowinkel

Otto Vowinkel rođen je u Amsterdamu u porodici krojača. Sa 19 godina preselio se u Mallorcu u Španiji, gdje je dvije godine radio u restoranu.

Po povratku u Hollandiju otvorio je vlastiti restoran. Tokom tog razdoblja počeo je svirati klasičnu gitaru, a učitelj mu je takođe pokazao kako treba prilagođavati i popravljati gitare. Tako je Otto Vowinkel otkrio da ga privlači graditeljski zanat i 1984. godine je prodao svoj restoran i posvetio se graditeljstvu.

Gitare je počeo samostalno izrađivati koristeći sto za bilijar kao radni sto.

Tokom vremena, sa svakom novom gitarom koju je napravio, pokazao je svoj graditeljski talenat.

Goražde, maj 2020.

Kristijan Ravlić, II godina, klasa: mr Vojislav Ivanović, vanr. prof.

Seminarski rad na temu: **Top 10 graditelja klasične gitare**

1. Antonio de Torres

U istoriji klasične gitare niti jedan pojedinac nije važniji od *Antonia de Torresa* (1817.-1892.), Poznatiji kao *Torres*, proizvođač gitare koji je u životu postigao lokalni ugled, ali nikada nije bio oslobođen siromaštva. Torres se najviše temeljio na povećanju veličine tijela gitare. Torresove koncertne gitare, predstavljene početkom 1850-ih, imaju zvučne ploče za oko 20 odsto veće od onih koncertnih gitara koje su nekoliko godina ranije svirali *Fernando Sor* i *Dionisio Aguado*. Dodatni prostor nalazi se u gornjim i donjim krivuljama, pa njegov predložak ima oblik osamosam, što sada uzimamo zdravo za gotovo. Neki tvrde da je *Torres* geometrijski stigao do ovog oblika. Njegovi potomci, prema *Romanillosu*, tvrde da se temelji na liku mlade žene koju je video u Sevilli. Torresovi mostovi bili su još jedan korak naprijed: otprilike 1857. koristio je zasebno kobilicu, dopuštajući minutno podešavanje visine žice. Učinci Torresovog rada bili su neposredni i očiti. Novo držanje koje je preporučio *Tárrega*, s lijevom nogom podignutom da podrži gitaru, ovisilo je o širem Torresovom instrumentu. Pružao je gitaristima stabilnost za kojom su žudili još od tronošca *Dionisia Aguada*, i olakšala muziku na višim pozicijama. Sve glasniji i puniji zvuk Torresove gitare omogućio je širi raspon dinamike i muzičke ekspresije. Nije ni čudo što je Torresova gitara gotovo viđena kao novi instrument. Dok cijelokupni uzorak moderne klasične gitare potiče od *Torresa*, postoji razlika između Torresove klasične gitare i modernog instrumenta. Torresove sve gitare imale su ploče europske *smreke*, sada se često koristi i zapadni crveni *cedar*.

2. Johann Georg Stauffer

Johann Georg Stauffer (rođen 1778. u Beču; umro 1853.) bio je austrijski graditelj i najvažniji bečki graditelj svoga vremena. "Bečka gitara" koju je sagradio *Johann Georg Stauffer* je crijevno žičana gitara sa zakriviljenim leđima, užim strukom i mostovima. 1822. *Stauffer* i *Johann Ertl* primili su carsku komisiju za poboljšanje gitare, usredotočujući se na produljenje vrata, iznad (ne pričvršćene) zvučne ploče, razvoj *mašinica* i upotrebu ugrađenih metalnih pragova. Staufferove navigacijske mašinice za ugadanje žica koriste se od 19. vijeka i dalje se koriste na instrumentima koji se odnose na gitare u Srednjoj Evropi. Od 2018. godine neke firme i dalje izrađuju mašinice za štimanje žica u stilu *Stauffer*, a neki graditelji i dalje izrađuju „bečke gitare“.

3. Jose Ramirez

Ramírez gitare (*Guitarras Ramírez* na španskom) španski je proizvođač profesionalnih, klasičnih i flamenco gitara koncertne kvalitete. Pet generacija porodice *Ramírez* proizvelo je *Ramirez* gitare. *José Ramirez* je naučio kako napraviti gitare dok je bio učenik madridskog proizvođača gitare, *Francisca Gonzalesa*. Nakon što je završio naukovanje, otišao je i sa mlađim bratom *Manuelom* (1864-1916) otvorio je radionicu izrade gitare 1882. na Cava Baji u Madridu, prije nego što se 1890. preselio u Calle de la Concepción Jerónimo nº 2. Godine 1891. *Manuel* je predložio da se preseli u Pariz i ondje se osnuje, čemu je *José* pružio svoju podršku. Međutim, iz nepoznatih razloga, *Manuel* je promijenio svoje planove i odlučio je umjesto toga započeti vlastitu radionicu

u Madridu, koja bi bila u izravnom kompletu s njegovim bratom. To je izazvalo trajno neprijateljstvo među braćom i oni više nikada nisu progovorili. 1912. mladi *Andrés Segovia* posjetio je *Manuela* sa zahtjevom da iznajmi gitaru za koncert. Nakon što ga je čuo kako svira, *Manuel* mu je dao gitaru koju je uvelike napravio *Hernandez*. *José III* usko je sarađivao s vrhunskim izvođačima, koji su prihvatili njegove inovacije. Među njegovim inovacijama bilo je uvođenje zapadnog crvenog kedra za prednju ploču gitare umjesto smreke koja se do tada koristila.

4. Hermann Hauser

Legendarna gitara koja je stvorila dinastiju datira od 1854. godine, s *Josefom Hauserom*, prethodnikom istorije i nasljeđem koje je proizvelo neke od najsvjetlijih trenutaka u modernoj istoriji gitare. Saga koja i dalje održava svjetski prestiž i čiji rad i dalje privlači divljenje najboljih gitarista i poštovanje najvećih graditelja. Ova istorija doseže jednu od svojih najviših tačaka i sjaj s *Hermannom Hauserom I* (1882. - 1952.), kada *Andres Segovia* odluči promijeniti svog *Ramireza* iz 1912., koji ga je pratio od početka, gitarom *Hauser* iz 1937., gitarom koja je pratila veći dio njegove karijere do 1970. a trenutno je sačuvana i danas i može se vidjeti u *Metropolitan muzeju* umjetnosti u New Yorku. *Hermann Hauser I*, sin *Josefa Hausera*, zauzimao je vodeću poziciju među graditeljima širom svijeta. Učio je umjetnost izrade instrumenata u radionici svog oca dok on nije preuzeo radionicu. Veliki španski majstori *Miguel Llobet* i *Andres Segovia* otkrili su umjetnost *Hauser* gitara početkom 20. vijeka i bili su zavedeni njenim čarima. *Andres Segovia* rekao je da *Hermann Hauser III* gitare imaju neopisivo lijep zvuk, a *Pepe Romero* je svog Hausera nazvao "klasičnom gitarom s najčišćim zvukom". Danas *Kathrin Hauser*, čerka *Hermana Hausera III.*, dugo je radila u radionici svog oca, a od prije nekoliko godina izrađuje i potpisuje vlastite gitare.

5. Ignacio Fleta

Fleta se smatra jednim od vodećih proizvođača gitare u istoriji instrumenta, a ponekad ga opisuju kao *Stradivarius*, ili *Steinway*, gitare. Rođen u porodici proizvođača ormara, u početku je gradio gudačke i istorijske instrumente, a *Andrés Segovia* nadahnuo ga je da svoje napore usredotoči na gitaru. Tokom zlatnog doba *Ignacija Fleta*, od 1960-ih do 1970-ih, on je revolucionarizirao prednju ploču kedra i smatra se najvećim proizvođačem u tom materijalu. *Fleta* gitare iz tog razdoblja

poznate su kao "Rolls-Royce" u svijetu klasične gitare. Za izvođače i kolekcionare, ime *Ignacio Fleta* (1897-1977) svrstava se među najelitnije graditelje 20. vijeka. Njegova šarena karijera stvaranja gitare protezala se gotovo pola vijeka, a njegovo nasljeđe nastavljeno je do današnjih dana, instrumentima njegova dva sina *Gabriela* i *Francisca*, a sada unuka *Gabriela Jr.* Bezbroj mnogobrojnih najboljih svirača na svijetu svirao je ove instrumente, među kojima su *Andres Segovia*, *John Williams*, *Angel Romero*, *Turibio Santos*, *Alirio Diaz*, *Marcelo Kayath*.

6. Robert Bouchet

Robert Bouchet bio je višestruk vješt majstor - ustvari, izrada gitare bilo je nešto što se zauzeo prilično kasno u svom životu. Bio je samouki proizvođač gitare, a instrumente je izradivao proučavajući gitare *Torresa*. Takođe je imao priliku promatrati tvorca iz Pariza, *Juliana Gomeza Ramireza*, koji mu je bio blizak prijatelj. *Bouchet* je kao graditelj imao prirodni dar, a *Julian Bream* posjedovao je tri njegove gitare. O *Bouchetu* se često misli da je bio prvi graditelj koji je predstavio "most"

(veliku opornicu zalipljenu ispod površine prednje ploče, ispod položaja kobilice -mosta. Zapravo *Bouchet* je prvi objasnio da je to vidio na gitari *Torresa*. *Bouchetu* se svidjela ideja, pa je eksperimentisao s tim načinom kontrole zvuka i stabilizacije mosta. Iako nije napravio veliki broj gitara, bile su široko tražene, a danas su izuzetno vrijedne. Nakon *Antonia de Torresa* i *Hermann Hausera*, *Robert Bouchet* najpoznatiji je i najtraženiji graditelj gitare u istoriji klasične gitare.

7. *Manuel Contreras*

Manuel Contreras, stariji (1928.-1994.) godine, rodom iz Madrija, stekao je izvrsne vještine obrade drveta u vrlo mlađoj dobi što je dovelo do puke karijere proizvođača namještaja. Njegove vještine privukle su pažnju *Joséa Ramíreza III.*, koji ga je pozvao da bude učenik u njegovoj radionici 1959. U roku od tri godine razvio je svoj zanat dovoljno da se u Madridu postavi kao neovisni proizvođač gitara. Gotovo od početka, *Contreras* je stekao reputaciju

jednog od kreativnijih i inovativnijih graditelja u Španiji. Najistaknutija karakteristika "double top" modela je uporaba materijala od zvučne ploče (kedra ili smreke), laminirane u unutrašnjosti leđa. Mnogi su vrhunski gitaristi bili oduševljeni ovim modelom od početka, ponajviše svi članovi kvarteta *Romero*. To je ohrabrilo *Contrerasa* da nastavi s ovim inovativnim načinom rada. U svojih više od 25 godina kao graditelj izradio je gitare za gotovo sve najpoznatije svjetske koncertne izvođače.

8. *Paulino Bernabé*

Paulino Bernabe (1932-2007) bio je jedan od najvećih i najpoznatijih graditelja gitare iz Španije. Prije nego je 1969. osnovao svoju prvu radionicu, gdje je radio zajedno sa svojim sinom *Paulinom Jr.* od 1980-ih pa nadalje, *Paulino stariji* radio je u radionici *Joséa Ramireza III.* 1950-ih i 1960-ih. *Bernabe* gitare i danas se sviraju na poznatim mjestima širom svijeta. Njegove su gitare gotovo kuljni instrumenti širom svijeta. U nekim su se zemljama toliko cijenili da dolazak svakog novog instrumenta podrazumijeva veliki događaj, a njihova se prodaja ponekad odvija putem vrućih ponuda. Nakon dugogodišnje intenzivne saradnje, *Paulino Jr.* je postigao ne samo da nastavi očevu liniju rada, već i podigne kvalitetu, zvuk i inovacije do gotovo nenadmašnog nivoa.

9. Jose Romanillos

Jose Romanillos uspostavio se kao jedan od najvećih graditelja gitara dvadesetog vijeka. Na njegovim su instrumentima svirali *Carlos Bonell*, *Gilbert Biberman* i *Antigoni Goni*. No, najpoznatiji prvak ovih gitara je *Julian Bream*, koji je na njima nastupao gotovo isključivo veći dio karijere. Gitare *Romanillos* primile su priznanje od gitarista na međunarodnom nivou jednako zbog zvuka koliko i zbog svog estetskog izgleda.

Čist zvuk i harmonična ravnoteža žica je ono što je *Romanillos* tražio u svom nastojanju da proizvede suptilan "španski zvuk". Daily Mail ga je nazvao "*Stradivari gitare*", a talijanski časopis Sei Corde "*najvažnijim živućim proizvođačem žičanih instrumenata*". Držao je tečajeve španskog stvaranja gitare u brojnim zemljama, takođe predavanja i seminare o organologiji instrumenta.

10. Greg Smallman

Greg Smallman (rođen 1947. u Australiji) bio je prvi međunarodno uspešan netradicionalni australski graditelj gitara. Širom svijeta poznat je po inovativnom dizajnu gitare. Iako su mu gitare u vanjskom izgledu slične tradicionalnoj španskoj klasičnoj gitari, postoje brojne inovativne razlike. Gitare su mu znatno *deblje* i *teže* od klasične gitare. Leđa su izrađena od madagaskarskog ružinog drveta, dok je prednja ploča uvijek izrađena od zapadnog crvenog kedra. Lagana maska prednje ploče u kombinaciji sa Smallmanovim jedinstvenim sistemom učvršćivanja gitara čini gitaru vrlo prilagodljivom za ulaz sa zvukom punog zaokruživanja (nije tanak). Prednja ploča *Smallman* gitara podešena je "*rešetkastim*" okvirom sastavljenim od balsa drveta i karbonskih vlakana.

Suprotno tome, tradicionalne klasične gitare koriste podupirače od kedra ili smreke raspoređene u obliku "*ventilatora*". Svjetski poznati klasični gitaristi *John Williams* i *Miloš Karadaglić* koriste gitare *Grega Smallmana*. *Greg Smallman* je cijenjen po otvorenom načinu na koji dijeli svoje ideje. Ne krije ih od kolega graditelja, niti ih je patentirao. Veliki broj graditelja širom svijeta uključio je *Smallmanove inovacije* u vlastitom dizajnu gitara.

MUZIČKA AKADEMIJA UNIVERZITETA U ISTOČNOM SARAJEVU

PETAR RAKIĆ, II godina, gitara

Mentor: mr Vojislav Ivanović, van. prof.

Rad na temu:

Deset revolucionarnih graditelja klasicne gitare

1. Antonio de Torres Jurado

Antonio de Torres Jurado (rođen 13. juna 1817. u Almeriji, Andalucia, umro 19. novembra 1892.) bio je španski gitarista i luthier i "najvažniji španski proizvođač gitara 19. veka".

Njegovim dizajnom treba smatrati prve prepoznatljivo moderne klasične gitare. Većina akustičnih gitara koje se danas koriste, derivati su njegovog dizajna.

Antonio de Torres bio je sin Juana Torresa, lokalnog poreznika i Marije Jurado. Kao što je to bilo uobičajeno, kada je imao 12 godina počeo je da radi kao stolar. Godine 1833. izbio je dinastički rat i ubrzo je Torres regrutovao u vojsku. Kroz očeve mahinacije mlađi je Antonio otpušten kao medicinski nesposoban za služenje.

Antonio se 1835.godine zeni se sa Juanom Marijom Lopez koja je imala samo 13 godina. Deca su ubrzo sledila: čerka 1836, druga 1839, i treća 1842, koja je umrla nekoliko meseci kasnije. Docnije 1845. mu umire i druga čerka, a potom i žena u dobi od 23 godine od tuberkuloze. To su bile teške godine za Torresa, koji je često bio u dugovima i primoran da traži unosnije oblike zapošljavanja.

Iako postoji diskusija o tome ko je podučavao Torresa, jedna teorija je da je neko vreme oko 1842. Torres otisao da radi za Josea Pernasa u Granadi, brzo učeći da gradi gitare. Ubrzo se vratio u Sevilju i otvorio prodavnici na ulici Calle de Cerrajeria br. 7 koju je delio sa Manuelom Soto i Solaresom. Iako je stvarao neke gitare tokom 1840-ih, tek 1850-ih, po savetu poznatog gitariste i kompozitora Julianu Arcasu, Torres se bavio svojom profesijom i počeo ozbiljno graditi instrumente. Julian Arcas ponudio je Torresu savet o izgradnji, a njihova saradnja pretvorila je Torresa u istražitelja konstrukcije gitare.

Nacrt Torres konstrukcije prednje ploče.

Ove unutrašnje nosače postavljao je geometrijski, dva jednakostranična trougla spojena u njihovoj osnovi stvarajući oblik zmaja ili lepeze, unutar kojeg su simetrično postavljene grede. Iako Torres nije prvi koji se koristio ovom metodom, on je usavršio simetrični dizajn.

Torres je zaključio da je zvučna ploča ključna. Kako bi povećao volumen instrumenta, napravio je svoje gitare ne samo većim, već ih je i opremio tanjim, dakle, lakšim zvučnim pločama, što je omogućilo drugačiji pristup po pitanju broja i položaja letvica koje čine unutrašnju konstrukciju gitare, takva promena je bitno uticala na glasnost njegovih gitara.

Papier-mache Gitara

Da bi dokazao da je zvučna, 1862. godine je sagradio gitaru sa leđima i bočnim stranama od papier-mache kompozitnog materijala koji je mešavina papira, lepka i smole. (Ova gitara je smeštena u muzeju Museu de la Musica u Barseloni).

Postoji anegdota o tome kako je napravio gitaru poput kineske slagalice koja se mogla sastaviti bez lepka, a rastavljena bi stajala u kutiji za cipele. Nema dokaza da je ikad napravio takvu gitaru..

Godine 1868. Torres se ponovo oženio, venčao je Josefu Martin Rosadu. Ubrzo nakon toga, Torres je prvi put upoznao Francisca Tarregu. Tarrega, koji je tada imao sedamnaest godina, došao je u Sevilju iz Barselone kako bi kupio gitaru od proizvođača instrumenta Juliana Arcasa. Torres mu je ponudio skromnu gitaru koju je imao na zalihama, ali slušajući ga kako svira, ponudio mu je mnogo bolju gitaru koju je za sebe napravio nekoliko godina ranije.

Antonio de Torres papier-mache gitara 1862.

Oko 1870, don Antonio, koji je tada bio u 50-im godinama, zatvorio je svoju prodavnicu u Sevilji i preselio se u Almeriju gde je sa suprugom otvorio prodavnicu kineskog kristala nazvanom Real. Otprilike pet godina kasnije, don Antonio je započeo svoju "drugu epohu" kako to pominje na etiketama svojih gitara, gradeći honorarno u radno vreme kada nije zauzet u kineskoj radnji. Nakon smrti supruge Josefe, 1883. godine, Torres je počeo da posvećuje sve više vremena izgradnji gitara, praveći negde oko dvanaest gitara godišnje sve do smrti u La Canada de San Urbano, Almeria, u dobi od 75 godina.

2. Robert Bouchet

Robert Bouche gore desno sa svojim klijentima, Pariz 1947.

Nakon što je posećivao španskog lutijera sa sedištem u Parizu Juliana Gomeza Ramireza napravio je prvu gitaru. Bouchet je počeo izrađivati gitare koje su tražile zvuk koji je bio izrazito njegov i vrlo francuski.

Prema Lutijeru Richardu Bruneu, ono što komplikuje ideju o francuskoj školi izgradnje gitara, koju je pokrenuo Bouchet, je da se Bouchetov uticaj izgleda više vidi u radu savremenih proizvođača Granade, nego u radu francuskih graditelja koji su ga pratili, poput velikog Daniel Friedericha. Bez obzira na navedene činjenice Robert Bouchet je graditelj čiji je uticaj u svetu stvaranja gitare bio ogroman.

Gitara Julian Gomez Ramireza.

Robert Bouche 1977.

Muzički rezultat ove Bouchet-ove inovacije je izrazit i (u vreme kada je predstavljen oko 1956.) zadržao različit od ranijih Torresovih modela koje je stvarao do tog trenutka. Nova konstrukcija njegovih gitara su uticale na činjenicu da su dosta glasnije od Torresovog modela. Imući na umu da su oko 1956. godine, kada je Bouchet prvi put počeo da koristi "čvornatu" konstrukciju, gitaristi tek nekoliko godina bili u fazi tranzicije iz crevnih žica u najlon žice. Najlon nije imao toliku gustinu kao creva, a da bi se proizvela struna koja ima istu zategnutost kao žice od creva bilo je potrebno koristiti nešto veći prečnik najlona, što je rezultiralo žicama koje nisu bile tako sjajne. Shodno tome, proizvođači iz pedesetih godina prošlog veka morali su izmeniti dizajn kako bi postigli kvalitetniji zvuk svojih instrumenata.

Gitare od Boucheta izuzetno su retke. Tokom života je napravio manje od 155 instrumenata, tako da je malo njih imalo privilegiju da ih vidi ili svira.

Bouchetov rad je podeljen na dva (ponekad i tri) razdoblja stilske konstrukcije od strane većine stručnjaka, najčešće evoluirano razdoblje dizajniranja, gde se najpriznatijim periodom smatra konstrukcija od četiri poprečna nosača sa središnjom letvicom kao dodatnim ojačanjem smeštenim direktno ispod kobilice gitare, sve je to pažljivo uskladjeno i montirano u skladu sa pet letvica postavljenih u oblik lepeze. Ovo je najverovatnije bio originalna Bouchetova inovacija, mada postoji sličnost sa nejasnim patentom koji je Hermann Hauser dobio za sličan dizajn.

Bouchet konstrukcija zvučne ploče.

Da bi instrument i dalje imao uravnotežen odziv, Bouchet je zadržao otvore urezane u dve poprečne letvice na gornjoj ploči. Dok je u instrumentima pre 1956. zvuk klasične gitare bio veoma ugrožen bas frekvencama instrumenta tj. dizbalansom izmedju visokog i niskog registra na gitari, ovim novim čvornim dizajnom balans instrumenta dramatično se poboljšao u visokom registru, učvršćujući basove. Tadašnji studijski

snimatelji širom planete kolektivno su uzdahnuli s olakšanjem, budući da je ovaj novi obrazac stvorio instrument izvanredne ujednačenosti, lišen određenih neugodnih frekvenci koje je u tim današnjim bilo teško kontrolisati u snimcima. Preko noći su mnogi od najboljih klasičnih umetnika za snimanje poput Julian Breama, Presti i Lagoia, Manuel Lopez Ramosa i drugih počeli sve češće svirati Bouchetse gitare u studiju što je predstavljalo revoluciju u kvalitetu snimaka klasične gitare.

3. Hermann Hauser

Hermann Hauser stariji (rođen u Erdingu, 28. decembra 1882, umro u Reisbachu, 28. oktobra 1952.), bio je nemački graditelj gitara. Radio je u Minhenu, a kasnije i u bavarskom Reisbachu. Modeli gitara kompanije Hermann Hauser Sr. obuhvatili su Bečki model i Minhenški model, Terz-Gitaru, Prim-gitaru i Petu bas-gitaru (Kuintbass). Hauser je svoj stil pronašao orijentujući se na konstrukcije Antonio de Torresa. Prvi modeli su imali prepoznatljiv pred-prag koji je gitarama davao specifičan prizvuk posebno kada se izvode note na praznim žicama.

H. Hauser iz 1931. godine.

Danas je gitara Hermanna Hausera koju je svirao Andres Segovia od 1937. do 1970. godine, u inventaru Metropolitennog muzeja umetnosti u Njujorku. Britanski gitarista Julian Bream je takođe svirao gitare Hermanna Hausera, izgrađene 1936. i 1947.

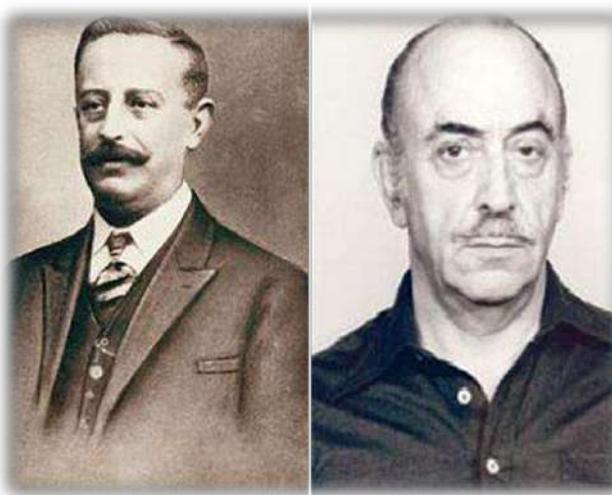
Hauserov sin, Hermann Hauser II (1911 - 1988), unuk, H. Hauser III (rođen 1958.) i praprunuka K. Hauser (rođena 1982.) nastavili su tradiciju master lutjera. Zajedno sa minhenškim preduzetnikom, producentom i gitaristom Klausom Wolfgangom Vildnerom, Hermann Hauser III osnovao je 2005. neprofitnu organizaciju pod nazivom Hermann Hauser Guitar Foundation. Fondacija je posvećena Hermannu Hauseru prvom.

Hermann Hauser I je bio priznati inovator u domenu konstrukcije gitare i registrovan je niz njegovih patenata na tu temu. Na slici ispod se vidi konstrukcija modela gitare iz njegove prve epohe koja je karakteristična po broju letvica i njihovoј lokaciji i u osnovi je bazirana na Toress modelu.

Takodje se može primetiti i specifični mesingani okvir montiran na otvoru zvučne ploče koji je njegov patent i koji je imao namenu da pojača volumen instrumenta.

4. Jose Ramirez I

Jose Ramirez I

Jose Ramirez III

Jose Ramirez I (1858 – 1923) bio je španski lutijer, osnivač radionice Ramirez gitara i španske dinastije Ramirez graditelja, koja i dalje postoji i u svetu klasične gitare uživa visoki ugled. Njegov unuk Jose Ramirez III je bio šef kompanije i poznati inovator koji je uveo značajne promene u klasičnoj gitari.

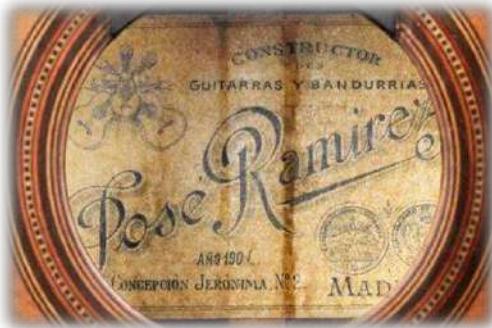
Ramirez je prvo dete Hosea Ramireza de Galarrete, vrlo dobrostojećeg zemljoposednika. Ramirezov rad je uglavnom sledio dizajne Antonija Torresa u svim pogledima osim jednog: proizveo je veću flamenco gitaru poznatu i kao tabla gitara koja je za razliku od tradicionalnih modela imala

veći volumen i naglašeniji perkusivistički momenat. I ova inovacija i kvalitet njegovih gitara uglavnom su bili dobro prihvaćeni, ali on je uglavnom zapamćen kao osnivač Ramirez dinastije graditelja gitara.

Njegov mlađi brat Manuel odvojio se od te tradicije i ozbiljno posvetio inovaciji. Postao je jedan od najvećih graditelja 20. veka. Nekoliko drugih kasnije cenjenih graditelja naučilo je umetnost izrade klasičnih gitara od Josea Ramirez, između ostalog i Paulina Bernabe Senior.

Jose Ramirez I, model iz 1901. godine.

Madrid Jose Ramirez I naljepnica.

5. *Manuel Ramirez*

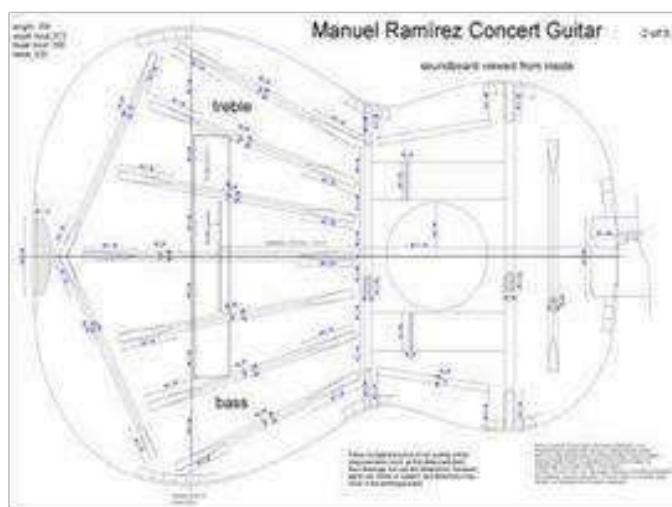
Manuel Ramirez (1864. do 25. februara 1916.) bio je španski lutijer. Formalno ime mu je bilo Manuel Ramirez de Galarreta y Planet. Rođen je u Alhami u Aragonu, a bio je mlađi brat Jose Ramirez (osnivaca Ramirez dinastije graditelja). Njegov otac Jose Ramirez de Galarreta rođen je u Salvatierru i prvobitno je došao u Madrid kako bi radio za Markuesa de Salamanca koji je bio investitor zadužen za grad Barrio del Salamanca, predgradje Madрида. Kada je njegov stariji brat Jose Ramirez otvorio svoju radionicu za izradu gitara u Madridu 1882. godine, Manuel mu se pridružio.

Godine 1891. Ramirez se odlučio preseliti u Pariz i tu otvoriti radionicu, u čemu mu je brat Jose pružio podršku. Međutim, iz nepoznatih razloga, Ramirez je promenio planove i umesto toga odlučio da pokrene sopstvenu radionicu u Madridu. To je izazvalo trajno neprijateljstvo između braće i oni više nikada nisu progovorili. Ramirez je otvorio svoju radionicu u Cava Baja n°24, pre nego što se preselio na Plaza de Santa Ana n°5, a 1897. u Calle Arlaban n°10 gde je ostao do 1912. godine. Tu mu se pridružio Enrikue Garcia (1868-1922) koji je započeo kao učenik kod Josea Ramirez 1883. godine. Radionici je trebalo neko vreme da privuče kupce koji bi Ramirezu doneli zaradu. Radeći neko vreme kao električar za madridsku električnu kompaniju, radionicu je prepustio Garciji koj je takodje pravio i violine. Godine 1893. Manuel je osvojio medalju na sajmu u Čikagu za svoju gitaru. Stil gitare Manuela Ramirez sledio je ideje Antonija Torresa i smatrao se njegovim naslednikom, a istovremeno je radoznalo eksperimentirao i razvijao Torresove ideje. Kao rezultat toga, počeo je da proizvodi gitare blažeg i nežnog zvuka, koje su postale popularne u zajednici flamenga. Kao i Enrikue Garcia među lutijerima koje je Ramirez obučavao, bili su Antonio Emilio Pascual Viudes, Domingo Esteso i Modesto Borreguero (1893-1969) koji su mu postali učenici u dobi od 12 godina.

Manuel Ramirez je takođe smatran odličnim graditeljem violina. Godine 1895. Enrikue Garcia napustio je mesto Ramirezovog radnika da bi se preselio u Barselonu i osnovao svoju radionicu. Kasnije je Ramirez angažovao Santosa Hernandezea (1873 - 1943) oko 1905. Godine 1912. mladi Andres Segovia posetio je Ramirezu sa zahtevom da iznajmi gitaru za koncert u Ateneo de Madrid, pošto je otkrio da se gitara koju je napravio Benito Ferrer iz Granade, a koju je do tada koristio, pokazala nedovoljnom. Nakon što ga je čuo kako svira, Ramirez mu je dao gitaru koju je napravio Hernandez i prvobitno je bila namenjena Gimenez Manjenu. Segovia je gitaru koristio na koncertima i na snimcima od 1912. do 1937. godine i svirao je na svom debiju u Sjedinjenim Državama u njutorškoj gradskoj kući 1929. godine. Nakon što se na gitari pojavila pukotina, Segovia je prešao na upotrebu gitare koju je napravio Hermann Hauser.

Segoviniji nastupi su proslavili stil izgradnje gitare Manuela Ramireza i Hernandezovu veštinsku. Gitaru koju je Ramirez dao Segoviji nasledila je Segovijina udovica, Emilia, gitaru je ustupila Metropoliten muzeju umetnosti u Njujorku, gde je i sada izložena. Manuel Ramirez umro je 25. februara 1916. godine, ne ostavljajući potomstvo. Nakon smrti, Borreguero je planirao da otvori sopstvenu radionicu, čak je imao i štampanu nalepnici, ali promenio je planove nakon što ga je Ramirezova udovica zamolila kao i Estero i Hernandez da ostanu. Instrumenti napravljeni tokom ovog perioda nose oznaku Vuida de Manuel Ramirez (udovica). Esteso je napustio 1917. godine da bi osnovao sopstvenu radionicu, a zatim 1920. godine Hernandez. Hernandez je postao jedan od najvećih proizvođača gitare prve polovine 20. veka. Borreguero je nastavio da radi na radionicama uprkos smrti Ramirezove udovice 1921. godine, do bi se posao konačno zatvorio oko 1923. godine.

Početkom devedesetih deca njegovog brata, Amalija i Jose IV Ramirez posetili su Metropolitan Museum of Art u Njujorku, gde su detaljno studirali i merili gitaru iz 1912. godine. Na osnovu onoga što su naučili, Ramirez Guitars kreirao je ručno izrađenu reprodukciju ograničenih izdanja, a prva od projektovanih 30 u seriji predstavljena je na tržištu 2003.

Konstrukcija Manuel Ramireza.

Reproduk cija Jose Ramirez modela iz 1912.

6. Santos Hernandez

Santos Hernandez (1874-1943), zajedno sa Antonio de Torresom i Hermannom Hauserom čini sastav legendarnih proizvođača, koji su napisali neke od najslavnijih stranica španske gitare. Santos Hernandez stekao je reputaciju i svetsku reputaciju kada se znalo da je luthier koji je napravio gitaru Manuel Ramirez iz 1912. godine, čiji je vlasnik bio Andres Segovia.

Santos Hernandez nesumnjivo je jedan od najvećih španskih graditelja dvadesetog veka. Ovaj majstor iz Madrida napravio je i gitaru Regino Saez de la Maza, sa kojom je gitarista iz Burgosa premijerno izveo Concierto de Aranjuez Joakuiin Rodrigo na Palau de la Musica, 9. novembra 1940.

Godine 1921. graditelj iz Madrida prestao je da radi u radionici Manuel Ramirez i otvorio svoju radionicu u ulici "Calle de la Aduana, 27" u Madridu. Ova radionica bila je mesto susreta sveta gitare, u 20-ima i 30-ima tu su vidjali i družili mnogi cenjeni klasični gitaristi tog vremena, poput Miguela Llobera, Andres Segovije i Daniel Fortea, i gitarista flamenka poput Ramon Montoa, Sabicas-a ili Luis Molina, kao i mnoštvo njihovih obožavalaca i ljubitelja gitare.

Santos Hernandez 1912.

Segovija sa gitarom koju je izgradio Hernandez.

7. Francisco Simplicio

Francisco Simplicio (1874-1932) bio je jedan od najznačajnijih španskih stvaralaca prve polovine 20. veka. Zapravo, on je jedini student i naslednik Enrikuea Garcie. Radio je i u Madridu i kasnije, u Barseloni. Zanimljivo je da je Simplicio 1919. godine izgubio posao profesionalnog proizvođača namestaja u kompaniji Masriera i Vidal iz Barselone, a karijeru gitare započeo je kod Enrikuea Garcia. Dakle, u to vreme Simplicio je sa 18 godina stekao veštine obrade drveta.

Kada je 1922. godine preminuo njegov glavni instruktor Enrikue Garcia, Francisco Simplicio postaje vlasnik čuvene prodavnice. Zatim je počeo da se izdiže kao jedan od najboljih proizvođača u industriji, njegova slava došla je do samog vrha. Dobitnik je prestižne nagrade na Međunarodnom sajmu Barselone, Španija. Simplicio je ukupno napravio 196 gitara između 1922. i njegove smrti 14. januara 1932. Dakle, pravio je oko 34 gitare godišnje.

Jednostavne Simplicio gitare bile su skromno ukrašene, a njegovi luksuzni modeli su se dugotrajno ukrašavani i svaka ponaosob je bila umetničko delo. Njegove gitare imaju prefinjenu tonsku paletu i izuzetan dinamički opseg.

8. Enrique Garcia

Enrique Garcia rođen je u Madridu 1868. Iako je sin proizvođača gitare, Juan Garcia, 1883. započeo je obuku s Manuelom ili Joseom Ramirezom I (ili vjerovatno obojicom) i nastavio je raditi u Madridu dugi niz godina. Davne 1893. godine njegove gitare su osvojile prvu nagradu na svetskom sajmu u Čikagu - Garcia je bio očigledno veoma ponosan na ovo dostignuće, jer je to predstavljao u piktoralnom obliku na svojim etiketama nakon dodele. 1895. godine napustio je Ramirez i Madrid i u Barseloni otvorio radionicu na adresi Aragon br. 309, kasnije je 1899. prebacio svoju radnju na drugu lokaciju koja je bila takdje u istoj ulici pod brojem Aragon broj 455. Godine 1902. ponovo je preselio svoju radnju na krajnju lokaciju u Paseu de San Juan br. 110 gde je ostao do svoje smrti 1922. godine.

Garcia se smatra osnivačem „Barselonske škole“, ili „katalonskog“ stila pravljenja gitare. Njegov stil uticao je na naredne generacije Barseloninih proizvođača, uključujući Francisco Simplicia i Miguel Simplicia, Enrike Sanfeliu i Ignacio Fleta. Dve velike odlike njegovog stila su povećana krutost zvučnih ploča (na njegovim gitarama obično je bilo 8 letvica umesto 7. Godinama kasnije Ignacio Fleta bi povećao ovaj broj na 9 letvica). Estetski, njegovi instrumenti su se kretali od vrlo jednostavnih do bogato ukrašenih, gde su bili opsežni inlai radovi i ekstravagantno izrezbarene glave gitara postali sinonim za njegovo ime.

Garcia je bio jedan od najtraženijih i najpoznatijih proizvođača na prelazu veka. Njegova reputacija vrlo rano bila je zaista internacionalna, najvećim delom zahvaljujući Domingu Pratu i Francisku Tarregi, koji su obojica svirali njegove gitare. Do 1912. izvozio je mnoge svoje instrumente, pre svega u Južnu Ameriku, gde se formirala napredna i veoma važna gitarska scena, sa sedištem uglavnom u Argentini. Izvođači i kolezionari su oduvek poštovali njegove gitare zbog svog intimnog šarma i jedinstvenog stila.

1918. Enrique Garcia NO. 195

9. Johann Georg Stauffer

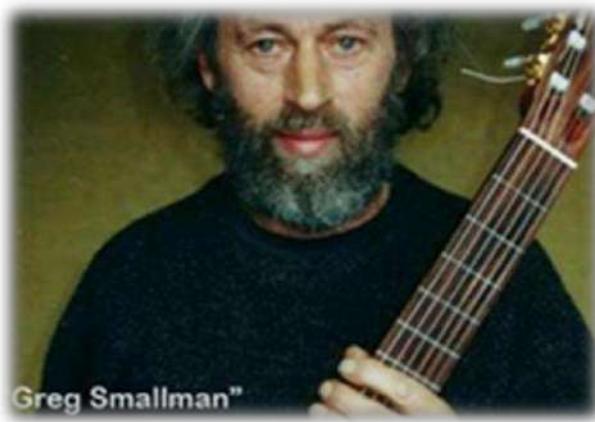
Johann Georg Stauffer (takođe Johann Georg Staufer, rođen je 26. januara 1778, a umro 24. januara 1853.) bio je austrijski graditelj i najvažniji bečki lutijer svog vremena. Stauffer je rođen u bečkom predgrađu Veißgerber, sin Mathiasa Stauffera, radnika iz Veireggaa Attersee. Učio je zanat kod graditelja Franz Geissenhoffa. U junu 1800. položio je bečku zakletvu na državljanstvo, a u maju 1802. oženio se Josefom Fischerom. Iste godine je u Beču preuzeo radionicu Ignaza Christiana Bartla. U početku je gradio instrumente po uzoru na italijanske majstore gitare Giovannija Battista Fabricatorea i Gaetana Vincacia, a zatim je razvio nekoliko varijanti, tipičnih za njegov vlastiti stil i dizajn gitare zbog kojeg se smatra jednim od najboljih graditelja i konstruktora na prelasku iz 18 u 19 vek. Stauffer-ov doprinos u evoluciji gitare u graditeljskom smislu je veliki.

“Bečka gitara” koju je sagradio Johann Georg Stauffer je gitara sa zakriviljenim leđima, užim strukom i ivicama za mostove. 1822. Stauffer i Johann Ertl dobili su carsku donaciju za unapređenje gitare, usredsređujući se na produženje menzure gitare, konstrukcije zvučne ploče, razvoj mehanizama za štimanje i upotrebu metalnih pragova.

J. G. Stauffer je 1823. godine sagradio svoj Arpeggione, instrument sa karakteristikama gitare i violončela. Kompozitor Franz Schubert (1797-1828), koji je takođe imao Staufferovu gitaru, napisao je sonatu za Arpeggione, inače gotovo nezapažen instrument (videti Sonatu za Arpeggione i Klavir u molu (D 821). Stauffer je takođe izgradio Terz-ove gitare, Kontraguitar, i eksperimentirao sa novim oblicima violine.

10. Greg Smallman

Greg Smallman (rođen 19. juna 1947. u Cronulli, Australija) bio je prvi međunarodno uspešan netradicionalni australijski proizvođač gitara. Širom sveta poznat je po inovativnom dizajnu gitare iako su mu gitare u spoljašnjem izgledu slične klasičnoj španskoj klasičnoj gitari, postoje brojne inovativne razlike. Među njima je upotreba lučno rezbarenih ledja gitare, koja su znatno deblja i teža od klasične gitare. Leđa su napravljena od madagaskarskog šipurka, dok je zvučna ploča uvek od zapadnog crvenog kedra.

Lagan top gitare u kombinaciji sa Smallmanovim jedinstvenim sistemom učvršćivanja čini gitaru vrlo prilagodljivom, izuzetnog dinamičkog opsega sa zvukom punog i zaobljenog tonskog karaktera. Smallman gitara u unutrasnjosti ima "rešetkastu" konstrukciju sastavljenu od balsa drveta i karbonskih vlakana. Nasuprot tome, tradicionalne klasične gitare koriste letvice od kedra ili smreke raspoređene u obliku lepeze.

Svetski poznati klasični gitaristi John Williams i Miloš Karadaglić koriste gitare Grega Smallmana. 1999. godine etiketa Greg Smallman promenjena u Greg Smallman & Sons Damon & Kim. Bazirani tokom mnogih godina u Glen Innesu, Novi Južni Vels, 2002. godine Smallman-ovi su se nakratko preselili na poluostrvo Mornington izvan Melbourne. Radionica Grega Smallmana i sinova sada je smještena u blizini Esperancea u zapadnoj Australiji. Oni nisu imali veb stranicu do 2012 godine što nije uticalo na njihovu popularnost na planetarnom nivou. Da bi ste postali ponosan vlasnik Smallman gitare morate za početak biti upisani na spisak, jer su njegove gitare uglavnom unapred rezervisane, tako da period čekanja na njegov instrument zna da bude duži od godinu dana.

Greg Smallman se divi transparentnom pristupu, ne krije svoje metode i inovacije od kolega graditelja, niti ih je patentirao. Veliki broj graditelja širom sveta ubacio je Smallmanove inovacije u dizajn sopstvenih gitara.

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU

ANDREJ GRADINA, I godina, gitara

Mr. Vojislav Ivanović, van. prof.

Rad na temu:

Deset najznačajnijih graditelja klasične gitare

Masaki Sakurai

Masaki Sakurai je rođak najvećeg graditelja gitara iz Japana, Masaru Kohno, s kim je radio i naučio zanat izrađivanja gitare. Iako je Masakijev ujak imao mnogo utjecaja na tehniku izrade gitara, Sakurai svoju osobnost unosi u izgradnji gitara. Drvo vrhunske kvalitete biva aklimatizovano godinama prije nego što je uopšte uvedeno za izradu gitare. Poseban naglasak se stavlja na specijalni lak koji pridonosi čvrstoći gitare i rezultira visokom stabilnošću.

Antonio Sanchez

Iako se klasične gitare Antonio Sanchez proizvode u tvornici kapaciteta za proizvodnju oko deset hiljada instrumenata godišnje, kompanija s ponosom održava tradicionalni pristup izradi gitare. Sjedište radionice je u Paterni. Osoblje koje radi na gitarama ručno sklapaju dijelove dok ujedno brinu o efikasnosti, brzini i kvaliteti izrade gitara. Kompanija se ponosi kvalitetom posvećenosti i dobrim proizvodnim praksama.

Nakon mnogih godina kao graditelj u radionicama i tvornicama drugih španskih proizvođača gitare, Antonio Sanchez osniva svoju kompaniju "Concert, SA", u Valenciji 1984. godine. Njegov uspjeh rezultirao je nagradom za izvoz 1989. i dvije nagrade za izradu zanatskih radova 1990. i 1996. Nagrade za zanatstvo odražavaju posvećenost kompanije izgradnji Sanchez klasičnih gitara na tradicionalni španski način.

Zoran Kuvač

Tokom proteklih 25 godina, Zoran Kuvač napravio je oko 250 gitara i 100 tamburaških instrumenata. 1993. godine odlazi u Srbiju gdje ujedno usavršava posao izgradnje gitara kod Duška Rajkovića. Kuvač bazira svoje gitare na Friederich, Torres, Dominique i Romanillos gitare. Svaki dio gitare je urađen ručno sa izuzetnom preciznošću. "Za stranice i leđa se koristi palisander – indijski, brazilski ili madagaskarski. Dobra zamjena su neke vrste našeg javora. Za gornje ploče su se iskristalisali evropska smrča i kanadski kedar. Postoje i neki dijelovi koji se prave od ebalovine, a sam vrat je urađen od nekih vrsta mahagonija koji su lagani, prije svega

honduraski”, nabraja Kuvač, dodajući da se gitara može napraviti i od domaćeg drveta, sa dodatkom ebalovine.

Otto Vonwinkel

Otto Vonwinkel je jedno od najpoznatijih imena u svijetu klasične gitare; poznati graditelj sa kupcima širom svijeta. Proizvođač gitare s velikom pažnjom na detalje i preferencijom tradicionalno izgrađenih gitara.

Njegovi su instrumenti fizički lagani, nevjerovatno laki za sviranje, veoma responzivni i vrlo moćni. Njegove gitare imaju izvanredne tonske kvalitete, ujednačenost zvuka i savršenu intonaciju. Koncertne gitare su polirane francuskim lakom sa šelak finišom. Jedinstveni dizajn rozete je crvenog mrenastog mozaika, što je motiv koji se nalazi na zastavi grada Amsterdama.

Vicente Carrillo

Velika kompanija Vicente Carrillo gitare nikada ne bi postojala da nije porodice graditelja Alarcon. Alfonso Anselmo Alarcon rođen je u Casasimaro u Španiji 1744. Bio je prvi iz Alarcanove linije gitarskih graditelja i bez njegovih vještina i pogona današnji Carrillo assortiman gitara ne bi postojao.

Povezanost s porodicom za izradu klasične gitare Vicente Carrillo započela je kad je posljednji iz Alarconove linije, Juan de Mata Alarcon Briones, podučavao Blas Carrillo Alarcona (1836-1919). Također je bio poznat po nadimku "Abuelo Moreno" što znači tamnokosi djed. Vicente Carrillo gitare su danas rasprostranjene u svim dijelovima svijeta i jedne su od najdostupnijih gitara.

Jose Antonio Lagunar

Jose Antonio Lagunar dobio je veliki ugled i priznanje za izradu vrhunskih ručnih gitara. Sada nakon duge karijere, Jose Antonio Lagunar pronašao je optimalno vrijeme da postavi vlastitu radionicu kako bi gitare koje je oduvijek želio raditi bile pod vlastitim brendom. Njegove ručno rađene gitare, ispoljavaju nenadmašnu kvalitetu s izuzetnom predanošću detaljima. Vrhunsko kedrovo drvo koje koristi i dugogodišnje iskustvo i znanje jamče konačan rezultat na nivou najboljih koncertnih gitara. Njegove gitare imaju jasan i čist zvuk s nevjerojatnom sposobnošću izdržavanja tona punog boja. Upravo iz tih razloga spada u jedne od najboljih gitara madridske škole.

Ramirez gitare

José Ramírez de Galarreta y Planet, je rođen u Madridu 1858. U dvanaestoj godini, počinje raditi kao pomoćnik u radionici Francisco Gonzáleza, koji će kasnije postati njegov mentor. Tvornica Gonzales nalazila se u ulici Carrera de San Jerónimo u Madridu. Godine 1890. Jose otvara lični radnju za gitare, gdje su njegovi potomci nastavili graditi gitare sve do 1995. godine. José Ramírez je poznat kao izvanredan majstor stvaranja gitare. Flamenko gitaristi često bi mu prilazili kako bi pronašli rješenje za bolju projekciju zvuka, što će dovesti do "gitaru tablao" koju Jose stvara. Nekoliko njihovih modela gitara postaju svjetski poznate upravo radi savršenog tona, čistoće i balansa istih.

Antonio de Torres

Ovaj graditelj gitara se smatra ocem moderne klasične gitare. Uspio je razbiti nasljeđene tradicionalne standarde izrade gitare, eksperimentišući razvija vlastite metode izrade gitara, dobivajući kao rezultat instrument vrhunske kvalitete, koji se još uvijek smatra izvrsnim modelom

Ova kreativna vještina dovela je Antonio de Torresa do prvog mjesta među proizvođačima gitara. Kao najbolji, njegovim su se instrumentima divili i hvalili ih gitaristi tog vremena, poput Francisco Tárrega, Julián Arcas, Federico Cano ili Miquel Llobet, i mnogih drugih. Danas se Antonio de Torres smatra najutjecajnijim i najbitnijim graditeljem kako za stvaranje, tako i na strukturu klasične gitare. Čovjek koji je zaista reformisao gitaru kakvu poznajemo danas.

Robert Bouchet

Bouchet je poznat po tome što posjeduje sve vještine majstora i graditelja iz svojih najranijih djela. To se historijski potvrđuje neposrednim i entuzijastičnim prijemom njegovih gitara od strane njegovih suvremenika u zajednici klasične gitare - uključujući Idu Presti i Aleksandra Lagoya, da bi ih slijedili značajni svirači poput Emilio Pujol, Oscar Ghiglia, Turibio Santos, Manuel Lopez Ramos, pa čak i Julian Bream.

Slavko Mrdalj

Iako ne svjetski poznat, Slavko Mrdalj je izuzetno bitan graditelj gitara na našim prostorima. Prve korake i osnove gradnje instrumenata Slavko je stekao kod poznatog sarajevskog graditelja i restauratora Branka Krunicá. Nakon toga počeo je sa samostalnom gradnjom gitara. Njegov

rad odlikuje konstantno ulaganje u razvoj i poboljšanje kvaliteta instrumenata, pri čemu primjenjuje nove tehnologije i materijale prilikom izrade gitara. Njegovi instrumenti se odlikuju izuzetnom snagom i projekcijom tona, velikim dinamičkim opsegom i vrhunskom responsivnošću.

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU

HANNA HAMZIĆ, I godina, gitara

Mr. Vojislav Ivanović, van. prof.

Rad na temu:

Deset graditelja klasične gitare

Музичка академија

Универзитета у Источном Сарајеву

Istočno Sarajevo, maj 2020.

ZORAN KUVAČ

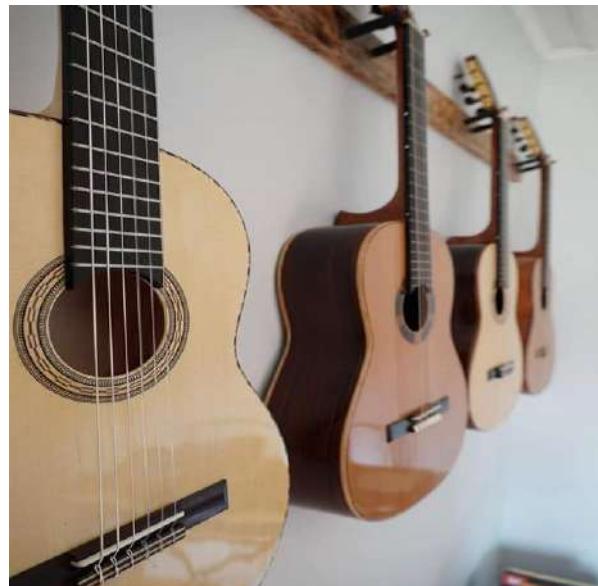
Zanat je učio od Duška Rajkovića u Sremskoj Mitrovici, a kasnije je proveo dva puta po mjesec dana kod majstora Hosea Romanilosa. Kako ističe, imao je priliku da uči od jednog od najboljih majstora za pravljenje ovog instrumenta.

Njegove mušterije su prije svega učenici i studenti gitare, kao i njihovi profesori. Najviše ih je sa prostora bivše Jugoslavije, a dio intrumenata je otputovao u Italiju, Švajcarsku, Njemačku, Tursku, pa čak i Južnu Koreju.

U radionici mu pomaže Duško Damjanović, sa kojim pravi sve dijelove za gitare, osim pragova, žica i mehanizama za njihovo zatezanje. Drvo koje koristi dolazi iz dalekih zemalja, a nabavlja ih posredstvom trgovaca specijalizovanih za muzičko drvo.

HARIS BISER

„Biser klasične gitare“ je porodična zanatska radionica koja postoji već duži niz godina i jedna je od rijetkih bosanskohercegovačkih radionica koja se bavi ručnom izradom klasičnih gitara. Modele gitara prave prema nacrtima najpoznatijih svjetskih majstora Jose Romanilos, Robert Bouchet, Santos Hernandez...

U njihovoj ponudi mogu se naći mnoge egzotične i poznate vrste drveta koje se koriste za izradu gitara kao što su kanadski cedar, švicarska smrča, indijsko ružino drvo, bosanski javor, ebanovina i mnoge druge. Za finalnu obradu koriste tradicionalne metode kao što je šelak i francusko poliranje.

JOSE LUIS ROMANILLOS

Rođen u Madridu 1932. godine. 1970. godine u selu Semley u Wiltshireu osnovao je radionicu kao proizvođač gitare, ohrabrio ga je engleski gitarist Julian Bream. Gitare Romanillos primile su priznanje od gitarista svjetske klase koliko zbog svog zvuka, tako i zbog estetske šminke i atraktivnog izgleda.

Predavao je tečajeve španjolskog stvaranja gitare u brojnim zemljama, također predavanja i seminare o organologiji instrumenta.

Od 1995. godine živi u Guijosi, ruralnom okrugu pripojenom Sigüenzi, u sjevernom dijelu provincije Guadalajara, Španija. 2002. godine, u saradnji sa suprugom Marijanom, objavio je rječnik na engleskom jeziku gudačkih proizvođača muzičkih instrumenata i proizvođača gitara pod nazivom "Vihuela de Mano i španska gitara".

SANTOS HERNANDEZ

Bio je najbolji učenik Manuel Ramíreza, radio je za njega 23 godine. 1918. otvorio je svoju vlastitu radionicu u ulici Aduana 23. Santos Hernández izgradio je oko 300 gitara od 1916. do same smrti. Ove gitare koristili su mnogi najveći gitaristi toga doba: Ramón Montoya, Andrés Segovia, Sabicas, Niño Ricardo, Regino Sainz de la Maza, itd.

HERMANN HAUSER

Legendarne gitare koju je stvorila Dinastija iz 1854. godine, s Josefom Hauserom, prethodnikom historije i nasljeđem koje je proizvelo neke od najsvjetlijih trenutaka u modernoj historiji gitare.

Ova historija dostiže jednu od svojih najviših tačaka i sjaj s Hermannom Hauserom I (1882-1952.), kad Andres Segovia odluči promijeniti svog Ramireza iz 1912. godine, koji ga je pratilo od početka, gitarom Hauser iz 1937. godine, gitari koja je pratila veći dio njegove karijere do 1970. a trenutno je sačuvana i danas i može se vidjeti u Metropolitan Museum of Art u New Yorku.

Njegov sin Hermann Hauser II (1911-1988) počeo je raditi u očevoj radionici 1930., a nakon više od 20 godina rada s ocem preuzeo je radionicu u oktobru 1952.

Kao i njegov otac, Hermann Hauser II je nastavio da radi s istom pažljivošću, savršenstvom i predanošću svog oca. Ugradio je napredne tehnike u konstrukciju, a nastavio je i njegovati bliski odnos i suradnju s vrhunskim gitaristima, uključujući Andres Segovia, Julian Bream i Django Reinhart, što je pridonijelo još većem poboljšanju njegovih instrumenata.

ANTONIO de TORRES JURADO

Bio je španski gitarista i lutnjista i najvažniji španski proizvođač gitare 19. vijeka. Upravo su se njegovim dizajnom trebale vidjeti prve prepoznatljivo moderne klasične gitare. Većina akustičnih gitara koje se danas koriste, izvedenice su iz njegovih dizajna.

Torres gitare podijeljene su u dva razdoblja: prvo je pripadalo Sevilli od 1852. do 1870. godine, a drugo su godine 1871.-1893. u Almeriji. Gitare koje je Torres napravio bile su toliko superiornije od onih njegovih savremenika da je njihov primjer promijenio način na koji su gitare građene, prvo u Španiji, a potom i u ostatku svijeta. Iako prema modernim standardima nisu osobito glasni, imaju jasan, uravnotežen, čvrst i zaobljen ton, koji projecira vrlo dobro.

Njegove gitare bile su široko imitirane i kopirane. Budući da nikada nije potpisao svoje gitare, a samo je numerisao one iz svoje druge epohe, mnogi su lažni Torres napravljeni, neki od poznatih i stručnjaka.

DOMINGO ESTESO

Bio je lutnjista koji je bio pod nadzorom Manuela Ramíreza. Njegovi nećaci, Faustino, Mariano i Julio Conde naslijedili su njegovu radionicu i promijenili ime u Conde Hermanos. Danas se porodična tradicija koju je uspostavio Domingo Esteso nastavlja u svojim radionicama u središtu Madrida: Felipe Conde u ulici Arrieta 4, Mariano Conde u ulici Amnistia 1, pored stanice metroa Opera i sinovi i unuka Julio Conde u ulici 53 Atocha St.

Njegovi su instrumenti svjetski poznati po svojoj fizičkoj lakoći, a opet vrlo jakoj glasnoći i zvučnoj projekciji. Primjer bez pukotina može koštati nekoliko desetina hiljada, bilo eura ili dolara. Međutim, većina preostalih Estesosa donekle je, uglavnom, popravljena zbog starosti i krhkosti instrumenata.

FRANCISCO SIMPLICIO

Francisco Simplicio (1874-1932) bio je pripravnik 1919. godine u radionici čuvenog Enriquea Garcia u Barseloni. U to vrijeme Simplicio je već bio vrlo vješt drvosječa koji je preko 19 godina radio kao proizvođač ormara. Kad je Garcia umro 1922. godine, Simplicio je preuzeo njegovu radionicu i proizvodio gitare pod imenom Garcia radionice tri godine nakon Garciove smrti.

Simplicio je bio izvanredan lutnjista. Simplicio je pod svojim imenom napravio 196 gitara između 1922. i 1932 Zvuk gitara tipičan je za Simplicio - topao i lirske.

DANIELE CHIESA

Daniele Chiesa rođen je u Bergamu, Italija, 1973; studirao je klasičnu i jazz gitaru od 12. godine. 1994. godine upisao se u međunarodnu školu za izradu violina u Cremoni, u vlastitoj radnji učio tradicionalno pravljenje violina, popravku i izgradnju gitara; diplomirao je 1998. Godinu dana kasnije preselio se u Santa Cruz u Kaliforniji, radeći za proizvođača gitare Kenny Hill, gde je prvi put bio izložen tradicionalnoj španskoj gradnji gitare.

Pohađao je časove izrade gitare u Kordobi kod majstora San Francisco Santiaga Marina. Sada boravi u Granadi, a nastavlja sa izradom klasičnih gitara.

ROBERT BOUCHET

Karijeru je započeo prvo kao slikar i izlagao je u Salon des tuileries, Salon des Indépendants (1922) i Salon d'automne, čiji je član. Tamo predstavlja platna koja prikazuju pariški život.

Robert Bouchet, koji je već prisustvovao radionicama nekoliko francuskih lutnjista u predratnom periodu (posebno Julian Gómez-Ramirez i Davis Enesa), vidjevši sebe u tome i ne mogavši naći odgovarajući instrument, odlučuje da sam napravi svoju gitaru. Ova prva kreacija je vrlo uspješna i nije potrebno dugo da se primi nekoliko prvih narudžbi.

Njegova reputacija eksplodirala je kasnih pedesetih godina kada su Ida Presti, Alexandre Lagoya, a zatim i Julian Bream, počeli svirati na njegovim instrumentima.

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU

BAKIR VEHABOVIĆ, III godina, gitara

Metodika nastave gitare

Mr.Vojislav Ivanović, van.prof.

Seminarski rad na temu:

ŠEST POZNATIH METODA ZA GITARU

Fernando Sor je rođen u prilično bogatoj i uglednoj porodici u februaru 1778. Godine. Tačan datum rođenja nije poznat, ali se zna da je bio kršten 14. Februara 1778. u Barceloni kao José Fernando Macarurio Sors.

Originalni omot

udžbenika *Gitarske Metode*, objavljenog u Parizu 1830. Godine

Sor se smatra „Beethovenom“ gitare u Španiji. Veći dio njegovog ugleda temelji se na stalnoj upotrebi njegovog udžbenika „Gitarske metode“ od strane nastavnika i studenata klasične gitare.

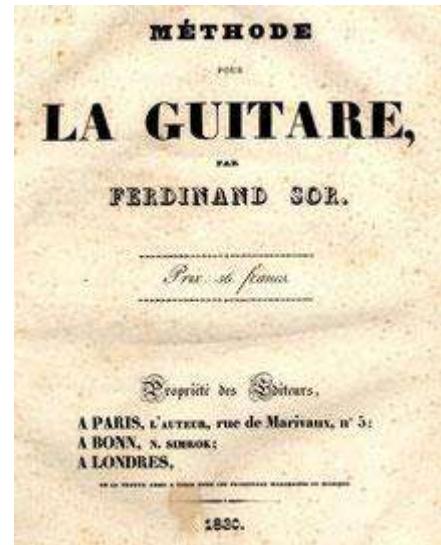
Méthode pour la Guitare (objavljena 1830.) metoda je klasične gitare koja je pisana na francuskom jeziku, a ne radi se samo o instrumentalnoj tehnici, već uključuje i detalje o teoriji sklada, zvuku, kompoziciji i posebno muzici kao umjetnosti.

Ovaj gitarski nastavni metod predstavlja važan dio gitarskog repertoara Fernanda Sora. Djelo Gitarske metode je preveden na engleski jezik 1832. Godine pod nazivom „Metoda za Špansku gitaru.“ Ovo je vjerovatno jedna od najznačajnijih knjiga gitarske tehnike ikad napisana, a predstavlja plod četrdeset godina Sorovog iskustva.

Njegove studije i etide za gitaru ne samo da su pružale tehničku vrijednost, nego su imale i muzički kvalitet.

Svijet klasične gitare mnogo duguje Fernandu Soru, jer je izveo gitaru do novih neslućenih umjetničkih visina.

Nakon Sorove smrti, Napoléon Coste, jedan od njegovih učenika, objavio je pregled takozvanog izvornog „Méthode complète pour la Guitare par Fernando Sor,..

Napoléon Coste (Claude Antoine Jean Georges) rođen je 27. maja 1805. Godine u malom gradu Amondansu.

Osim spomenutih etida koje do danas ostaju jedina često korištena ostavština Napoléona Costea, Coste je revidirao i izdao Sorovu metodu za gitaru pod nazivom Méthode de guitare par Fernando Sor Rédigée et Augmentée par N. Coste, te svoju metodu za gitaru pod nazivom Le Livre d'Or du Guitariste, op.52.

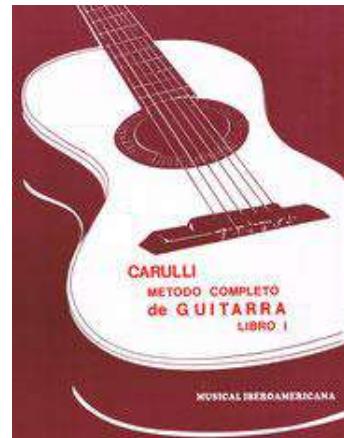
Costeove tendencije su da u svojim didaktičkim metodama i manje zahtjevnim kompozicijama napušta karakteristike razdoblja u kojem živi. Kompleksnost i intenzitet Costeove harmonije naglašavaju važnost razdoblja romantizma u njegovim kompozicijama.

U njegovom pristupu alteriranim akordima i disonancama uočavaju se sličnosti s Franzom Lisztom, harmonijske progresije povezuju se s onima Héctora Berlioza, a sloboda njegove harmonije neodoljivo podsjeća na Frédérica Chopina.

Fernando Carulli

U Carullijevo vrijeme, gitaristi u Napulju su bili rijetki. On je, dakle, morao samostalno učiti pa je, prema tome, razvio svoj jedinstveni stil kompozitora i gitariste. Značajan dio njegove ostavštine nastao je iz tog iskustva i objavljen je kao Metoda opus 27. Ova zbirka komada gitare sastavljena je za početnike gitariste i kao takva postala je vrlo popularna. I danas se ovi komadi koriste za podučavanje u nastavi gitare.

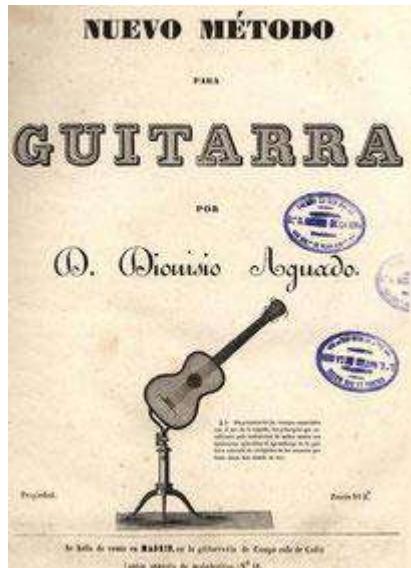

Osmislio gitaru s četiri pomoćne bas žice (The decacorde).

1820. u Madridu objavio je svoj „Colección de Estudios“ koji je bio zbirka studija za gitaru, a zatim 1825. svoju „Escuela“. Pored izuzetno uspješne „Methode Op. 27“, Carulli je također objavio nekoliko dodataka metodi, zajedno s metodom bez objašnjenja (L' Anti Method, Op. 272), metoda za dekakorde, traktat koji se bavi gitarskom pratnjom glasa i nekoliko zbirki vokala i solfedja. Neke njegove studije bile su namijenjene iskorištavanju gitare kao pratećeg instrumenta, a koristili su ih i amateri pjevači-gitaristi i učitelji pjevanja koji nisu bili iskusni čitači težih gitarskih dionica.

Usredotočen na uglavnom jednostavne komade, Carulli je napisao svoju svjetski poznatu metodu klasične gitare „Harmoniju primijenjenu na gitari“, zbirku djela koja se i danas koriste u školovanju. U vrijeme objavljivanja metoda je bila vrlo popularna i objavljena su mnoga izdanja. Kasnije u životu, Carulli je počeo eksperimentisati s promjenama u konstrukciji gitare. S Pierreom Renéom Lacôteom, francuskim proizvođačem gitare, napravio je značajne promjene u poboljšanju zvuka gitare.

Carulli je bio među najplodonosnijim kompozitorima svoga vremena. Napisao je više od četiri stotine djela za gitaru i bezbroj drugih za razne instrumentalne kombinacije, uvijek uključujući i gitaru, a njegovo najznačajnije djelo od svih bila je njegova metoda, op. 27 & 34, objavljena 1810. Godine, koja se i danas koristi u obučavanju učenika klasične gitare.

Dionisio Aguado

Dionisio Aguado bio je jedan od klasičnih kompozitora gitare u devetnaestom stoljeću. Rođen u Španiji, a kasnije je dugo živio u Parizu. 1820. u Madridu je objavio svoju „Colección de Estudios“, koja je bila zbirka studija za gitaru, a zatim 1825. svoju „Escuela de Guitarra“ koja je bila metoda za gitaru, ali je uključio mnoštvo istih djela koja su se već pojavila u Colección de Estudios.

Vrlo brzo nakon toga oputovao je u Pariz gdje je ponovo objavio svoju školu na španskom i preveo je na francuski.

Mnogo kasnije, u Madridu 1843., objavio je novu verziju metode pod nazivom „Nuevo Método para Guitarra“, koja je postala najpoznatija od svih metoda gitare tokom ostatka devetnaestog stoljeća i početka dvadesetog. Ovo je verzija metode koju je objavila „Tecla“ edicija na engleskom prijevodu. Podijeljen je na numerisane odjeljke i odlomke, tako visoko organizovane, da nas podsjećaju na pravni dokument, koji vrlo dobro može pokazati utjecaj profesije njegovog oca kao advokata.

Bio je važan pedagog i njegova „Metodo para Guitarra“ i dalje se smatra jednim od najboljih načina pisanja nekog djela koje je napisano u devetnaestom stoljeću. Ona je prevedena na mnoge druge jezike i nekoliko puta je reprintana.

Aguado je inicirao korištenje stalka za držanje instrumenta, dok je svirao u sjedećem položaju.

Glavno djelo Aguado-a „Escuela de Guitarra“, je objavljeno 1825. godine, a i danas se printa u „Tecla“ ediciji. U školi gitare Aguado opisuje njegovu upotrebu noktiju na desnoj ruci, kao i njegov izum tronožca – uređaja koji drži gitaru i tako minimizira učinak prigušivanja tijela svirača na gitaru.

Francisco Tarrega

Vjerovatno najvažniji doprinos pedagogiji i razvitku tehnike gitare iz Španije su donijela djela Francisca Tarrege (1852-1909).

Među njima su njegove kompozicije koje se svrstavaju među najbolje u kasnom devetnaestom stoljeću

Tarregina tehnika je napravila lakši način sviranja od takozvanog „čekić udara”.

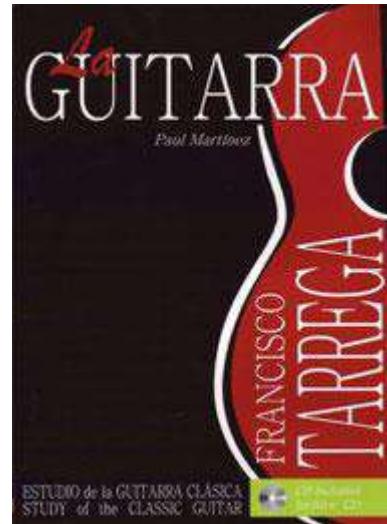
U svakom slučaju, Tarregina dostignuća su značajno pomogla stvaranju moderne gitarske tehnike.

Ona su pomogla revitalizirati popularnost gitare, koja je pala u prethodnim godinama. Smatra se tvorcem temelja klasične gitarske tehnike 20. Stoljeća, koje je prouzrokovalo sve veće zanimanje za gitaru kao solo instrument.

Posvetivši cijeli život usavršavanju tehnike sviranja na gitari, utvrdio je da od načina na koji prsti dodiruju žicu u momentu proizvođenja tona zavisi njegov kvalitet, jačina i nosivost. Isjekao je nokte na desnoj ruci, svirao jagodicama prstiju desne ruke, a ne noktima i tako dobio poseban ton koji će ostati svojstven za njegovu tehniku sviranja.

Definišući to kao nov način sviranja i proizvođenja tona, položaja tijela i ruku izvođača, Tarrega je napisao čitav sistem vježbi, skala, pasaža, komponovao niz etida, preludija i kompozicija, da bi demonstrirao efikasnost svog novog metoda. Takav metod, u spomen velikom majstoru, nazvan je Tarregina škola.

Paralelno s Tarreginim dostignućem su dešavanja u gradnji gitare. Baš kao što je njegov pristup gitare postavio temelje za naprednije prakse, tako je rad slavnog gitarskog konstruktora Antonia Torresa Juradoa (1817-1892) doveo do izrade osnovnog oblika gitare kakvu danas poznajemo.

Abel Carlevaro

Abel Carlevaro (16. Novembar 1916. – 17. Juli 2001.) bio je kompozitor klasične gitare i učitelj rođen u Montevideu, Urugvaj.

Ustpostavio je novu školu instrumentalne tehnike, koja je sadržavala svjež pristup sjedenju i sviranju na gitari, temeljenom na anatomske principima.

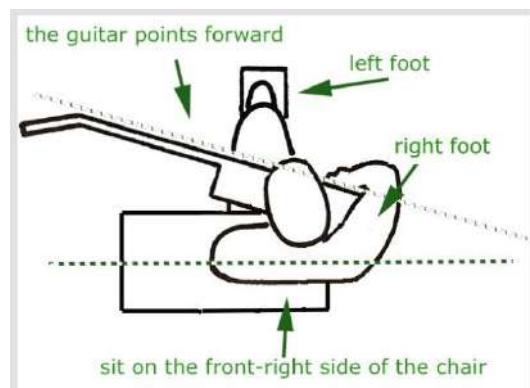
Sredinom 1960-ih, Abel Carlevaro objavio je niz knjiga koje pod naslovima :

- Didaktička serija;
- Škola gitare, izložba instrumentalne teorije;
- Majstorski kursevi gitare i mikro studije

koje daju dobar uvid u njegovu zainteresovanost za sistematsko organizovanje logičkog pristupa i povezanosti s muzikom. Ove vježbe su među najkorisnijim i sveobuhvatnijim dostupnim vježbama koje pokrivaju širok raspon ritmičkih i tehničkih formula.

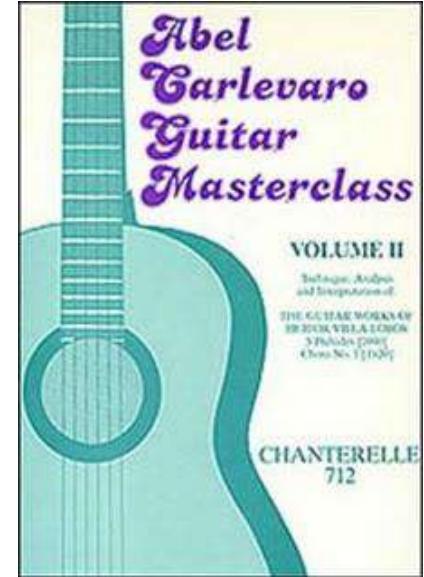
Carlevaro je tvorac nove škole instrumentalne tehnike, koja je bila revolucionarna u shvatanju držanja gitare, razvoja zvuka i opće filozofije muzike.

Nepokolebljivi istraživač, Carlevaro je također izumio novu gitaru (Concert Guitar Model „Carlevaro“), čija se zamisao i dizajn odvajaju od tradicionalne izrade gitara. Ovaj posebni model gitare prvi je put 1983. godine sagradio španski graditelj Manuel Contreras u Madridu. Gornji dio zvučne kutije (na kojoj se naslanja ruka gitariste) bio je ravan, dok je donji (koji počiva na nozi gitariste) zakriviljen kao i obično. Rezultirajuća zvučna ploča podsjećala je na oblik velikog klavira.

Carlevaro je rekao da je ovaj oblik poboljšao vibraciju donjih nota.

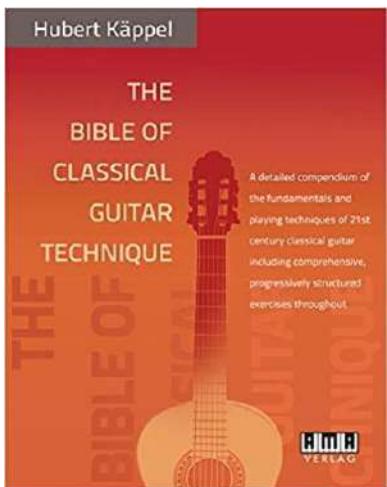
Goražde, april, 2020.

Kristijan Ravlić, II godina, klasa: mr Vojislav Ivanović, vanr. prof.

Seminarski rad na temu: **Top 5 metoda-knjiga klasične gitare**

1. *The Bible of Classical Guitar Technique - Hubert Kappel*, 2016.g.

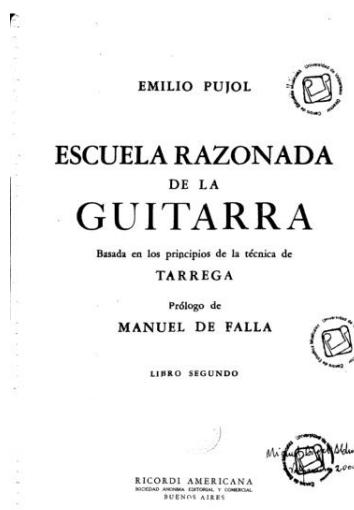

Ovo je više od knjige o tehnići. Hubert Kappel, svjetski priznati i uspješni klasični koncertni gitarista, jedan je od najuobičajenijih umjetnika na svom polju. Njegova reputacija instrumentaliste i profesora gitare nije sporna.

Ostavio je više od dvije decenije da objavi svoju Bibliju tehnike klasične gitare, kako bi u svoje djelo mogao uložiti sve svoje predavačko iskustvo, koje traje više od četiri decenije. Tako je nastala jaka knjiga s 246 stranica koja će materijal za gitariste isporučivati još mnogo godina.

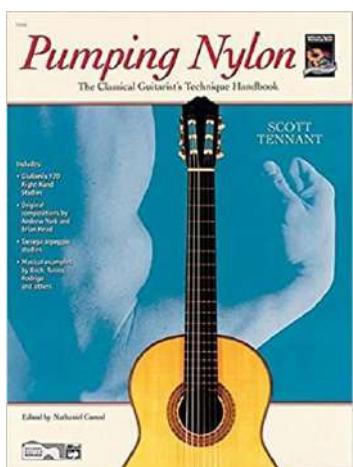
Od tri velika dijela knjige, drugi, praktični dio čini najveći dio, koji sadrži mnoge tehnike vježbanja (arpeđo, vježbe skala, legato uzlazni i silazni, tremolo, flamenco tehnike, vježbanje brzine, vibrato tehnike i dinamičke vježbe). Ovaj tehnički dio uokviren je teorijskim temama: u Preduslovima i osnovama, Hubert Kappel daje detaljne savjete za učinkovito i sistematsko vježbanje i kako se kretati tokom sviranja. U trećem dijelu rješavaju se "važne teme" tehnike prstoreda i vježbanje pamćenja za sviranje napamet, a prezentovani su sveobuhvatni planovi dnevnih ciklusa vježbanja.

2. *Escuela's Razonada de la Guitarra - Emilio Pujol*, 1934.g.

Escuela Razonada de la Guitarra Emilia Pujola ne treba uvod. Djelo je zauzelo veliko mjesto u pedagogiji gitare otkad ga je prvi put 1934. objavio Romero y Fernandez u Buenos Airesu. Mnoge kasnije gitarske metode crpile su inspiraciju iz nje. Nedostatak verzije na engleskom jeziku, međutim, spriječio je mnoge gitariste koji govore engleski jezik da jasno razumiju Pujolova učenja. Oni koji su imali sreću pohađati Pujolove majstorske tečajeve u Cerveru, iz prve su ruke otkrili njegove ideje, ali drugi, koji su koristili lekcije i primjere ne znajući pročitati tekst, mogli su sakupljati samo grubu predodžbu o Pujolovom pristupu pedagogiji gitare. Unatoč određenim predrasudama u vezi s ovom knjigom, ona je od važnosti za podučavanje svih aspekata gitarske tehnike i gitarske umjetnosti.

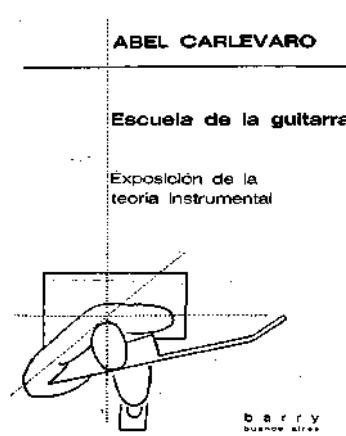
3. Pumping Nylon - Scott Tennant, 1995.g.

Pumping Nylon postala je jedna od najpopularnijih knjiga o tehniци za klasične gitariste. Ima izvrsne fizičke vježbe za treniranje mišića i sticanje neovisnosti i spretnosti prstiju. To je vrlo popularna knjiga zbog svojih nezaboravnih vježbi koje su odlične za zagrijavanje i korekciju tehnike. To je više referentna knjiga vježbi, a ne metoda koja je najprikladnija za srednje i napredne gitariste. Klasični gitarista svjetske klase i cijenjeni profesor *Scott Tennant* predstavlja najopsežniji priručnik tehnike dostupan klasičnim gitaristima. Osim tehničkih podataka koje nisu dostupne na drugom mjestu, uključuje klasične etide *Carcassija*, *Giulianija*, *Sora* i *Tarrege*; muzički primjeri *Bacha*, *Turine* i *Rodriga*; i originalne kompozicije *Andrew Yorka* i *Briana Heada*. Nakon svoje prve objave 1995. godine, *Pumping Nylon* je postao trenutni klasik i obavezan priručnik tehnike za sve klasične gitariste, kao i za mnoge svirače drugih stilova. Ohrabrujući stil *Scotta Tennanta*, smisao za humor i jedinstven pristup tehničkom vježbanju okupili su ljubitelje Pumping Nylona širom svijeta.

U središtu svega su glasovita "Dnevna svakodnevna zagrijavanja", koja uključuju 11 pametnih, korisnih vježbi za dobivanje obje ruke u formi i spremnost za sviranje uz poboljšanje vaših tehničkih vještina.

4. Escuela de la Guitarra - Abel Carlevaro, 1984.g.

Urugvajski virtuozi i učitelj Abel Carlevaro stvorio je vlastitu *Escuela de la Guitarra* kroz knjigu s tim naslovom i srodne publikacije koje sadrže vježbe i analize tehničkih problema. Da bi to učinio, Carlevaro je razvio jedinstveni vokabular koji je sadržavao cijeli njegov fizički i tehnički pristup instrumentu. Između 1969. i 1974. počeo je uvoditi svoj koncept *fijación* (fiksacija) i "pomicanje lijeve ruke na vratu". 1979. godine objavljena je njegova knjiga *Escuela de la Guitarra* kao sistemski pokušaj „odgovora na složene probleme vezane uz instrumentalnu tehniku i re-kreativni proces stvaranja muzike“. Knjiga je disertacija koja istražuje osnovnu prepostavku da je "tehnika u konačnoj analizi niz mentalnih asocijacija." Bez ispravne asimilacije "mentalnih udruga", tehnički će se problemi umnožiti. Carlevaro je pristupio svojim primarnim konceptima s beskonačnim detaljima. Složenost jezika, nalik ličnom tipu žargona, ponekad može zagonetiti ili otjerati. Ipak, uspio je unijeti novu inteligenciju u područje studija.

asimilacije "mentalnih udruga", tehnički će se problemi umnožiti. Carlevaro je pristupio svojim primarnim konceptima s beskonačnim detaljima. Složenost jezika, nalik ličnom tipu žargona, ponekad može zagonetiti ili otjerati. Ipak, uspio je unijeti novu inteligenciju u područje studija.

5. Méthode pour la Guitare - Fernando Sor, 1830.g.

Sorova metoda za špansku gitaru je divna knjiga koja nadilazi temu gitarske tehnike koja se bavi skladom, matematikom, zvučnošću, kompozicijom i nadasve muzikom kao umjetnošću. Nazvana je "lako najupečatljivijom knjigom o gitarskoj tehniци koja je ikada napisana" (Frederic V. Grunfeld, Umjetnost i vremena gitare, New York, 1969, str. 182). Takođe sadrži detalje o konstrukciji gitare i graditeljima. Sor je komponovao (što se i danas smatra) najkompletniju i najpraktičniju knjigu učenja sviranja gitare. U ovom remek djelu Sor objedinjuje osjećaj za sviranje gitare kroz položaj obje ruke, upotrebu noktiju desne ruke, pravilan rad desne ruke, svirački položaj i ispravan način držanja gitare kako bi se povećala kontrola i snaga, a smanjila napetost pri sviranju. *Méthode pour la Guitare* pokazuje da je Sor prepoznao važnost ovog instrumenta u svom radu, da je bio spreman posvetiti više vremena njemu, a manje drugim raznim žanrovima koji su ga prije zaokupljali, da je bio spreman uspostaviti sebe sada kao učitelj gitare, a ne kao potencijalni kompozitor opera i baleta. A rezultat je da je njegova metoda duboko djelo, napisao ga je čovjek koji je svoj život proveo u muzici kao cjelini, a ne samo u njezinom ograničenom kutku koji je gitara. Knjiga je izuzetno detaljna, uvijek reflektirajuća i nikad dosadna. Prikazuje čovjeka koji je poznavao ne samo Haydnu, već i Molièra, ne samo gitaru već i klavir i glas. Metoda je napisana na umu rane romantičarske gitare, ali ne radi se samo o instrumentalnoj tehnići, već uključuje i detalje o teoriji skala, harmoniji, zvučnosti, kompoziciji i nadasve muzici kao umjetnosti. Nakon Sorove smrti, Napoléon Coste, jedan od njegovih učenika, objavio je reviziju originala pod nazivom *Méthode complète pour la Guitare par Ferdinand Sor, rédigée et augmentée de nombreux et leçons*. Matanya Ophee kaže da u Costeovoj prerađenoj i dopunjenoj verziji postoji uvod koji je od pomoći za bolje razumijevanje Sora i nekih okolnosti pod kojima je Sor napisao izvornu metodu.

MUZIČKA AKADEMIJA UNIVERZITETA U ISTOČNOM SARAJEVU

PETAR RAKIĆ, II godina, gitara

Mentor: mr Vojislav Ivanović, van. prof.

Rad na temu:

Pet poznatih metoda za gitaru

1. *Fernando Sor*

Tačan datum rođenja Fernanda Sora nije poznat, ali zabeleženo je da se rodio 1778. godine u Barseloni. Kršten je 14. Februara 1778 kao José Fernando Macario Sors, a umro je 10. Jula 1839. godine u Parizu. Najpoznatiji je kao po svom velikom doprinosu klasičnoj gitari, ali komponovao je i za druge instrumente i razne sastave. François-Joseph Fétis ga je prozvao "Beethoven gitare", a muzičari se i danas slažu da Sor zaslužuje svako priznanje kao jedan od najvećin revolucionara klasične gitare koji je kroz svoja dela prikazao do tada neotkriven kapacitet ovog instrumenta, i kroz svoje kompozicije doveo gitaru do statusa samostalnog koncertnog instrumenta. Njegov udžbenik "Méthode pour la Guitare" (originalno zapisan na Francuskom) se danas naširoko koristi u nastavi klasične gitare i smatra se jednom

od najznačajnijih knjiga o izvođašvu i tehnici na klasičnoj gitari, a nastala je kao proizvod četiri decenije Sorovog iskustva. Pored same tehnike, udžbenik se obazire i na kompoziciju, skale, harmoniju i Sorovo shvatanje muzike kao umetnosti.

"Méthode pour la Guitare", originalna naslovna strana objavljena u Parizu 1830. godine

Etide Fernanda Sora takođe treba pomenuti kao još jedan veliki doprinos klasičnoj gitari. Pored njihove uloge da pomognu izvođaču da ovlada specifičnim tehnikama oko kojih je svaka etida koncipirana, imaju i umetničku vrednost i pogodne su za koncertno izvođenje.

2. Matteo Carcassi

Matteo Carcassi (1792. - 16. januara 1853.) bio je poznati italijanski gitarista i kompozitor.

Carcassi je rođen u Firenci, u Italiji i prвobitno je studirao klavir, a gitaru je naučio da svira još kao dete. Kasnije, tokom života u Parizu, sa lakoćom je stekao reputaciju virtuoznog koncertnog gitariste kroz svoje vrlo uspešne nastupe u Londonu.

U njegove najznačajnije doprinose školi klasične gitare ubrajaju se poznatih "25 studija gitare" i "Carcassi metodika gitare" (op. 59). Vrhunac njegove metodike prepoznaje se u 25 Etida (op.60) gde Carcassi stvara savršeni spoj naprednih tehničkih sposobnosti i brilijantne romantičarske muzike.

Iako je gitaristička tehnika XIX veka pomalo arhaična u odnosu na modernu tehniku klasične gitare kakvu danas poznajemo, Carcassijeva metodika je i dalje vrlo relevantna zanimljiva.

3. Emilio Pujol

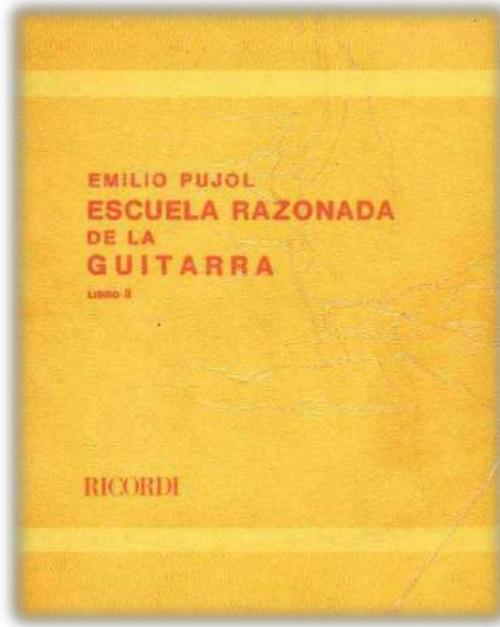
Emilio Pujol Vilarrubi (10. septembar 1886. - 21. novembar 1980.) bio je španski kompozitor, gitarista i vodeći učitelj klasične gitare XX veka.

Emili Pujol rođen je u malom selu Granadella, blizu Lleide, u Španiji. Prvi učitelj muzike mu je bio Francisco Tarrega 1902. godine. Njegove reči o školi gitare Tarrege primenjive su i na njegov sopstveni duh, koji je neprekidno težio ka "rešavanju svih problema unapred, koji mogu proizaći iz različitih elemenata koji doprinose izvođenju dela: instrument, ruke i duh."

Emilio Pujol Escuela's Razonada de la Guitarra

"Escuela's Razonada de la Guitarra" sastoji se od četiri sveske. Prva sveska se bazira oko istorije gitare, dok ostale tri knjige učenika vode od prve lekcije koja uključuje držanje i položaj desne i leve ruke, pa sve do detaljnog razmatranja svake nijanse gitarske tehnike i mnoštva studija samog Pujola. Naravno, uključene su i mnoge vežbe F. Tarrege, Pujol ga smatra „duhovnim feniksom gitare“, a sama knjiga je korenito zasnovana na njegovim principima.

Pujolova "Escuela's Razonada de la Guitarra" je sigurno najveća demonstracija metodologije do sada primenjene na gitari. Ona ostaje stalna vrednost, s progresivnim vežbama u rasponu od vrlo jednostavnih do virtuoznih, koje praktično pokrivaju sve potrebne tehnike sa velikim detaljima.

4. *Ferdinando Carulli*

Ferdinando Maria Meinrado Francesco Pascale Rosario Carulli (9. februara 1770. - 17. februara 1841.) u uglednoj porodici više klase. Svirao je violončelo do 20. godine života kada otkriva gitaru i od tад svoj život posvećuje proučavanju i unapređivanju ovog instrumenta. Stvaralaštvo ovog kompozita uključuje brojna solo i kamerna dela, i nekoliko koncerata. Bio je izuzetno plodan pisac, napisao je preko 400 dela za ovaj instrument.

Carulli je autor uticajnog "**Méthode complète pour guitare ou lyre**", op. 27 (1810) koji se i dalje koristi u nastavnoj praksi. Ova zbirka njegovih dela se primarno fokusira na gitariste početnike i samim tim je doživila široku popularnost.

Pored "Méthode complète pour guitare ou lyre", Carulli je objavio i tada vrlo popularnu metodu "Harmonija primenjena na gitari". Carulli je doprineo gitari i na drugim poljima, sa Pierreom Renéom Lacôteom (francuski graditelj gitara), eksperimentisao je sa promenama konstrukcije gitare i dosao do rezultata koji su značajno doprineli poboljšanju zvuka ovog instrumenta.

5. *Dionisio Aguado*

Dionisio Aguado i Garcia (8. april 1784. - 29. decembar 1849.) bio je španski klasični gitarista i kompozitor kasnih klasičnih i ranih romantičnih perioda. Rođen u Madridu, učio je kod Miguela Garcije. Aguado je 1826. posetio Pariz, gde se upoznao i sprijateljio sa njim i jedno vreme živeo sa Fernandom Sorom. U Madridu je objavio zbirku studija za gitaru "Colección de Estudios", a 1825. metodu za gitaru "Escuela de Guitarra" koja se bazira na pomenutoj zbirci. Originalno izdata na španskom jeziku, nakon putovanja u Pariz, Aguado je svoju školu gitare preveo i na francuski jezik. Najznačajnija Aguadova metoda nastaje dosta kasnije u Madridu 1843. godine i izdata je pod naslovom "Nuevo Método para Guitarra" i do danas ostaje značajna i smatra se najznačajnjom školom gitare kraja XIX i početka XX veka.

Za razliku od Sora, Aguado je koristio nokte na desnoj ruci i zalađao se za upotrebu stalka koji pridržava instrument prilikom sviranja. Te njegove prakse je opisao u svojoj školi gitare, a i do danas su naširoko prihvaćene u svetu klasične gitare.

„Nuevo Método para Guitarra“ naslovna strana

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU

ANDREJ GRADINA, I godina, gitara

Mr. Vojislav Ivanović, van.prof.

Rad na temu:

NAJPOZNATIJE ŠKOLE KLASIČNE GITARE

NAJPOZNATIJE ŠKOLE (METODE) KLASIČNE GITARE

U gitarističkom svijetu imamo mnoge metode i škole učenja, počevši od vremena sviranja lutnje i tadašnje tehnike sviranja do današnje, mnogo usavršenije tehnike, klasične gitare koju poznajemo danas.

Na početku historijskog razvoja gitare, znamo da gitaristi sviraju samo jagodicama prstiju što mnogo podsjeca na tehniku sviranja lutnje, te kasnije tehniku sviranja noktima radi ljepšeg tona i bolje tehnike, počinju postepeno koristiti svi klasični gitaristi svijetom. U svom radu nalazim više knjiga za metode i škole gitare koje su na španskom jeziku, stoga možemo vidjeti da većina napretka i najveća transformacija instrumenta kao cjeline dolazi iz španskih zemalja.

Neki od najvećih imena u gitarističkom svijetu jesu ujedno i najbitniji u samoj izgradnji, proširivanju i adaptiranju gitare do danas. Iako ih je bilo mnoštvo, izdvojio sam nekolicinu knjiga i tehnika koje ih navode.

„Méthode Complète pour la Guitare”

Fernando Sor i njegova „Méthode Complète pour la Guitare” zbirka za početnike i amatera kako i sam Sor navodi. U „Méthode Complète pour la Guitare” F.Sor spominje kako je gitara harmonski instrument te kad bi se saželo u najkraće riječi, najviše se muzika svira u formi akorada i razlaganja istih akorada. Naravno u samom početku razvijanja klasične gitare to je sasvim uobičajeno razmišljanje, uzeći u obzir da je gitaristički repertoar bio vrlo slab.

Méthode Complete pour la Guitare Fernando Sor
(Complete Guitar Method)

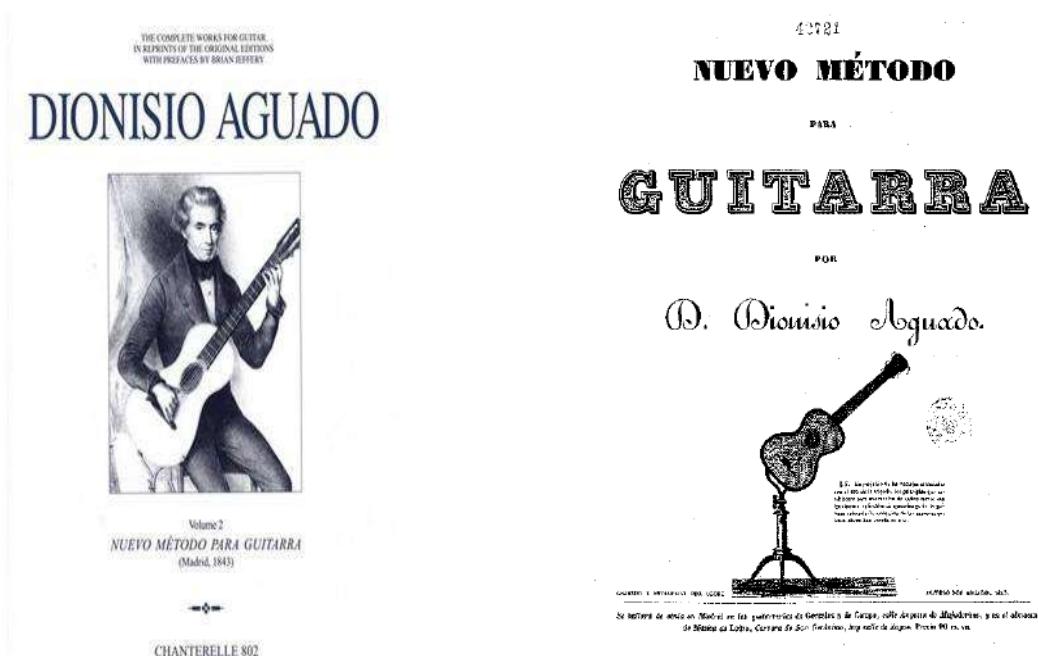
University Reprints 2014.

Pokušava pojasniti ljudima kako njegovo tadašnje sviranje nije bilo fenomen, već samo način izvođenja te njegova sopstvena tehnika za sviranje sopstvenih kompozicija. Pokušava približiti amaterima način njegovog sviranja. Iako spominje da je uglavnom harmonijski instrument, također naglašava važnost melodije, time kao prvu gehničku vježbu, nakon upoznavanja gitare sa sviračem, preporučuje da započnemo prostim skalama.

Nakon osnove upoznavanja gitare u svojoj metodi ima lagane lekcije za : “Desnu ruku”, “Lijevu ruku”, “Upoznavanje žica i njihovih vibracija”, “Kvalitet tona”, “Prstored lijeve ruke”, “Prstored desne ruke”, “Prstored obje ruke”, “Pozicija lakta”, “Terce”, “Sekste”, “Spajanje terci i seksti”, “Korištenje lijeve i desne ruke u svrhu melodije”, “Harmonizacija”, “Pratnja” te” Analiza pratnje na Hajdnov oratorij “Kreacija” in a kraju “Zaključak i sklop svih navedenih dijelova.” U njegovim laganim etidama i vježbama zaista primijetimo veliku upotrebu seksti i terci, razlaganje akorada u šesnaestinama, harmonske vježbe, te pokolu striktno melodijsku vježbu.

“Nuevo método para guitarra”

Dioisio Aguado također piše svoju knjigu metoda "Nuevo método para guitarra" također posvjećujući je amaterima, gdje kaže da u što kraćem vremenu pokušava objasniti glavne principe sviranja gitare. Generalno se razmišlja da, iako student svakodnevno vježba gitaru, najveći problem leži u čitanju nota i kontrolisanju prstiju iznad 5. praga gitare. Time preporučuje da studente usmjeravamo na sljedeći način.

Upoznamo studenta sa svim poljima na gitari sa svakim mogućim prstoredom te za lakše snalaženje koristimo metodu oktave, tj. snalaženje na pragu gitare uz znanje (ako ne svake, pojedine) oktave na svakoj poziciji.

Upoznajemo studenta sa svakom pozicijom desne ruke tj. svakim mogućim uglom kojim možemo odsvirati ton te ujedno kontrolisati boju tona.

Čitati intervale i koristiti ih u praksi sviranja i naučiti ih svirati na svakoj žici.

Čitati i svirati više uzastopnih akorada.

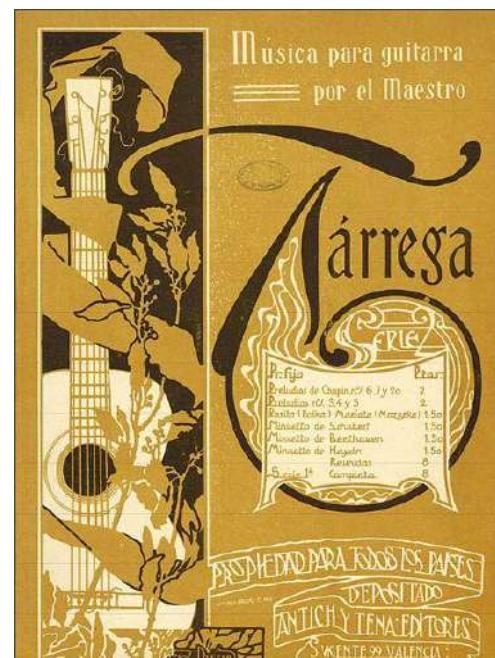
Spominje da u tehniци lijeve ruke imamo konstantni luk kako bi se ruka kretala nesmetano po vratu gitare, a u desnoj ruci pod malo nakrivljenim uglom treba trzati žicu iznad rozete ili ruže gitare.

Iako također Aguado govori da je gitara uglavnom harmonijski instrument, piše više vježbi za melodijsko kretanje gitare. Pored melodije, vježbe mu se sastoje od skala u tercama, sekstama,

kvintama, oktavama i decimama, a pored tih vježbi ubacuje mnogo više tonova u bas liniju, time povećava upotrebu palca u svojim etidama.

“Škola Francisco Tarrege”

Francisco Tarrega u svojoj školi gitare stavlja mnogo veći kontrast od prethodne 2 metode. Kontrastira u smislu melodije, dakle Tarrega stavlja akcenat na melodijsko kretanje melodije u klasičnoj gitari. Njegovi student nastavljaju praktikovati metodu sviranja.

Studenti kao što su Emilio Pujol, Miguel Llobet i Daniel Fortea također pišu svoje knjige metoda za sviranje klasične gitare.

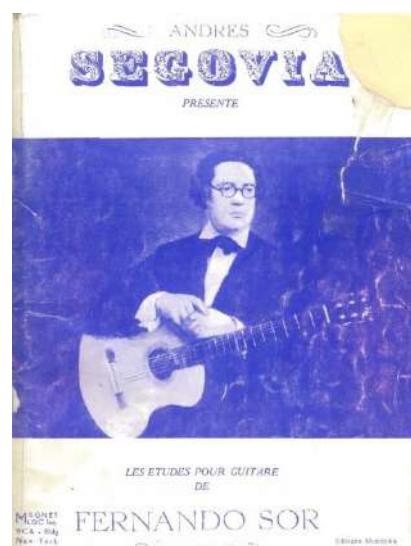
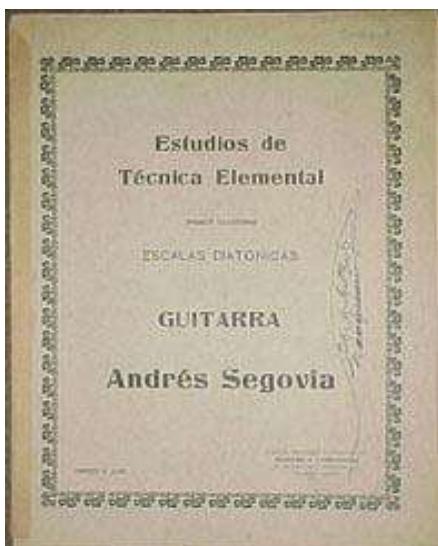
Pored toga što već polako predstavlja gitaru kao instrument širim masama, Tarrega, uz pomoć svojih kompozicija, također djelimično reformiše gitaru u solo instrument, a ne samo kao prateći instrument. Tim činom što se melodija više koristi, sviračima postaje teže svirati kompozicije. Uvodi tehniku tremolo koja pripomaže održavanju konstantnog tona, kao npr. na violini, (kompozicija “Sueño”). Njegovih prvi par etida stavljuju težište na harmoniju tj. akordsko razlaganje, no kasnije vidimo znatno povećanje u upotrebi melodije.

“Estudios de Técnica Elemental”

Pored svih navedenih metoda i gitarističkih škola, najveću važnost u gitarističkom svijetu ima Andres Segovia. Njegova potpuna predanost gitari i izučavanju instrumenta je od velikog značaja iz razloga što je većina kompozicija danas koje sviramo aranžirana za gitaru zahvaljujući Segoviji.

U reformi gitare ubacuje nešto sasvim novo, a to je sviranje noktima. Zahvaljujući tome gitaristi dobijaju jači ton, veće kontraste, više mogućnosti dobijanja različitih tonova, čišće tonove te bolju tehniku. Time dobijamo pravi polifoni instrument koji znamo danas. Andres kaže da : "Svaki instrument orkestra se nalazi u gitari, u manjoj zvučnoj veličini." , što je, zahvaljujući njemu, itekako tačno.

U svojoj knjizi "Estudios de Técnica Elemental" težište definitivno stavlja na melodiju, tj. veliku upotrebu skala i vježbanja tih skala.

U uvodu piše : "Tárrega, koji je pretvorio gitaru u nježan instrument - najbolje bi mogao komponovati, uz pomoć njegovog talenta, znanja i njegovog iskustva. "

"Najnovija i najprva Škola za gitar ili Temeljni pokazatelj samouku"

I jedan manje poznat širim masama, ali naravno bitan nama, kompozitor Ivan Padovec je bio od velikog značaja za naše prostore. Naziv knjige koju izdaje na prostorima današnje Hrvatske je "Najnovija i najprva Škola za gitar ili Temeljni pokazatelj samouku". Uporedo je i Georgije Milanović autor knjige "Škola za gitaru".

To je eventualno početak razvijanja klasične gitare na našim prostorima. Prema dosadašnjim istraživanjima, prvo notno izdanje za gitaru nastalo u Bosni i Hercegovini je objavljeno u Sarajevu, gotovo vijek kasnije od nastanka Milanovićeve i Padovčeve škole. Milanovićeva kao i Padovčeva škola podučavaju osnovne teorijske pojmove, način proizvođenja tona, držanja i sviranja gitare.

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU

HANNA HAMZIĆ, I godina, gitara

Mr. Vojislav Ivanović, van. prof.

Rad na temu:

METODE ZA GITARU

Музичка академија

Универзитета у Источном Сарајеву

Istočno Sarajevo, maj 2020.

CHRISTOPHER PARKENING

Poznati svjetski gitarista.

Rođen je 14.12.1947.
godine.

Napisao je knjigu za početnike. Posvetio je ženi Teresi, ocu, majci i sestri za nesebičnu podršku u muzičkom obrazovanju.

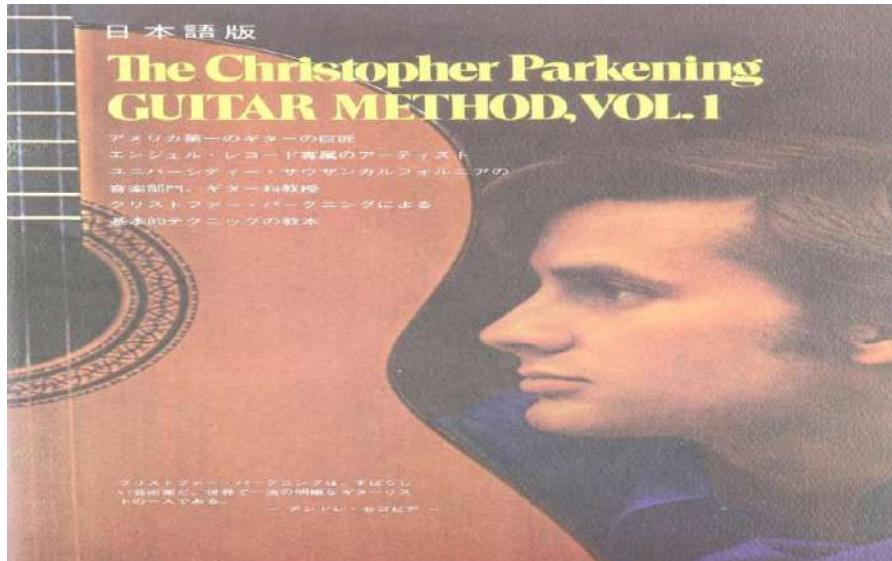
Sastavljena je iz dva dijela: VOL. 1; VOL. 2

Prvi dio se sastoji od 138 strana.

Sadrži osnovne tehničke vježbe koje se nalaze u 50 klasičnih kompozicija, 26 vježbi i 14 dueta.

Također sadrži brojne slike i ilustracije.

Tu se nalaze i vježbe za čitanje nota i muzičku teoriju, odabir gitare i njena njega, načini za efektivnije vježbanje.

Sadržaj knjige:

Gitara, dijelovi gitare, držanje, štimanje, desna ruka, dva načina trzanja žice, muzička notacija, vježbanje, ritmičke osnove, note na bassovim žicama, note na prve tri žice, lijeva ruka, pozicije prstiju lijeve ruke, note na 1. žici, na 2. žici, na 3. žici, pauze, dvoglasne vježbe, arpeggio, flažoletni tonovi, memorizacija, note na 4. žici, triole i šesnaestine, 6/8 mjera, note na 5. žici, C-dur skala, note na 6. žici, nokti desne ruke, proizvodnja tona, dinamičke oznake, oznake za repeticiju, sviranje 3 tona zajedno, sviranje 4 tona zajedno, muzička teorija, tehničke vježbe

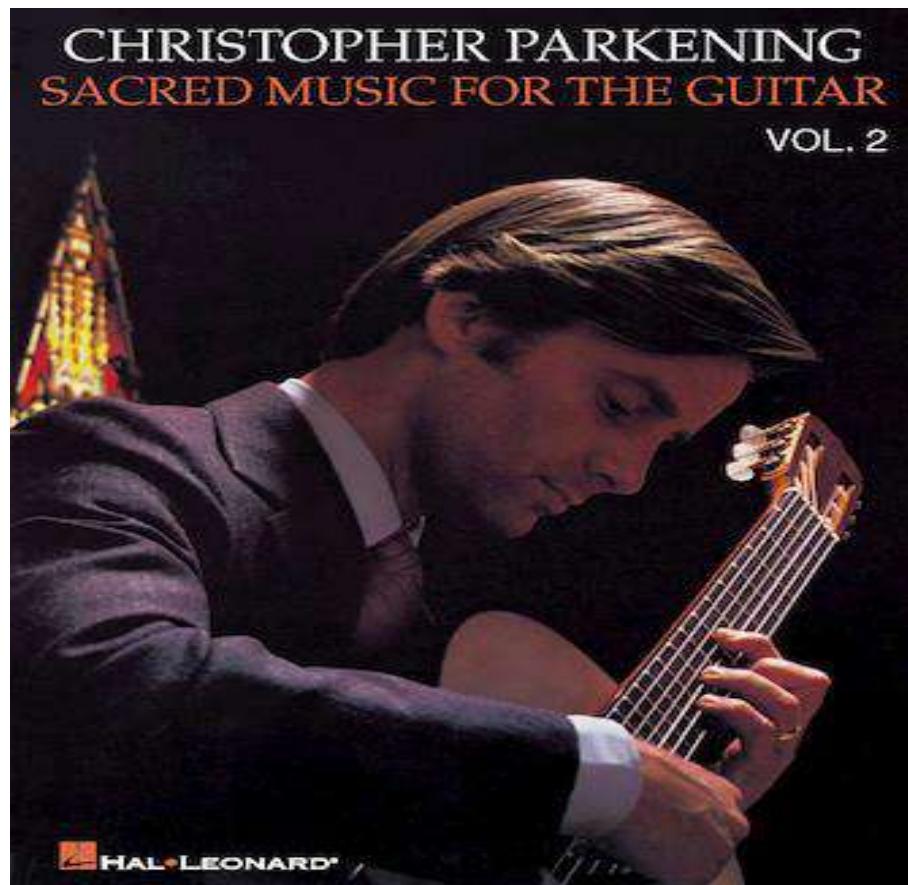
Drugi dio knjige nastavlja gdje je završila prva knjiga.

Sadržaj:

Note u višoj poziciji, tremollo, vibrato, picikato, načini vježbanja, stilizovano izvođenje.

Pola knjige se sastoji od ovog sadržaja, dok polovica od kompozicija.

Kao bonus u knjizi se nalaze 32 djela obrađena od strane Christophera. Djela su kompozitora Dowlanda, Bacha, Scarlatija, Sora, Tarrege. Također, nalaze se i 3 dueta.

DIONISIO AGUADO

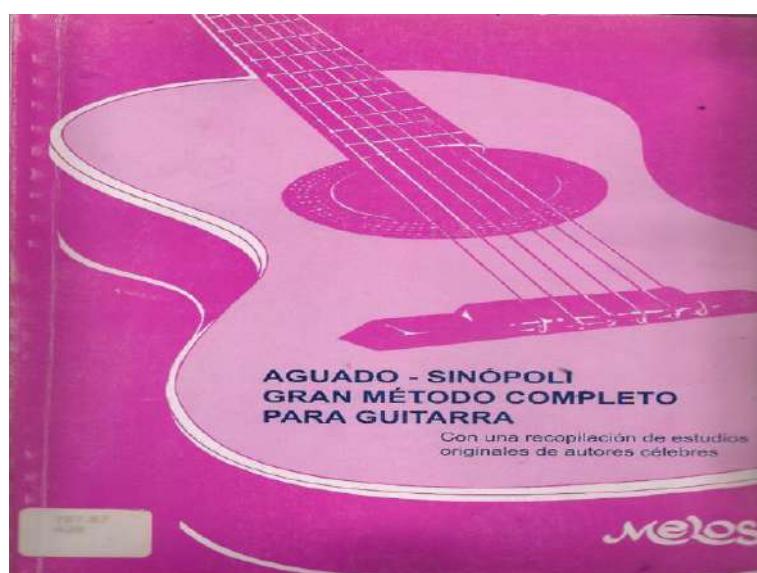

Rođen je 8.4.1784., a umro 29.12.1849. godine. Bio je španski klasični gitarist i kompozitor kasnog klasičnog i ranog romantičarskog razdoblja.

„Dal Método Para Guitarra“

Ova metoda je pisana od 1826.-1838. godine. Pisanje je započeto u Parizu, a završeno u Madridu.

Sastoji se od 14 etida.

„La Escuela de Guitarra“

Još jedna Aguadova metoda.

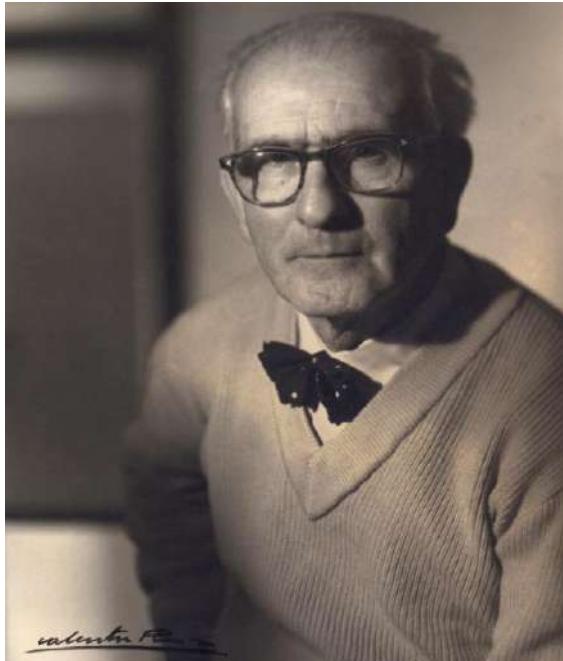
Objavljena je 1947. godine. Do tada je bilo jako teško pronaći.

Dionisio za svoje metode kaže da je najviše zahvalan Federicu Morettiju, odnosno prvom učitelju koji je organizovao učenje gitare.

Puyol je za Aguadovu metodu rekao kako prema njegovim učenjima, stvara se prejak zvuk tokom izvođenja jer je udaljenost od instrumenta i izvođača prevelika. Smatrao je kako je ipak dodir sa instrumentom neizbjegjan.

On je u svojoj metodi zagovarao nokte na desnoj ruci, zbog same dinamike. Metodu je posvetio početnicima gitare. Valcere je pretvarao u vježbe. Dosta se posvetio i pisanju teksta, ne samo pisanju vježbi. Metoda sadrži 21 vježbu. Tarrega se inspirisao Aguadovim metodama, ali u nekim stvarima se ne slažu-nokti.

PASCUAL ROCH

(1860-1924)

„Modern method for the guitar“

Na početku metode nalazi se uvodni dio u kojem Roch priča o Tarregi i njegovom doprinosu klasičnoj gitari.

Sadržaj:

Prvi dio: opis gitare, preporuke za dobru gitaru, tipovi drveta koji se koriste za pravljenje gitare, kako držati gitaru, lijeva ruka, postavka desne ruke, palac desne ruke, kako dobiti ton desnom rukom, štimanje gitare, važnost skala i kako ih vježbati, štimanje gitare pomoću zvučne viljuške

Drugi dio sadrži:

SKALE: hromatske, durske, molske

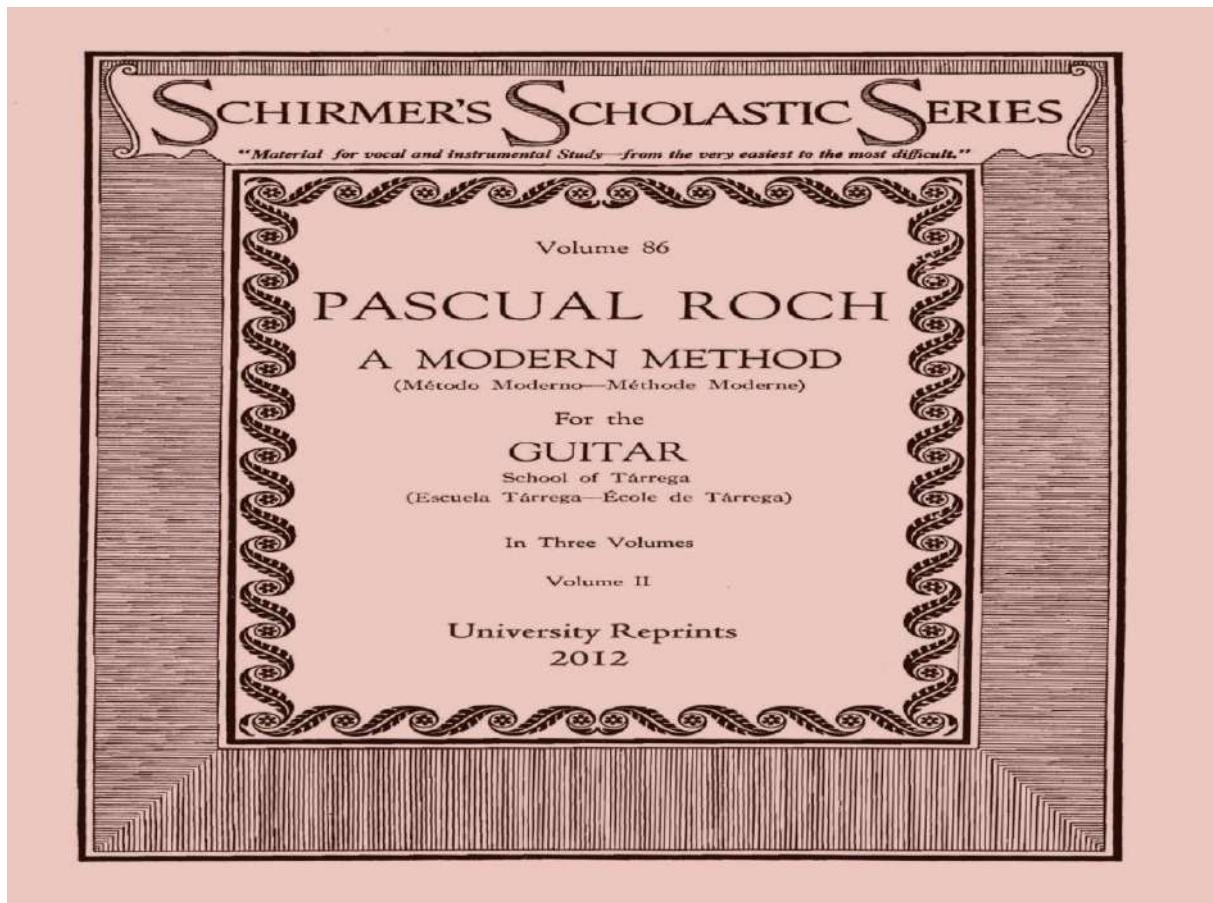
Terce u skalama: durske i molske

Sekste

Tremollo, baree, akordi

Pozicije u durskim i molskim tonalitetima, kadence

Etide i preludiji

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU**BAKIR VEHABOVIĆ, III godina, gitara****Metodika nastave gitare****Mr. Vojislav Ivanović, van.prof.****Seminarski rad na temu:****Sedam kompozitora klasične gitare koji su djelovali
u dvadesetom stoljeću****Agustín Barrios Mangoré**

“**Augustin Pio Barrios** (5. maj 1885. – 7. avgust 1944.) bio je najveći virtuoz gitarist/kompozitor prve polovine 20. vijeka.

Zvali su ga još i “Chopin gitare”. Razlozi za poređenje Chopina i Barriosa jesu određene sličnosti njihovog stvaralaštva. Kao i većina Chopinovog klavirskog opusa i Barriosova djela za gitaru ostaju stalno prisutna u repertuaru većine umjetnika. Djela oba kompozitora odlikuje ljepota, pjesnički karakter i virtuoznost na vlastitom instrumentu. Osim narodne muzike Paragvaja, koja mu je pružila prvi susret s muzikom, oduševljavao se djelima Bacha i Beethovena, te ih započeo proučavati, prepisivati i izvoditi na gitari.

Sa ozbiljnim komponovanjem počeo je oko 1905. godine.

Zanimljivo je da je Barrios vjerovatno prvi gitarist koji je prepoznao vrijednost, tada još sasvim novoga izuma, gramofona, i počeo snimati kompozicije na klasičnoj gitari (oko 1909. godine).

Po završetku školovanja Barrios je već komponovao vlastite kompozicije i počeo držati koncerte. Do 1908. već je bio dobro poznat u Paragvaju, a 1910. godine napustio je svoju domovinu i pošao u Argentinu na dvije sedmice održati nekoliko gitarskih recitala, ali nikada se više za stalno nije vratio u Paragvaj. Koncerti su postali toliko uspješni da je narednih dvadeset godina ostao na "cesti", izvodeći svoja i djela drugih kompozitora u većini država južne i srednje Amerike.

Poslije 1910. nekoliko godina proveo je u Montevideu. Taj period Barriosova života obilježilo je komponovanje i snimanje, te brojni koncerti. Tada su nastala i snimljena djela poput *A mi madre*, *Armonias de Americas*, *Pepita*, *Tango br.2*, *Sarita*, a snimio je i mnoge kompozicije drugih kompozitora.

Godine 1916. Barrios se preselio u Brazil, gdje je ostao narednih šest godina. Vrijeme u Brazilu, povratak u Paragvaj, te ponovni odlazak u Brazil, sve do 1932. bilo je takođe ispunjeno komponovanjem, snimanjem i koncertima. U to doba nastale su brojne kompozicije kao što su *Danza Paraguaya*, *La Catedral*, *Oracion*, *Un Sueno de la Floresta*, *Cueca*, *Aconquija*, *Aire de Zamba*, *Maxixe*, *Pericon* i dr., koje su bile snimljene zajedno sa djelima drugih autora (npr. G. Sosa Escalada, C. A. Silva, F. Tarrega, R. Schumann, L. van Beethoven, J. S. Bach i dr.).

Istražujući kulturu vlastitog naroda i predaka, 1920.tih godina postao je posebno oduševljen svojim indijanskim porijekлом, a u ranim 1930.tim godinama, u svoje nastupe je uveo jedan novi detalj. Naime, umjesto u uobičajnoj koncertnoj odjeći, gitarske recitale počeo je izvoditi u narodnoj nošnji svojih indijanskih predaka. Takvo koncertno odijelo bilo je upotpunjeno i svojevrsnom perjanicom koju bi nosio na glavi. Kao znak pripadnosti indijanskom narodu imenu je dodao Nitsuga Mangore ("Nitsuga" predstavlja ime Augustin napisano unatrag, a "Mangore" je spomen na legendarog indijanskog poglavicu i borca protiv kolonijalista), a takođe se nazivao poglavicom indijanskog plemena Guarani, kojeg je i sam bio potomak. Pola koncerta je izvodio obučen u svoju posebnu indijansku odjeću, a poslije pauze bi svirao u uobičajenom koncertnom odijelu.

Vrijeme od 1934. do 1936. proveo je u Evropi, nastupajući u Njemačkoj, Španiji i Belgiji. Sredinom 1938. za vrijeme koncertne turneje po Meksiku pretrpio je težak srčani udar, što mu je onemogućilo odlazak u SAD, kako je planirao, te narušilo njegovo cijelokupno zdravstveno stanje.

Poslijednje godine života proveo je kao profesor gitare na Nacionalnom Konzervatoriju u San Salvadoru, gdje je i umro 7. Avgusta 1944.g.

Na dan njegove sahrane stanovnici San Salvador-a zatvorili su trgovine i prestali sa poslom da bi se pridružili povorci i ulicama grada ispratili velikog čovjeka i umjetnika.

Barriosova ostavština sadrži mnogobrojna djela namijenjena solo gitari. Muziku je stvarao kroz čitav život, a od oko 300 kompozicija koje je vjerovatno napisao, više od 100 je sačuvano. Pisao je preludije, etide, svite, valcere, mazurke i romanse te mnoga djela programskog karaktera.

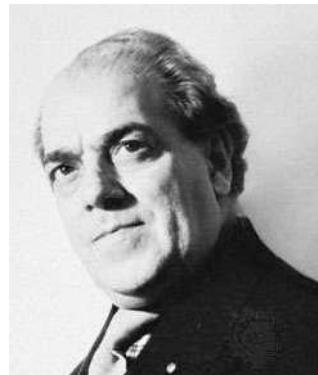
Osim inspiracije Južnom Amerikom, Barrios je bio nadahnut i Španskim kompozitorima za gitaru, poput Tarrege i Sora, dok su kompozicije kao *Preludij u g-molu* i *Mazurka appassionata* napisane u duhu Evropske muzičke tradicije.

Jednostavnost forme, prepoznatljivi motivi narodne muzike, ali i čvrsti uzori velikih predhodnika romantizma, klasike i baroka, te osjećajnost i duhovnost koja zrači iz kompozicija (npr. *La Catedral* i *Una Limosna por el Amor de Dios*), obilježja su Barriosovih djela.

Heitor Villa-Lobos

Heitor Villa-Lobos (5. mart 1887.- 17. novembar 1959, Rio de Janeiro), jedan od najvažnijih latinoameričkih kompozitora 20. vijeka, čija muzika kombinuje brazilsку melodiju i ritmičke elemente zapadne klasične muzike.

Tokom putovanja u razne krajeve ogromne zemlje, razvio je i zanimanje za domaću brazilsku narodnu muziku. Po povratku u Rio de Janeiro, Villa-Lobos počeo se družiti i nastupati s gradskim popularnim muzičarima.

Naučio je svirati gitaru.

Otišao je od kuće s 18 godina, kratko studirao na Instituto Nacional de Música u Rio de Janeiru, ali napušta studiranje i nastavlja svoja putovanja naredne tri godine. U grad se vratio s velikom grupom rukopisa i poznavanjem afro-brazilske muzike sjevernih i sjeveroistočnih regija zemlje.

Započeo je ozbiljno proučavanje Bacha, Richarda Wagnera i Giacoma Puccinija, čiji se uticaj može primijetiti u njegovim djelima.

Godine 1915. koncert u Rio de Janeiru predstavio je njegove kompozicije, a njegova karijera dobila je uzlaznu putanju iste godine kada je tvrtka Artur Napoleão započela s izdavanjem njegove muzike. Iako su mnogi kritičari u početku napadali disonancu i modernost njegovih djela, on je ustrajao u svojim naporima za spajanje zapadne muzike i brazilske tradicije.

1930. godine, Villa-Lobos je predstavio plan muzičkog obrazovanja u školskom sistemu São Paula i postavljen je za direktora tamošnjeg muzičkog obrazovanja.

1932. preuzeo je odgovornost za muzičko obrazovanje širom Brazila. Osnovao je konzervatorij za horsko pjevanje 1942. godine i s kolegom kompozitorom Oscarom Lorenzom Fernandezom 1945. godine osnovao Brazilsku muzičku akademiju.

Između 1944. i 1949. putovao je širom Sjedinjenih Država i Evrope, gdje je napisao muziku za nekoliko filmova, dobio mnogobrojne nagrade, a bio je mnogo tražen i kao dirigent.

Kao što je već spomenuto, djela Villa-Lobosa odlikuje jedinstven spoj zapadne klasične muzike i brazilske narodne pjesme i ritmova. Jedno od njegovih najpoznatijih djela je *Bachianas brasileiras* (napisao 1930–45), skup od devet djela za razne instrumentalne i vokalne grupe, u kojem se kontrapuntska tehnika poput Bachove primjenjuje na teme brazilskog porijekla.

Među njegovim mnogim drugim djelima su dva koncerta za violončelo (1915, 1955), *Momoprecoce* za klavir i orkestar (1929), *Koncert za gitaru* (1951), *Suite populaire bresiliennes* za gitaru (1955), *Koncert za harpu* (1953), *Koncert za harmoniku* (1955), 16 gudačkih kvarteta, *Rudepoema* za klavir solo (1926; orkestrirano 1942), te simfonijeske pjesme *Uirapurú* (1917), *Amazonas* (1929) i *Zore u tropskoj šumi* (1954).

VILLA-LOBOS

The Guitar
Manuscripts • 1

Guitar Concerto

Valse-Choro

Floresta do Amazonas

Andrea Bissoli,
Guitar

Serafini • Artuso • Bratt

Schola San Rocco Chorus

Francesco Erle

Minas Gerais

Philharmonic Orchestra

Fabio Mechetti

Njegovih 12 etida za gitaru spadaju među najvirtuoznija djela za taj instrument.

Joaquín Turina

Joaquin Turina je rođen 9. Decembra 1882. u Sevilji, u porodici srednje klase. U četvrtoj godini je stekao slavu kao čudo od djeteta.

Išao je na časove klavira kod Rodrigeza, a 1894.godine počinje studije harmonije i kontrapunkta kod Garsije Toresa. Prvi put je javno nastupio kao pijanist 1897.godine.

1902. godine napušta rodni grad i seli u Madrid, gdje je nastavio usavršavanje svog pijanističkog umijeća kod Hosea Traga.

1905.godine odlazi u Pariz, gdje nastavlja usavršavanje klavira kod Moškovskog, uporedno uči kompoziciju u školi „Schola Cantorum“.

U Parizu upoznaje Albeniza, koji mu daje savjete da ne piše u francuskom stilu, već da se okreće andaluzijskim napjevima.

1908. godine sklapa brak sa Obdulijom Garson, a dvije godine kasnije dobiju prvo od petoro djece.

1913. godine završio je obrazovanje u „Schola Cantorum“, a iste godine je u Kraljevskom pozorištu u Madridu sa velikim uspjehom izvedeno njegovo djelo Procesija Rosio (*La procesión del rocío*).

Kada je počeo Prvi svjetski rat, vraća se u Madrid i u oktobru 1914. godine premijerno se izvodi njegova opera Margo.

Tokom ravnog perioda, njegovo stvaralaštvo se svodi na komponovanje simfonija, kamerne muzike, vokalne i kamerne muzike. Takođe je svirao na mnogim koncertima, kao solista ili u nekom kamernom sastavu.

Kao dirigent, premijerno je izveo djela Božić i Skrušena preljubnica.

Tokom Španskog građanskog rata bio je pod zaštitom britanskog konzula, a poslije rata je imenovan za glavnog muzičkog komesara i taj položaj mu je omogućio da konačno ustanovi Nacionalni orkestar.

U posljednjih devet godina, komponovao je samo trinaest djela.

Umro je 14.januara 1949.godine u Madridu.

Njegova najpoznatija djela za gitaru su:

- Seviljana
- Fandangiljo
- Rafaga
- Sonata
- Hommage a Tarrega

Manuel Ponce

Meksički kompozitor Manuel María Ponce Cuéllar bio je muzički aktivan u prvoj polovini 20. vijeka. Ponce je bio među prvim međunarodno uspješnim meksičkim kompozitorima klasične muzike. Ponce je dao ogroman doprinos razvoju klasične gitare i prihvaćanje gitare kao instrumenta ravnopravnog s drugim koncertnim instrumentima, posebno kroz saradnju s Andrésom Segoviom.

Manuel Ponce je rođen 8. decembra 1882. Ponce je naučio muzičke note prije abecede!

Već sa 4 godine počeo je učiti klavir i solfege sa sestrom Josefinom. Svoje prvo djelo La Marcha del Sarampion napisao je sa samo 9 godina. Kroz djetinjstvo je bio stalni član dječjeg hora u crkvi San Diega u Aquascalientesu, gdje je njegov stariji brat Fray Antonio bio sveštenik.

U 18. godini Ponce je nastavio muzičko obrazovanje u Mexico Cityju, a tri godine kasnije primljen je u Nacionalni konzervatorij, gdje je studirao solfeggio, teoriju muzike i analizu. U to vrijeme već je bio muzički toliko napredovao, da nije bio zadovoljan znanjem koje je dobio na Konzervatoriju, pa se vratio u Aquascalientes, gdje je predavao klavir i solfeggio na lokalnoj muzičkoj akademiji.

Godinu dana kasnije oputovao je u Italiju, gdje se nadao da će u Bologni studirati kompoziciju, međutim, odbijen je. Ponce odlazi u Njemačku gdje je studirao klavir kod Edwina Fischera, a kasnije i s Martinom Krauseom (učenikom Franza Lizsta) na Stern 'sches Konservatorium u Berlinu. U Njemačkoj su ga njegove kolege, njemački studenti, ohrabrili da u svoje kompozicije uključi meksičke folklorne elemente, kao što su to slično radili u njemačkoj muzici. Nakon nekoliko godina studija u Evropi, 1908. Ponce se vratio u Meksiku i predavao istoriju klavira i muzike na Nacionalnom konzervatoriju.

Estrellita je njegovo najpoznatije djelo, a uvršteno je 1912. godine u seriju kompozicija za klavir **Canciones Mexicanas**.

Mnoge kompozicije u ovoj seriji su bile prožete popularnim meksičkim narodnim pjesmama, što nije slučaj sa Estrellitom.

To su bile godine građanskog rata u Meksiku, a nestabilnost je prisiljavala Poncea da se iseli u Havanu, na Kubu između 1915. i 1917. gdje je djelovao kao muzički kritičar i bio aktivan kao učitelj, predavač i izvođač.

Po povratku u domovinu 1917. godine, Ponce se oženio francuskom pjevačicom Clemom Maurel u crkvi Gospe Lurdske. Mexico City bio je domaćin prvog recitala Andresa Segovije u tom gradu 1923. Ponce je prisustvovao ovom koncertu i bio oduševljen njegovim izvedbama.

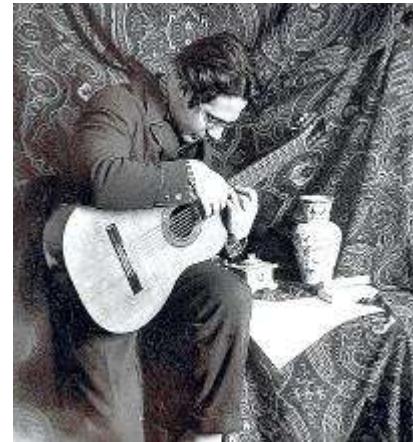
Napisao je fantastičnu kritiku u časopisu *El universal*, kojom je Segovia bio impresioniran. Španski maestro je nakon toga zatražio od Poncea da mu napiše kompoziciju, što je Ponce prihvatio i tako je započela dugogodišnja saradnja između ova dva velika umjetnika.

Ponceova djela za gitaru svrstavaju se među njegova najznačajnija djela. Najpoznatija djela su Varijacije i Fuga na 'La Folia' (1929.) i Meridian Sonatina (1939.).

Napisao je i koncert za gitaru *Concierto del sur*, koji je posvećen njegovom dugogodišnjem prijatelju i gitarističkom virtuozu Andrésu Segoviji.

Posljednje poznato djelo posvećeno je ocu Antoniju Brambili, Varijacije na temu Kabezona, a napisano je 1948., nekoliko mjeseci prije smrti. Od ostalih gitarskih djela izdvajaju se:

- Scherzino Mexicano (1909) (izvorno napisano za klavir)
- 24 Preludes Canciones popularizira mexicanas: La pajarera, Por ti mi corazón, La valentina (ca. 1925–1926)
- Sonata mexicana (1923)
- Thème varié et Finale (1926)
- Sonata br. 3 (1927)
- Sonata clásica (1928)
- Sonata romántica (1929)
- Cuatro Piezas, uključujući Mazurku i Varijacije valova i Fuga na 'La Folia' (1929)
- Valse (1937) i mnoga druga.

Joaquín Rodrigo

Gitara dugo vremena nije bila smatrana „ozbiljnim“ koncertnim instrumentom. Mada u klasicizmu (doba Mocarta, Hajdna, Betovena), postoje djela Đulijana Maura, gitarski repertoar, kao i priprema mandolinskih djela za izvođenje na gitari Antonia Vivaldija, zatim priličan broj transkripcija Bahovih djela prilagođenih gitari.

A onda se pojavio Hoakín Rodrigo (Joaquin Rodrigo) i napisao čuveno djelo „Concierto de Aranjuez“ (Koncert za Aranhues), jednu od najljepših klasičnih kompozicija za gitaru i orkestar, inspirisan vrtovima palate „Real de Aranjuez“ na kojem su španski kraljevi imali svoje dvorce i velike parkove.

Joaquín Rodrigo Vidre (Saungto, 22. novembar 1901 - Madrid, 6. juli 1999), je bio španski kompozitor klasične muzike i klavirski virtuoz.

Bez obzira što je bio skoro slijep od svoje treće godine zbog difterije, ostvario je veliki muzički uspjeh.

Njegova muzika se smatra jednom od najpopularnijih tokom 20. vijeka, a postao je poznat u svijetu prije svega po svojim fantastičnim kompozicijama za gitaru.

Posebno se ističe nezaboravna *Concierto de Aranjuez*, jedno od vrhunskih djela španske muzike i najpoznatije djelo gitarskog repertoara 20. vijeka.

Iako zaslužan što je podigao špansku gitaru na nivo ravnopravnog koncertnog instrumenta, sam nikada nije savladao sviranje ovog instrumenta. Pisao je svoje kompozicije na Brailleovom pismu, koje su kasnije bile prevedene za objavljanje.

Njegove prve objavljene kompozicije potiču iz 1940. godine.

1943. dobio je Špansku nacionalnu nagradu za orkestar za djelo "Pet dječijih komada" (španski Cinco piezas infantiles).

Od 1947. godine Rodrigo je bio profesor muzičke historije, kao predsjedavajući na muzičkom odsjeku *Manuel de Falla* na Univerzitetu Complutense u Madridu.

Njegovo najpoznatije djelo *Concierto de Aranjuez*, komponovao je 1939. godine u Parizu, a mnogo kasnije on i njegova supruga izjavili su da je to muzičko djelo napisano kao odgovor na pobačaj njihovog prvog djeteta. Bio je to koncert za gitaru i orkestar. Srednji stav u djelu, *Adagio*, je jedan od najprepoznatljivijih u klasičnoj muzici 20. vijeka, a sadrži interakciju gitare sa engleskim rogom. Ovaj stav je kasnije prilagođen od strane dirigenta Gil Evansa za Milesa Davisa i njegov album iz 1960. godine *Skice iz Španije* (eng. Sketches of Spain). Joaquin Rodrigo je ovaj koncert obradio za harfu i orkestar i posvetio ga je Nicanoru Zabaleti.

Uspjeh ovog muzičkog djela je dovelo do izvedbe od strane brojnih istaknutih solista, uključujući i flautistu Jamesa Galwaya i violončelistu Juliana Lloyda Webbera za koga je Rodrigo komponovao *Concierto como un divertimento* i *Concierto serenata* za harfu i orkestar posvećen Nicanoru Zabaleti.

Godine 1954. Rodrigo je komponovao *Fantasía para un Gentilhombre* na zahtjev Andrésa Segovije.

Njegov *Concierto Andaluz* za četiri gitare i orkestar, naručio je Celedonio Romero za sebe i njegova tri sina.

Nijedno od muzičkih djela Joaquina Rodriga nije dostiglo popularnost i kritički uspjeh kao *Concierto de Aranjuez* i *Fantasia para un Gentilhombre*.

Dana 30. decembra 1991. godine, Rodrigo je postao član španskog plemstva sa nasljednom titulom *Marques de los Jardines de Aranjuez* (Markiz od vrtova Aranhueza). Ovu titulu mu je dodijelio španski kralj Juan Carlos I.

Dobio je i prestižnu nagradu *Princa od Asturije* Španija, kao najvišu civilnu počast 1996. godine. Bio je imenovan za komandanta reda umjetnosti i književnosti od strane francuske vlade 1998. godine.

Oženio je Victoria Kamhi, tursku pijanisticu koju je upoznao u Parizu, 19. januara 1933. godine u Valenciji. Njihova kći, Cecilia, rođena je 27. januara 1941. godine. Rodrigo je umro 1999. godine u Madridu u 97-oj godini života. Joaquín Rodrigo i njegova supruga Victoria su pokopani na groblju kraljevske palate Aranjuez.

Leo Brouwer

Leo Brouwer rođen je u Havani, na Kubi, 1939. Gitaru je počeo učiti u ranom djetinjstvu, a muzičko obrazovanje nastavio je u Sjedinjenim Američkim Državama na Julliard School of Music, gdje je studirao kompoziciju.

Leo Brouwer brzo je stekao međunarodni ugled u šezdesetim i sedamdesetim godinama prošlog vijeka, kao vodeći gitarski virtuož, ali njegova sviračka karijera je završila u ranim 1980-im zbog ozljede tetive na srednjem prstu desne ruke.

U svojim ranim kompozicijama, Brouwer je ostao blizak ritmovima kubanske muzike, dok ga je kasnije privlačila atonalna muzika.

Nakon povrede, fokus svog rada je preusmjerio na komponovanje i dirigovanje, što ga je dovelo do još većeg uspjeha.

Danas gitaristi izvode muziku Lea Brouwera više nego bilo kojih drugih živih kompozitora. Njegova se muzika pojavljuje na stotinama snimaka, a snimio je više od 60 filmova, uključujući vrlo cijenjeni nagrađivani film iz 1993. godine „Kao voda za čokoladu,,.

Brouwer je napisao veliki broj djela za gitaru, klavir i udaraljke, a komponuje i djela za orkestar, balet i muziku za više od stotinu filmova.

Za takmičenje gitare u Mađarskoj 1979. napisao je djelo za 200 gitarista. Poznat je po nizu studija koje se nazivaju Etudes Simples. Brouwer je također prepisao pjesme Beatlesa za klasičnu gitaru. Izvodio

je i snimao djela Sylvano Bussottija, Hans-a Wernera Henzea, Mauricea Ohana, Cristóbal Halfftera, Leni Alexander, Cornelius Cardew i Heitor Villa-Lobos.

Bio je dirigent mnogim simfonijskim orkestrima, uključujući BBC Concert Orchestra, Berlinsku filharmoniju i Cordoba Symphony u Španjolskoj.

Brouwer je uključen u Concurso y Festival Internacional de Guitarra de la Habana (Havanski međunarodno takmičenje i festival gitare).

Često putuje na gitarske festivale širom svijeta, a posebno u druge latinoameričke zemlje.

Brouwer je član Komunističke partije Kube, a na Kubi je bio na brojnim službenim dužnostima, uključujući i muzički odjel kubanskog Instituta za kinematografsku umjetnost i industriju.

Vojislav Ivanović

Vojislav Ivanović, (Sarajevo 1959), svjetski poznati kompozitor, gitarista i pedagog. Već odavno se svrstava u doajene svjetske muzičke scene, posebno kada je u pitanju klasična gitara.

Diplomirao je i magistrirao studije kompozicije u klasi profesora Vojina Komadine na Sarajevskoj Muzičkoj Akademiji i gitaru kod Kostasa Kociolisa na Atinskom Konzervatorijumu.

I kao gitarista i kao kompozitor dobitnik je značajnih domaćih i međunarodnih nagrada i priznanja, među kojima se izdvajaju brojne prve nagrade na saveznim takmičenjima gitarista, nagrade za interpretaciju na festivalu u Volosu, „Prix d'Italia,“ u Palermu, kao i nominacija za najprestižniju svjetsku muzičku nagradu „Grammy,“

Kao solista i u saradnji sa mnogim umjetnicima i orkestrima nastupao je širom bivše Jugoslavije, Rusije, Evrope.

Na području tradicionalne, improvizovane i jazz muzike sarađivao je pored ostalih i sa mnogim muzičarima internacionalnog renomea kao što su Arild Andersen, Paolo Fresu, Paul Wertico i Miloš Petrović.

Od 2008.godine nastupa sa Levante Guitar Duom, koji osniva sa Aleksandrom Ivanović, izvodeći autorsku muziku pisani za duo gitara.

Duo je pobralo izuzetne kritike domaće i međunarodne javnosti i ostvario niz zapaženih nastupa u BiH, Srbiji, Makedoniji, Hrvatskoj, Crnoj Gori, Sloveniji, Grčkoj, Španiji, Francuskoj, Njemačkoj, Švajcarskoj i SAD.

Redovan je gost međunarodnih festivala i takmičenja i kao predavač i kao član žirija.

Pored kompozicija za orkestar, klavir, harfu i hor kao i filmsku i TV muziku, među njegova najznačajnija djela ubrajaju se:

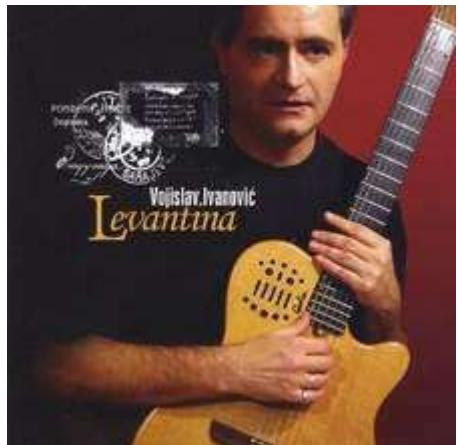
6 Cafe Pieces za gitaru, Sonata za gitaru, English Concerto za gitaru i gudače, Koncert za dvije gitare i orkestar „Concerto di Mare Nostrum“, 4 Pjesme na poeziju E. A. Poa za mezzo, gitaru, gudače i udaraljke i mnoga druga.

Ova djela izvođena su na svih pet kontinenata, od strane vodećih svjetskih solista, te ansambala kao što su gudači Sv.Đorđa, Zagrebački Solisti, „Camerata Serbica“ i orkestar Nova Rusija pod rukovodstvom Jurija Bašmeta.

Njegova muzika u najraznovrsnijim žanrovima snimljena je na preko 20 cd izdanja, a štampaju je najprestižniji izdavači Chanterelle (Heidelberg) i Doberman-Yppan(Toronto).

U gotovo četrdesetogodišnjoj pedagoškoj karijeri predavao je na muzičkim školama i akademijama u BiH, Srbiji, Grčkoj i Makedoniji i odgojio čitav niz međunarodno priznatih solista i pedagoga, a svoj pedagoški rad od 2010. godine izuzetno uspješno nastavlja kao profesor gitare na Muzičkoj akademiji u Istočnom Sarajevu.

U njegovoј klasi od 2010. do danas diplomirali su i po prvi put stekli i diplome master studija izuzetno talentovani mladi solisti i pedagozi, a klasa gitare je proširena i kvalitetno višestruko unaprijeđena. Evropska asocijacija profesora gitare (EGTA), kao i brojni američki univerziteti, uvrstili su njegove kompozicije u repertoare konzervatorijuma i akademija.

U okviru pedagoškog i organizacijskog angažmana u Istočnom Sarajevu Vojislav Ivanović je od 2016. godine osnivač i direktor međunarodnog festivala gitare „Guitar Fest Sarajevo East“. Festival je postigao izvanredan uspjeh i već prve godine svrstao se u prvorazredne kulturne događaje u Istočnom Sarajevu čiji značaj prevazilazi okvire grada, BiH, pa i regionala.

Trenutno predaje gitaru na Muzičkoj akademiji u Istočnom Sarajevu.

Goražde, maj 2020.

Kristijan Ravlić, II godina, klasa: mr Vojislav Ivanović, vanr. prof.

Seminarski rad na temu: **Top 7 kompozitora iz 19. vijeka**

1. Ferdinando Carulli (1770. - 1841.)

Ferdinando Maria Meinrado Francesco Pascale Rosario Carulli bio je italijanski kompozitor klasične gitare i autor uticajnog *Méthode complète pour guitare ou lyre, op. 27* (1810), koja sadrži muziku koju i danas koriste studenti gitare. *Carulli* je bio među najplodonosnijim kompozitorima svoga vremena. Napisao je više od četiri stotine djela za gitaru i bezbroj drugih za razne instrumentalne kombinacije, uvek uključujući i gitaru. Mnoga su dijela koja se sada smatraju *Carullijevim* najboljim su u početku bili odbijeni od izdavača koji su ih smatrali previše teškim za prosječnog rekreativnog gitaristu. Vjerovatno su mnoga njegova najbolja djela ostala neobjavljena i sada su izgubljena.

2. Matteo Carcassi (1792. - 1853.)

Matteo Carcassi bio je poznati italijanski gitarista i kompozitor. *Carcassi* je rođen u Firenci u Italiji i prvo je učio svirati klavir, ali gitaru je naučio kad je još bio dijete. Brzo je stekao reputaciju virtuoznog koncertnog gitariste. *Carcassi* je napisao *metodu za gitaru (op. 59)*, koja je prvi put objavljena kod Schotta u Mainzu, 1836. Ona je još uvek vrijedna, relevantna i zanimljiva. Njegova najpoznatija djela sabrana su u *25 Etudes op. 60*. U tim etidama je uspio spojiti tehničke vještine i sjajnu romantičarsku muziku. To je razlog zbog kojeg njegovu muziku i danas svira toliko klasičnih gitarista.

3. Napoléon Coste (1805. - 1883.)

Claude Antoine Jean Georges Napoléon Coste bio je francuski klasični gitarista i kompozitor. 1829. godine, u dobi od 24 godine, preselio se u Pariz gdje je studirao kod *Fernanda Sora* i brzo se utvrdio kao vodeći francuski virtuož gitarista. Na *Napoléona Costea* uticali su rani romantični kompozitori uključujući *Hektora Berlioza*. Costeov *Opus br.47, La Source du Lyson* nadahnut je prirodom poput Berlioze *programske muzike*. Coste je ozlijedio lijevo rame 1863. godine uslijed nesreće, što nije dovelo do preuranjenog kraja njegove koncertne karijere jer je nastupao u javnosti do 1881. Posebno je obožavao sviranje na gitari sa sedam žica. Poznat je kao jedan od prvih kompozitora koji je prepisao gitarsku muziku 17. vijeka u *moderni muzički zapis*. Umro je u 77. godini života, ostavljajući značajan katalog originalnih kompozicija.

4. Fernando Sor (1778. - 1839.)

Djela *Fernanda Sora* ostala su popularna otkad su napisana i još uvijek su jedna od najviše snimanih i najčešće reproduciranih djela na repertoaru. Mnogi gitaristi su iznenadeni kada saznaju da *Fernando Sor* nije bio samo gitaristički kompozitor, već i kompozitor orkestarskih djela velikih razmjera te muzike za klavir i glas.

Sorova djela za gitaru kreću se u rasponu od djela za početnike do naprednih svirača poput *Varijacija na Mozartovu temu*. *Sorovi* savremenici smatrali su ga *najboljim gitaristom na svijetu*, a njegova djela za gitaru široko su svirana i prepisivana od njegove smrti. Za razliku od modernih gitarista klasične gitare, *Sor* je rijetko koristio domali prst i izbjegavao korišćenje noktiju na desnoj ruci.

Citat: "Kao kompozitor gitare, *Sor* stoji iznad svih ostalih." Jedan kritičar toga vremena napisao je: "Šta je Mendelssohn za klavirom, *Sor* je isto to za gitaru." Drugi su o njemu govorili kao o "Beethoven gitare" - citat je bez sumnje trebao ukazati na važnost i kvalitetu Sorovih kompozicija, a ne stila, jer je *Sor* mnogo bliži *Mozartovom* stilu nego Beethovenovu, pa možda "*Mozart gitare*" bio bi prikladniji naziv.

5. Luigi Legnani (1790. - 1877.)

Legnani je bio virtuzni gitarist, kompozitor, aranžer, violinist i operski pjevač. *Legnani* se svrstava u red najboljih i najvažnijih virtuznih kompozitora gitarista 19. vijeka. Iako je većina njegovih kompozicija izašla iz štampe i bila je gotovo zaboravljena od sredine do kraja 20. vijeka, nova generacija gitarista počinju ponovno otkrivati i češće se pojavljuju njegove kompozicije u koncertnim programima. *Legnani* je možda najpoznatiji po svojim 36 *Caprices op. 20* za gitaru koji uključuju sve durske i molske tonalitete, a koji su vjerovatno bili inspirisani Paganinijevim 24 *Caprices* za violinu. Gitaristi često pričaju priče o *Legnaniju* i *Paganiniju* koji su svirali zajedno na koncertima. *Legnani* je pisao uglavnom za solo gitaru, a nešto je izdvajao i za druge instrumente poput flaute i gitare. Danas su Legnanijevi odabrani komadi često birani kod koncertnih umjetnika kako bi pokazali svoje sposobnosti i zasljepili publiku. Kako je rečeno, nije moguće svirati svu njegovu muziku, mada je mnogo toga potrebno i tehnikom *Eliota Fiska*.

6. Mauro Giuliani (1781. - 1829.)

*Giuliani*jeva muzika je živahna, zanimljiva, dinamična i uvjerljiva. Uvijek koristeći gitaru do svog najvećeg kapaciteta, tako da su naizgled teški komadi logični i dostižni. Kao i kod Sora, dijelovi su "ispravni", kako su tada rekli - drugim riječima, pravilno vođenje glasova i harmonije. Ova je muzika bila popularna nakon objavljuvanja i izdržala je test vremena. *Giuliani* je bio sposoban kompozitor koji je osim solo gitarskih komada mogao napisati mnoga djela velikih razmjera za druge instrumente. *Giuliani* je napisao 3 koncerta za gitaru i mnogo djela za 2 gitare, violinu, flautu i klavir s gitarom. Kao što je to bila uobičajena praksa, *Giuliani* je osim originalnih tema i mnogih tema s varijacijama komponovao mnoge aranžmane i fantazije operskih i narodnih pjesama. Kao i većina gitarista ovog doba, *Giuliani*jeva muzika može se svrstati u 2 kategorije: *virtuozna koncertna djela* i *djela za početnike*. Mnoga *Giuliani*jeva virtuozna djela vrhunske su koncertne kompozicije i najbolji dragulji cijelog gitarskog repertoara. Nivo težine znatno varira. Koncertni radovi obično su srednje teški do naprednih, s nekoliko djela koja zahtjevaju virtuoznu tehniku, ali mnogo je dobrih koncertnih komada dostupnih osrednjim sviračima. *Giuliani* je bez sumnje među *top 3* kompozitora za gitaru u 19. vijeku, a vjerovatno i za sva vremena.

7. Francisco Tarrega (1852. - 1909.)

Tarrega nazvan „ocem klasične gitare“ je jedan od najpopularnijih kompozitora za gitaru do danas. Gotovo svaki klasični gitarista bio je privučen gitarom kroz njegovu muziku i svira neke od njegovih djela, od kojih su neka najpoznatija djela u cijelom repertoaru. Iako se Tarregi ponekad pripisuje izmišljanje različitih tehnika, tačnije bi bilo reći da je *Tarrega* ovladao postojećim tehnikama i prenio ih novoj generaciji gitarista. *Tarrega* je nokte koristio na isti način kao *Arcas* i *Aguado* - kraće od većine modernih gitarista, a kasno u svom životu pretvorio u tehniku bez noktiju, vođenu u velikoj mjeri iz medicinskih razloga. *Kompozicije Tarrege* izdržale su test vremena i nastavljaju privlačiti nove slušaoce i svirače. Iako Tarregine kompozicije ne uključuju djela velikih razmjera, zabavne su, šarmantne i ostaju popularne do danas. *Tarrega* je svirao *Torresove gitare*, iste vrste koje je svirao njegov učitelj *Julian Arcas*. *Tarrega* je bio ograničen na solo gitaru, bez izlaza za gitaru s drugim instrumentima, ili čak duete. Njegovi se radovi razlikuju od početničkih do onih koji zahtjevaju naprednu tehniku. Originalna su dijela, kao i mnoge transkripcije poznatih kompozitora poput *Beethovena*, kao što je bila uobičajena praksa. *Tarrega* je bio zapažen učitelj, a njegovi su učenici postali temelj „moderne“ Segovia škole: osobito *Llobet*, *Fortea* i drugi. Iako se obično izvještava da je *Segovia* samouk, *Segovia* je proveo puno vremena s Tarreginim učenicima i nesumnjivo naučio njihovu tehniku.

MUZIČKA AKADEMIJA UNIVERZITETA U ISTOČNOM SARAJEVU
PETAR RAKIĆ, II godina, gitara
Mentor: mr Vojislav Ivanović, van. prof.

Rad na temu:

***Sedam kompozitora klasične gitare koji
 su delovali u devetnaestom veku***

1. *Fernando Sor*

Fernando Sor (14. februar 1778. - 10.jul 1839.) bio je španski klasični gitarista i kompozitor. Iako je najpoznatiji po delima na gitari, komponovao je za široki raspon žanrova, uključujući operu, orkestar, gudački kvartet, klavir, glas i balet. Njegova baletna partitura Cendrillon (Pepeljuga) dobila je preko stotinu predstava. Sorova dela za gitaru kreću se u rasponu od dela za početnike do naprednih svirača poput Varijacije na Mocartovoj temi. Sorovi savremenici smatrali su ga najboljim gitaristom na svetu, a njegova dela za gitaru široko su svirana i prepisivana od njegove smrti. Za razliku od modernih gitarista klasične gitare, Sor je retko koristio domali prst desne ruke, takodje je i izbegao korišćenje noktiju prilikom izvodjenja. Kako su Sorova dela objavljivana u raznim zemljama, njegovo je ime prevedeno na više načina, što je dovelo do varijacija u pravopisu. Varijacije su uključivale Fernanda Sora, Josepha Fernanda Macario

Sorsa i Ferdinand Sora, u poslednjim godinama, Ferrana Sora. Isto tako se prezime gitarista i kompozitora u savremenim dokumentima pojavljuje u različitim oblicima. U spisu i potvrdi o venčanju njegovog dede, koja uključuje i podatke pradede Fernanda, prezime se uvijek pojavljuje kao Sor, i to se smatra najstarijim pronađenim dokumentom koji se vezuje za njegovo prezime i poreklo.

Tokom života Sor je koristio 3 izdavača: 1. Kastro, 1810 - 1813. 2. Meissonier, 1813.-1828. 3. Pacini, 1828-1838.

Sor je objavio svoja dela i sam, uključujući i njegov udžbenik „Metod Pour La Guitare“ (1830). Razlike u datumima i brojevima opusa mogu se pojaviti kada je izdavač ponovo izdao delo.

Opusi:

- 6 Divertissements.
- 6 Divertissements.
- Varied Theme and Minuet.
- Fantasy.
- 6 Short Pieces.
- 12 Studies.
- Fantasy.
- 6 Divertissements
- Introduction and Variations on a Theme from “The Magic Flute” by Mozart.
- Fantasy.
- 2 Varied Themes and 12 Minuets.
- Fantasy.
- 6 Divertissements. 1819.
- Grand Solo. 1822.
- Folies d`Espagne et un Menuet. 1822.
(Meissonnier). 1810. (Castro).
- Sonata Seconda in C major. 1822.
(Meissonnier). 1810. (Castro).
- Thème Varié in C major. 1822. (Meissonnier).
1810. (Castro).
- Cinquième Fantaise. (Introduction , Theme and Variations on “Nel Cor Piu” by Paisillo”).
- 6 Waltzes.
- 6 Waltzes.
- 6 Airs from the “Magic Flute”.
- Introduction and Varied Theme.
- “Les Adieux”.
- Grand Sonata. 1825.
- Divertissements. 1825. (Meissonnier).
- 8 Short Pieces. 1825.
- Grand Sonata. 1827.
- Introduction and Variations on “ Que Ne Suis-Je La Fougère!”. 1827.
- Introduction and Variations on “Gentil Housard”
- Introduction and Variations on “ Malbrough S`En-Va-t-En Guerre”. 1827.
- 12 Studies. (Continuation of op, 6.).
- Fantasy and Brilliant Variations. 1828.
- 24 Progressive Lessons for Beginners.
- 6 Short Pieces.
- 3 Society Pieces. 1828. (Last Publication by Meissonnier).
- L`Encouragement. (Duet). 1828. (Pacini).
- 24 Exercises. 1828. (First Publication by Pacini).
In Simrock Edition this op, No. is given as 3 Society Pieces. But is the same composition as op, 34.
- Serenade.
- Divertissements. (Duet). 1829-30. (Pacini).
- 6 Waltzes. (Duet). 1829-30. (Pacini).
- Fantasy and Variations on a Scotch Air.
- Les Deux Amis. (Duet). 1829-30. (Pacini).
- 6 Short Pieces.
- “Mes Ennus” - 6 Bagatelles.
- 24 Studies.
- bis. 6 Easy Waltzes. (Duet). 1831. (Pacini).
- 6 Pieces.
- “Souvenir of Friendship”. 1831.
- 6 Short Pieces. 1832.
- “How do you like this ?” - Rondo. 1832.
- Military Divertissement. (Duet). 1832. (Pacini).
- La Calm”. 1832.
- “À la Bonne Heure” - 6 Waltzes. 1832.
- Fantasy Villagoise.
- “The First Step”. (Duet). 1832. (Pacini).
- Concert Piece. 1832.

- bis. Fantasy. (Duet)
- Easy Fantasy.
- Elégiac Fantasy.
- 25 Progressive Studies.
- 3 Easy Duets. (Duet). 1836-7. (Pacini).
- "An Evening in Berlin".
- 6 Waltzes and a Galop. 1834.
- 3 Easy Duets. (Duet).
- Divertissements. (Duet). 1837-8. (Pacini).
- "Souvenir of Russia. (Duet).
- No Opus, No. Le Candeur : Petite Rêverie.
- No Opus, No. Fantaise Pour Guitare Seule.

2. Luigi Rinaldo Legnani

Luigi Rinaldo Legnani (7. novembar 1790. - 5. avgust 1877.) bio je italijanski virtuzozni gitarista, pevač, kompozitor i graditelj. Rođen u Raveni, Legnani se obrazovao kao gudač, dok je bio vrlo mlad, ali se docnije posvetio gitari i glasu. Njegov debi kao opernog tenora bio je u Raveni 1807; njegova pevačka karijera trajala je 17 godina. Luigi Rinaldo Legnani bio je jedan od najvećih italijanskih gitarista romantičnog perioda. Njegovi prethodnici su osnovali publiku za gitaru i omogućili mu karijeru kao turnejskog izvođača; sa druge strane, takođe su podigli tehničke standarde i očekivanja ove publike. Legnanijeva virtuzost često je upoređena sa onim njegovog prijatelja Paganinija, koji je i sam bio kompetentni gitarista i koji je jednom izjavio da Legnani smatra "prvim" među gitaristima. Jedan španski kritičar napisao je Legnanijevu „izvanrednu okretnost izvođenja“, o „tonu beskrajne dubine retke

lepote pevanja“, i proslavio njegov kantabile u basovima. Ništa manje se nije očekivalo od koncertnog izvođača u doba Šopena i Lista. Karijeru kao gitarista započeo koncertom u Milanu 1819; sa svojim koncertima 1822. koncertima u Beču i ponovnim nastupima 1833. i 1839. pokušao je nastaviti tradiciju gitare koju je tamo uspostavio Mauro Giuliani.

Legnani je možda najpoznatiji po svojim 36 Caprices op. 20 za gitaru, a smatra se da su verovatno bile nadahnute Paganinijevim 24 Caprisa za violinu. On i Paganini bili su prijatelji od 1830-ih; tvrdi se da su jednom prilikom on i Paganini javno nastupali zajedno (Powroźniak spominje koncert u Sjevernoj Italiji 1837.) nema dokaza koji bi podržali tu tvrdnju.

Nakon 1850-ih Legnani se povukao iz aktivnog nastupa i postao je proizvođač muzickih instrumenata, fokusirajući se na gitare i violine. Gitara "Legnani model" bila je popularna u srednjoj Evropi sredinom devetnaestog veka. Legnani je napisao oko 250 dela koja su u njegovom životu objavljena u mnogim većim izdavačkim kućama u Evropi. Kao redovni posetilac Beča, Legnani je sarađivao sa Jonhannom G. Staufferom i njegovim sinom Antonom da bi napravio gitare po Legnanijevom dizajnu, da bi ih zatim pratio i niz drugih graditelja. Kasnije je počeo da pravi sopstvene gitare, a neki od njegovih instrumenata još uvek postoje. Postoji određena konfuzija u vezi sa Legna-nijevom lutierijom, jer se čini da je postao drugi Luigi Legnani, koji je bio učenik Zosima Bergonzija. S. Monaldini jasno potvrđuje da ne postoje pouzdani dokazi da je Legnani ikada izgradio gitaru ili violinu, a nema gitare koju je potpisao.

Gitara model Legnani (oko 1870.)

Opusi:

- Op.1 Terremoto con Variazioni(Ricordi, Milano).
- Op.2 Gran Sinfonia nell'Opera *L'Italiana ill Algeri* di Rossini (Ricordi, Milano). Op.3 Gran Ricercario O Studio (Ricordi, Milano)
- Op.4 Tema con Variazioni sui Terzetto "Pria che l'impegno" di Weigl (Ricordi,Milano).
- Op.5 Duetto "Ai capricci della sorte" nell'Opera *L'Italiana ill Algeri* di Rossini(Ricordi, Milano). Op.6 Gran Capriccio (Ricordi, Milano).
- Op.7 Cavatina "Languir per una bella" nell'Opera *L'Italiana ill Algeri* di Rossini (Ricordi, Milano). Op.8 Coro e Rondo "Pensa alia Patria" nell'Opera *L'Italiana in Algeri* di Rossini(Ricordi, Milano). Op.10 Scherzo ossia quattro variazioni a sola chitarra da eseguirsi con un solo dito della mano sinistra (Artaria, Vienna).
- Op.11 Scherzo (Weinberger, Vienna)
- Op.12 Grandi Variazioni sopra un motivo Tirolese (Artaria, Vienna).
- Op.16 Variazioni sul Duetto "Nel cor piu non mi sento" da La molinara di Paisiello (Weinberger, Vienna).
- Op.18 Deux themes favoris de l'opera de la Dame du Lac: Cavatine "Oh quante lagrime," (Richault, Paris).
- Op.19 Fantasia (Weinberger, Vienna)
- Op.20 36 Capricci per tutti i tuoni maggiori e minori (Artaria, Vienna).
- Op.21 Introduzione e Variazioni sopra la cavatina favorita "Sorte secondam nell'Opera Zelmira di Rossini (Cappi & Diabelli, Vienna).
- Op.23 Duetto concertante per flauto e chitarra (Artaria, Vienna).
- Op.24 Variazioni sopra la marcia dell'Opera La donna dellago (Cappi & DVienna).
- Op.25 Variacioni sopra un tema originale (Cappi & Diabelli, Vienna).
- Op.26 Divertimento sopra motivi dell'Opera Zelmira e Corradino (Artaria,Vienna).
- Op.28 Variations concertantes s[opra] Cenerentola (Cranz, Vienna).
- Op.29 Theme avec variations brillantes (Liedesdorf, Vienna).

- Op.30 Variations Agreeables sur la Romance favorite du Cendrillon "Non pimesta accanto al fuoco" (Andre, Offenbach).
- Op.31 Pout-Pourri brilliant por guitare (Andre, Offenbach).
- Op.32 Pout-Pourri en caprice (Offenbach).
- Op.34 Gran Capriccio per la chitarra (Leipzig).
- Op.36 Valzer (Weinberger, Vienna).
- Op.60 Gran Studio per la chitarra (manuscript).
- Op.61 Grande Fantasia (Diabelli & C, Vienna).
- Op.62 Introduzione e Rondo (Diabelli & Vienna).
- Op.64 Introduzione, Tema, Variazioni e Finale (Artaria, Vienna).
- Op.87 Gran Duetto (Ricordi, Milano).
- Op.201 Introduzione, Tema e Variazioni sopra un motivo della Norma (Artaria, Vienna).
- Op.202 Andante e allegro dell'Ouverture nell'Opera: Guglielmo Tell di Rossini, ridotta per chitarra sola (Artaria, Vienna).
- Op.203 Melodie nazionali Ungheresi e tema originale in fomm di Pout-Pourri (Vienna).
- Op.204 Rondoletto seherzoso e brillante (Weinberger, Vienna).
- Op.222 Recueil des melodies en quatre eahiers formant un grand Pout-Pourri (Ricordi, Milano).
- Op.224 Introduzione e tema con variazioni (Ricordi, Milano).
- Op.237 Tema con Variazioni (Ricordi, Milano).
- Op.238 Pout-Pourri con introduzione e coda sopra alcuni motivi di opere teatrali favorite (Ricordi, Milano).
- Op.250 Metodo per chitarra (Ricordi, Milano).
- Op.250 Sei capriccetti per chitarra [supplement to the method] (Ricordi, Milano).

Radovi bez broja opusa:

- Theme avec variations (Guenin-Billon, Lyon).
- 36 Valses di difficolta progressiva (Artaria, Vienna).
- La Mazurca, la Gitana e la Cachucha: Tre balli nazionali (Vienna). Concerto per chitarra e Orchestra.
- Chissa dov'e la speranza. Dall'arco di un bel eiglio (vocal fragment, manuscript).

3. Mauro Giuliani

Mauro Giuseppe Sergio Pantaleo Giuliani (27.jul 1781. - 8. maj 1829.) bio je italijanski gitarista, čelista, pevač i kompozitor. Bio je vodeći gitaristički virtuzoz s početka 19. veka. Iako je rođen u Bisceglieju, Giulianijevo središte studija bilo je u Barletti, gdje se preselio sa bratom Nicolom u prvim godinama života. Njegov prvi instrumentalni rad bio je na violončelu - instrumentu koji nikada nije napustio - a verovatno je i studirao violinu. Nakon toga, posvetio se gitari, postajući vrlo vešt izvođač na njoj u kratkom vremenu. Imena njegovih učitelja nisu poznata, pa ne možemo biti sigurni u tačna kretanja u Italiji. Oženio se Marijom Giuseppa del Monaco, a oni su dobili dijete Michaela, rođenog u Barletti 1801.

Nakon toga je vjerojatno boravio u Bologni i Trstu; do ljeta 1806., svež od studija kontrapunkta, violončela i gitare u Italiji, preselio se u Beč bez porodice. Tu je započeo vezu s bečkom Anom Wiesenberger (1784.-1817), s kojom je imao četiri čerke. U Beču se upoznao s klasičnim instrumentalnim stilom. Godine 1807. Giuliani je počeo objavljivati komozicije u klasičnom stilu. Imao je koncertne turneje po celoj Evropi. Gde god je otišao bio je poznat zbog njegove virtuoznosti i muzickog ukusa. Postigao je veliki uspeh i postao slavan umetnik. Giuliani je definisao novu ulogu gitare u kontekstu evropske muzike. Bio je upoznat s najvišim ličnostima austrijskog društva i s uglednim kompozitorima poput Rossinija i Beethovena, pa je sarađivao sa najboljim aktivnim koncertnim izvodjacima u Beču. Godine 1815. pojavio se s Johannom Nepomukom Hummelom (pratio ga kasnije Ignaz Moscheles), violinistom Josephom Maysederom i violončelistom Josephom Merkom, u nizu kamernih koncerata u botaničkim vrtovima palate Schönbrunn, te koncerete su nazvali "Dukatenski koncert", nakon cene karte, koja je bila dukat.

Opusi:

• Rossiniana I, op. 119

- Introduction (Andantino)
- "Assisa a piè d'un salice" (Otello)
- "Languir per una bella", Andante grazioso
- "Con gran piacer, ben mio", Maestoso
- "Caro, caro ti parlo in petto", Moderato
- "Cara, per te quest'anima", Allegro Vivace (Armida)

• Rossiniana II, op. 120

- Introduction (Sostenuto)
- "Deh ! Calma, o ciel", Andantino sostenuto (Otello)
- "Arditi all'ire", Allegretto innocente (Armida)
- "Non più mesta accanto al fuoco", Maestoso
- "Di piacer mi balza il cor", (La pie voleuse)
- "Fertilissima Regina", Allegretto (Cendrillon)

• Rossiniana III, op. 121

- Introduction (Maestoso Sostenuto)
- "Un soave non-so che" (Cendrillon)
- "Oh mattutini albori!", Andantino (La dame du lac)
- "Questo vecchio maledetto", (Le Turc en Italie)
- "Sorte! Secondami", Allegro (Zelmira)
- "Cinto di nuovi allori", Maestoso (Ricciardo et Zoraïde)

• Rossiniana IV, op. 122

- Introduction (Sostenuto-Allegro Maestoso)
- "Forse un dì conoscerete", Andante (La pie voleuse)

Originalni poster Giulianinog Le Rossiniane

- "Mi cadono le lagrime" (La pie voleuse)
- "Ah se puoi così lasciarmi", Allegro Maestoso (Moïse en Egypte)
- "Piacer egual gli dei", Maestoso (Mathilde de Shabran)
- "Voglio ascoltar" (La pierre de touche)

Rossiniana V, op. 123

- Introduction (Allegro con brio)
- "E tu quando tornerai", Andantino mosso (Tancrède)
- "Una voce poco fa" (Le Barbier de Séville)
- "Questo è un nodo avviluppato", Andante sostenuto (Cendrillon) "Là
- seduto l'amato Giannetto", Allegro (La pie voleuse)
- "Zitti zitti, piano piano", Allegro (Le Barbier de Séville)
- Introduction (Maestoso)
- "Qual mesto gemito", Larghetto (Sémiramis)
- "Oh quante lagrime finor versai", Maestoso (La dame du lac)
- "Questo nome che suona vittoria", Allegro brillante (Le siège de Corinthe)

Tema i varijacije

Kao gitaristički kompozitor veoma je voleo temu i varijacije - izuzetno popularna forma u Beču. Imao je izvanrednu sposobnost da utka melodiju u odlomak sa muzičkim efektom, ostajući veran idiomu instrumenta. Jedan primer ove sposobnosti može se naći u njegovim Varijacijama na temu Handel, op. 107. Ova popularna tema, poznata kao "Harmonični kovač", pojavljuje se u Ariji iz Handelovog apartmana br. 5 u E za čembalo. Drugi primer je Julianijeva Sei variazioni sull'aria "A Schisserl und a Reindl", op. 38, što je skup varijacija austrijske narodne pesme A Schisserl und a Reindl, je Il mein Kuchlg'schirr, korišćen u predstavi Der Kaufmannsbude (1796), uz muziku Johanna Baptist Henneberga (1768-1822) i teksta Schikaneder; i u predstavi Der Marktschreier (1799), sa muzikom Franza Ksavera Sussmaira (1766 –1803) i tekstrom Friedricha Karla Lipperta (Beethoven je koristio istu temu u svom radu op. 105, broj 3 za flautu i klavir).

Njegova sonata iz tri pokreta Op. 15 je pametno, duhovito delo i jedan od najrazvijenijih primera žanra za gitaru. Nekoliko setova produženog Rossiniana nalazi se na vrhuncu opernih komada za gitaru iz devetnaestog veka. Julianijeva dostignuća kao kompozitora bila su mnogobrojna. Julianijeva kompozicija za gitaru sa opus brojem čini jezgro repertoara gitare iz devetnaestog veka. Komponovao je izuzetno izazovne komade za solo gitaru, kao i dela za orkestar i duete Guitar-Violina i Guitar-Flute.

Izvanredne Giulianijeve kompozicije uključuju tri njegova gitarska koncerta (op. 30, 36 i 70); serija od šest fantazija za solo gitaru, op. 119–124, zasnovan na segmentima iz Rossini opere i pod nazivom „Rossiniane“; nekoliko sonata za violinu i gitaru, flautu i gitaru; kvintet, op. 65, za gudače i gitaru; neke kolekcije za glas i gitaru i Grand Uvertura napisana u italijanskom stilu.

Prepisao je mnoga simfonijska dela, kako za solo gitaru, tako i za gitarški duo. Jedna takva transkripcija

uređuje uvertiru Rossinija za Berbera iz Sevilje, za dve gitare. Slede brojni didaktički radovi, među kojima je metoda za gitaru koju nastavnici često koriste do danas. Danas Giulanijevi koncerte i solo komade izvode profesionalci i kroz njih se prezentuje izvodjačka sposobnost gitarista, kao i Giulanijeva nadarenost kao kompozitora klasične gitare.

4. *Dionisio Aguado*

Dionisio Aguado y García (8.april 1784. - 29.decembra 1849.) bio je španski klasični gitarista i kompozitor kasnog klasičnog i ranog romantičnog razdoblja. Rođen u Madridu, studirao je kod Miguela Garcia. Aguado je 1826. posetio Pariz, gdje se upoznao i sprijateljio s njim i jedno vrijeme živio s Fernandom Sorom. Sorov duet Les Deux Amis ("Dva prijatelja") govori o njihovom prijateljstvu, medjusobnom poštovanju, takođe i rivalstvu, jedan deo je označen sa "Sor", a drugi "Aguado". Aguadovo glavno delo Escuela de Guitarra je udžbenik za gitaru objavljen 1825. godine. Smatraju ga pionirom gitarske notacije u Španiji, jer su u to vreme tablature bile u opciji za gitariste. Frederico Moretti počeo je da koristi 5 - linijski sistem, što uključuje notne vrednosti i pauze. Uporedno sa drugima, kao što je Fernando Sor takođe Španac, Aguado je prešao na ovu novu notaciju gitare.

Nakon napoleonskih francuskih invazija na Španiju (1808), Aguado je nastavio da se usavršava i razvija svoju tehniku radeći kao učitelj gitare u selu Fuenlabrada. A "Colección de estudios para guitarra" je publikovana 1820, a pet godina kasnije se pojavila njegova knjiga vezana gitarsku edukaciju "Escuela de Guitarra", obadva izdanja su bila objavljena u Madridu. U izdanju "Escuela de Guitarra" Aguado opisuje njegovu upotrebu noktiju na desnoj ruci, kao i njegov izum "tronošca": uređaja koji je držao gitaru i na taj način smanjio učinak prigušivanja instrumenta od strane tela izvođača.

§. 5. Sin proyección de las ventajas enunciadas el uso de la trípode, los principios que estableceré para instrucción de ambos sistemas igualmente aplicables al aprendizaje de la guitarra colocada de cualquiera de las maneras hasta ahora han estado en uso,

Opusi:

- Colección de estudios para guitarra-1820
- Rondo-1825
- Muestra de afecto y reconocimiento / 6 Valses de guitarra
- Douze Valses, une Marche Militaire et un Thème Varié Valses
- Escuela de guitarra-1825
- Second edition released 1826.
- Op.1, 12 Waltzes-1826
- Op.2, 4 Rondos Brillants-1827
- Op.3, 8 Petites Pièces-1830
- Op.4, 6 Petites Pièces-1830
- Op.5, 4 Andantes and 4 Waltzer
- Allegro in G major-1835
- Encyclopédie pittoresque de la Musique, 1835
- Op.6, Nouvelle méthode de guitare-1834
- La Guitare, méthode simple-1836
- Nuevo método para guitarra-1843
- Appendix added in 1849
- Op.7, 4 Easy Waltzes-1844
- Op.8, Easy contredances and waltzes
- Op.9, Contredances non difficiles
- Op.10, Exercices faciles et très utiles-1845
- Op.11, Favorites (Eight Contredances)-1846
- Op.12, 6 Minuets and 6 Waltzes-1846
- Op.13, Morceaux agréables et non difficiles
- Op.14, 10 Petites Pièces non difficiles-1848
- Op.15, Le Menuet Affandangado - 1848
- Op.16, Variations on the Fandango- 1849
- Grand Solo de Sor 1849 (Ovaj komad je transkripcija Fernando de Sor's Gran solo, Op.14.)

5. *Ferdinando Carulli*

Ferdinando Maria Meinrado Francesco Pascale Rosario Carulli (9. februar 1770. - 17. februar 1841.) bio je italijanski kompozitor klasične gitare i autor uticajnog Méthode complète pour guitare ou lyre, op. 27 (1810), koja sadrži muziku koju i danas koriste gitaristi na studijima gitare.

Napisao je mnoštvo dela za klasičnu gitaru, uključujući brojna solo i kamerna dela takodje i nekoliko koncerata. Bio je izuzetno plodan pisac, napisao je preko 400 dela za instrument. Carulli je rođen u imućnoj porodici iz vise klase u Napulju. Njegov otac Michele bio je ugledni književnik, ekretar izaslanika Napuljske nadležnosti.

Kao i mnogi njegovi savremenici, i njega je sveštenik, koji je bio amaterski muzičar, učio muzičku teoriju. Carullijev prvi instrument bio je violončelo, ali kad je imao dvadeset godina otkrio je gitaru i svoj život posvetio proučavanju i usavršavanju gitare. Kako u to doba u Napulju nije bilo profesionalnih učitelja gitare, Carulli je razvio svoj vlastiti stil sviranja. Budući da je bio pionir na svom polju, Carulli je često imao poteškoća u objavlјivanju nekih svojih radova. Izdavači su bili zainteresovani za dela koja su bila jednostavnija, a nisu bili voljni da rizikuju da bi izdavačka dela bila suviše teška za prosečnog izvođača. Shodno tome, veruje se da su mnogi od onoga što bi bilo Carullijevo remek-delo izgubljeno. To je, bez sumnje, takođe igralo ulogu u Carullijevoj odluci da se samoobjavi.

Pored toga što je objavio neka svoja dela, objavio je i dela drugih gitarista. Carulli je bio jedan od retkih gitarista u Parizu i prvi koji je popularizovao klasičnu gitaru. Bio je tako uspešan da su veliki gitaristi došli u Pariz da studiraju kod njega. Pored ovog priliva stranih studenata, od kojih su mnogi bili iz Italije poput njega, Carulli je svoje studente smatrao plemićima i više klasom. Njegova popularnost je nadmašena tek kada je Fernando Sor stigao u Pariz 1823. godine.

Carullijevo zanimanje za gitaru proširilo se i na kompoziciju, podučavanje i izvođenje, tako da uključuje gitaristički dizajn i konstrukciju. Blisko je sarađivao s francuskim proizvođačem gitare Reneom Lacoteom kako bi pomogao evoluciji gitare u instrument koji je danas.

Opusi:

- Quatre Pièces et Huit Préludes Op. 1, c. 1824
- Trois Petits Duos Op. 1 (Duo de guitares), c. 1809
- Sonate Op. 2, c. 1809
- Trois Airs et Trois Romances Op. c. 1811
- Trois Duos Op. 3 (Violon et guitare), c. 1811
- Trois Airs Op. 4 (Voix et guitare), c. 1808
- Trois Duos Op. 4 (Violon et guitare)
- Recueil de Sonatines Op. 5, c. 1809
- Sonate Op. 5, c. 1810
- Trois Duos Op. 5 (Violon et guitare), c. 1810
- Grand Nocturne Op. 6 (Duo de guitares), c. 1810
- Trois Ouvertures Op. 6, c. 1809
- Sérénade Op. 7 (Duo de guitares), c. 1809
- Trois Sonatine Op. 7, c. 1809
- Double Concerto Op. c. 1809
- Fantaisie Op. 9, c. 1807
- Grande Sonate Op. 9 (Duo de guitares), c. 1810
- Sonate Op. 9, c. 1809
- Trio Op. 9 (Flûte, violon et guitare), c. 1807
- Grand Solo Op. 10, c. 1809
- Duo Op. 11 (Guitare et Piano), c. 1809
- Trio Op. 12 (Flûte, violon et guitare), c. 1809
- Trois Petits Duos Op. 13 c. 1809
- Duo Op. 14 (Violon et guitare), c. 1810
- Deux Airs variés Op. 15, c. 1811
- Recueil Op. 15 (Duo de guitares), c. 1810
- Grande Sonate Op. 16, c. 1816
- Sonate Sentimentale Op. 16, c. 1816
- Duo Op. 17 (Violon et guitare), c. 1810
- Trois Divertissements Op. 18, c. 1810
- Duo Op. 19 (Violon et guitare), c. 1809
- Solo Op. 20, c. 1810
- Trois Sonate Op. 21, c. 1811
- Trois Duos Op. 22 (Violon et guitare), c. 1811
- Trois Sonatine Op. 23, c. 1811
- Trois Petits Nocturnes Op. 24 c. 1811
- Grande Sonate Op. 25 (Duo de guitares), c. 1811
- Duo Op. 26 (Violon et guitare), c. 1811
- Duo Concertante Op. 27 (Violon et guitare)
- Méthode Op. 27, c. 1809
- Trois Ouvertures Op. 28, c. 1810
- Pot Pourri Op. 29, c. 1811
- Grand Duo Op. 30 (Violon et guitare), c. 1827
- Six Duos Op. 31 (Violon et guitare), c. 1811
- Trois Valse Op. 32 (Guitare et Piano), c. 1810
- Sonate Sentimentale Op. 33, c. 1807
- Six Duos Op. 34 (Duo de guitares), c. 1811
- Recueil Op. 35, c. 1811
- Recueil Op. 36, c. 1811
- Duo Op. 37 (Guitare et Piano), c. 1811

- Deux Thèmes Variés et Rondo Op. 38 c. 1809
- Recueil Op. 38, c. 1812
- Recueil Op. 39, c. 1811
- Recueil Op. 40, c. 1811
- Trois Sonates Op. 41, c. 1811
- Sonate Sentimentale Op. 42, c. 1811
- Trois Duos Op. 43 (Violon et guitare), c. 1811
- Divertissement Op. 44, c. 1811
- Grand Duo Op. 45 (Guitare et Piano), c. 1811
- Trois Grand Duo Op. 46 (Duo de guitares)
- Trois Sonate Op. 47, c. 1811
- Trois Duos Op. 48 (Duo de guitares), c. 1810
- Six Contredanses et Trois Valses Op. 49 c. 1809
- Recueil Op. 50, c. 1810
- Six Duos Op. 51 (Flûte ou violon et guitare)
- Vingt-quatre Airs Op. 52 (Duo de guitares)
- Trois Rondo Op. 53, c. 1813
- Deux Pot Pourris Op. 54, c. 1813
- Deux Thèmes Variés Op. 55, c. 1820
- Trois Sonates Op. 56, c. 1813
- Trois Duos Op. 57 (Duo de guitares), c. 1813
- Six Contredanses Op. 58 (Duo de guitares), 1813
- Trois Sonatine Op. 59, c. 1813
- Trois Solo Variés Op. 60, c. 1812
- Méthode Op. 61, c. 1810
- Trois Duos Op. 62 (Duo de guitares), c. 1813
- Grand Duo Op. 63 (Guitare et Piano), c. 1813
- Huit Pièces Op. 64 (Violon et guitare), c. 1813
- Grand Duo Concertant Op. 65 (Guitare et Piano)
- Six Airs Op. 66 (Violon et guitare), c. 1811
- Six Duos Op. 67 (Duo de guitares), c. 1813
- Deux Airs variés Op. 68 (Violon et guitare)
- Vingt-quatre Airs Op. 69, c. 1813
- Grand Duo Op. 70 (Guitare et Piano), c. 1810
- Méthode Op. 71, c. 1810
- Divertissement Op. 72 (Duo de guitares), 1810
- Airs Nationaux Op. 73, c. 1814
- Pot Pourri Op. 74, c. 1813
- Variations Op. 75, c. 1813
- Trois Solo Op. 76, c. 1814
- Deux Pot Pourri Op. 78, c. 1813
- Deux Pot Pourri Op. 79, c. 1814
- Trois Airs Op. 80, c. 1814
- Trois Petites Sonates Op. 81, pub. 1815
- Petites fantaisies sur les airs Charmante Gabrielle et Vive Henri IV Op. 82, pub. 1815
- Grande Sonate Op. 83, pub. 1815
- Trois Menuets et Trois Valses Op. 84, c. 1814
- Pièce Historique Op. 85, c. 1814
- Grand Duo Op. 86 (Guitare et Piano), c. 1813
- Six Pièces Op. 87, c. 1815
- Trois Duos Nocturnes Op. 88 c. 1815
- Trois Duos Op. 89 (Duo de guitares), c. 1809
- Trois Duos Nocturnes Op. 90 (Duo de g). 1809
- Trois Thèmes Variés Op. 91, c. 1812
- Trois Petits Duos Op. 92 (Guitare et Piano)
- Recueil Op. 93, c. 1814
- Caprice sur des airs de la Tyrolienne et de la Hongroise Op. 94, pub. 1815 (Naderman, Paris)
- Trois Fantaisie Op. 95, c. 1811
- Trois Sérénades Op. 96 (Duo de guitares)
- Recueil Op. 97 (Duo de guitares), c. 1815
- Fantaisie Op. 98, c. 1814
- Recueil Op. 99, c. 1816
- Valse Favorite Op. 100 (Duo de guitares). 1820.
- Six Valses Op. 101, c. 1820
- Fantaisie Op. 102 (Violon et guitare), c. 1816
- Trois Trios Concertants Op. 103 c. 1814
- Trois Duos Op. 104 (Duo de guitares), c. 1813
- Six Valses Op. 105, c. 1814
- Ouverture Op. 106 (Duo de guitares), c. 1815
- Solo Op. 107, c. 1816
- Six Valses Viennoises Op. 108 (Violon et guitare)
- Six Duos Op. 109 (Flûte et Guitare), c. 1817
- Deux Airs Russes Op. 110 (Duo de guitares)
- Pot Pourri Op. 111, c. 1820
- Pot Pourri Op. 112 (Duo de guitares), c. 1817
- Solo Op. 113, c. 1817
- Recueil Op. 114, c. 1817
- Nocturne Op. 115 (Violon et guitare), c. 1817
- Fantaisie Op. 116, c. 1817
- Fantaisie Op. 117 (Duo de guitares), c. 1817
- Nocturne Concertante Op. 118 c. 1817
- Trois Nocturnes Op. 119 (Flûte, violon e guitare)
- Recueil Op. 120 (Duo de guitares), c. 1817
- Vingt-quatre Pièces Op. 121, c. 1817
- Vingt-quatre Valse Op. 122, c. 1817
- Fantaisie Op. 123 (Flûte, violon et guitare), 1817

- Recueil Op. 124, c. 1818
- Six Airs variés Op. 125, c. 1818
- Danse Nationale Op. 126 (Duo guitares), 1818
- Nocturne Op. 127 (Guitare et Piano), c. 1819
- Six Duos Op. 128 (Duo de guitares), c. 1819
- Six Duos Op. 129 (Violon et guitare), c. 1819
- Vingt-quatre Bagatelles Op. 130 c. 1819
- Divertissement Op. 131 (Trois guitares), c. 1825
- Deux Nocturnes Op. 131 (Guitare et Piano) 1819
- Divertissement Op. 132 (Duo de guitares), 1819
- Duo Op. 133 (Duo de guitares), c. 1819
- Duo Op. 134 (Guitare et Piano), c. 1820
- Duo Op. 135 (Guitare et Piano), c. 1820
- Variations Op. 136 (Duo de guitares), c. 1820
- Deux Duos Op. 137 (Alto et guitare), c. 1820
- Divertissement Op. 138, c. 1820
- Valse Op. 139 (Duo de guitares), c. 1820
- Concerto Op. 140 (Guitare et Orchestre), 1820
- Polonaise Op. 141, c. 1824
- Variations Op. 142, c. 1820
- Trois Nocturnes Concertants Op. 143 c. 1820
- Air Varié Op. 144, c. 1820
- Recueil Op. 145, c. 1821
- Trois Duos Op. 146 (Duo de guitares), c. 1821
- Recueil Op. 147, c. 1821
- Trois Duos Op. 147 (Flûte et guitare), c. 1821
- Nocturne Op. 148 (Duo de guitares), c. 1821
- Trois Divertissements Op. 149 c. 1821
- Duo Op. 150 (Guitare et Piano), c. 1821
- Duo Op. 151 (Guitare et Piano), c. 1821
- Symphonie Op. 152 (Duo de guitares), c. 1822
- Air Op. 153 (Violon et guitare), c. 1822
- Deux Duos Op. 154 (Violon et guitare), c. 1822
- Andante et Rondo Op. 155 (Duo, guitares) 1822
- Quintette Op. 156 (Violon et guitare), c. 1822
- Fantaisie Op. 157 (Duo de guitares), c. 1822
- Deux Duos Op. 158 (Flûte et guitare), c. 1822
- Trois Sonatinas Op. 159, c. 1822
- Adagio et Variations Op. 160 (Guitare et Piano)
- Grande Marche Op. 161 (Guitare et Piano)
- Variations et Rondo Op. 162, c. 1822
- Adagio et Finale Op. 163 (Violon et guitare)
- Larghetto et Variations Op. 164 (Duo de guitare)
- Symphonie Op. 165 (Violon et guitare), c. 1822
- Trois Airs variés Op. 166 (Duo de guitares), 1823
- Andante et Rondo Op. 167 (Duo, guitares) 1822
- Grande Marche Op. 168 (Guitare et Piano) 1822
- Variations Op. 169 (Guitare et Piano), c. 1825
- Trois Petits Duos Op. 170 (Duo de guitares)
- Trois Nocturnes Brillants Op. c. 1827
- Trois Rondo Op. 172, c. 1823
- Recueil Op. 173, c. 1823
- Recueil Op. 174, c. 1823
- Recueil Op. 175, c. 1822
- Recueil Op. 176 (Violon et guitare), c. 1822
- Recueil Op. 177 (Violon et guitare), c. 1822
- Recueil Op. 178 (Violon et guitare), c. 1822
- Recueil Op. 179 (Duo de guitares), c. 1822
- Recueil Op. 180 (Duo de guitares), c. 1822
- Recueil Op. 181 (Duo de guitares), c. 1822
- Recueil Op. 182 (Guitare et Piano), c. 1822
- Recueil Op. 183 (Guitare et Piano), c. 1822
- Recueil Op. 184 (Guitare et Piano), c. 1822
- Nocturne Op. 185, c. 1822
- Caprice Op. 186, c. 1823
- Trois Duos Op. 187 (Duo de guitares), c. 1821
- Divertissement Op. 188, c. 1822
- Trois Duos Nocturnes Op. 189 (Piano), c. 1823
- Nocturne Op. 190 (Flûte et guitare), c. 1823
- Trois Duos Op. 191 (Flûte et guitare), c. 1823
- Supplément à la Méthode Op. 192, c. 1822
- Six Contredanses Op. 193 (Violon, guitare), 1822
- Six Contredanses Op. 193 (Duo, guitares), 1822
- Trois Airs variés Op. 194, c. 1823
- Solfège Op. 195, c. 1822 et c. 1826
- Six Duos Op. 196 (Guitare et Harpe), c. 1823 Op.
- Trois Sonatinas Op. 196 (Guitare et Piano) 1823
- Fantaisie Op. 197 (Flûte ou violon, guitare) 1823
- Trois Duos Op. 198 (Violon et guitare), c. 1823
- Trois Duos Op. 199 (Duo de guitares), c. 1823
- Fantaisie Op. 200 (Duo de guitares), c. 1823
- Fantaisie Op. 201, c. 1823
- Trois Duos Op. 202 (Violon et guitare), c. 1823
- Trois Duos Op. 203 (Duo de guitares), c. 1823
- Douze Petites Pièces Op. 204 c. 1823
- Divertissement Op. 205 (Violon et guitare) 1823
- Grand Duo Op. 206 (Violon et guitare), c. 1823
- Deux Solo Op. 207 (Violon, alto, et guitare)

- Deux Nocturnes Op. 208 (Violon, alto, violoncelle et guitare), c. 1823
- Trois Divertissements Op. 209 c. 1823
- Chanson Op. 210, c. 1823
- Dix-huit Pièces Op. 211 c. 1824
- Six Duos Op. 212 (Duo de guitares), c. 1824
- Divertissement Op. 213 (Duo de guitares), 1824
- Divertissement Op. 214 (Violon et guitare), 1824
- Recueil Op. 215, c. 1824
- Variations Op. 216, c. 1824
- Fantaisie Op. 217 (Duo de guitares), c. 1824
- Nocturne Op. 218 (Duo de guitares), c. 1828
- Grandes Variations Op. 219 (Duo guitares), 1824
- Variations Op. 219 (Guitare et Orchestre). 1824
- Recueil Op. 221, c. 1825
- Air Varié Op. 222, c. 1824
- Trois Divertissements Op. 223 c. 1826
- Douze Pièces Op. 224 c. 1825
- Six Duos Op. 226 (Duo de guitares), c. 1825
- Trois Nocturne Op. 227 (Duo de guitares). 1825
- Fantaisie Op. 228, c. 1824
- Solo Op. 229, c. 1824
- Trois Duos Op. 231 (Duo de guitares), c. 1828
- Recueil Op. 232, c. 1825
- Deux Duos Op. 233 (Guitare et Piano), c. 1824
- Deux Thèmes Variés et Un Rondo Op. 234. 1824
- Recueil Op. 235, c. 1825
- Recueil Op. 236 (Guitare et Piano), c. 1825
- Six Rondo Op. 237 (Duo de guitares), c. 1825
- Chanson Op. 238, c. 1825
- Recueil Op. 239 (Violon et guitare), c. 1825
- Trio Op. 240 (Flûte, violon et guitare), c. 1825
- Trio Op. 240 (Flûte, violon et guitare), c. 1825
- Méthode Op. 241, c. 1825
- Trois Rondo Op. 242, c. 1824
- Trois Duos Op. 243 (Duo de guitares), c. 1824
- Deux Duos Op. 244 (Violon et guitare), c. 1824
- Deux Fantaisie Op. 245 (Violon et guitare) 1824
- Grand Recueil Op. 246, c. 1825
- Fantaisie Op. 247, c. 1825
- Recueil Op. 248 (Duo de guitares), c. 1825
- Recueil Op. 249 (Violon et guitare), c. 1825
- Trois Solo Op. 250 (Violon et guitare), c. 1825
- Fantaisie Op. 251 (Trois guitares), c. 1825
- Quatuor Op. 252 (Flûte, violon, celo et git)1825
- Quatuor Op. 253 (Violon, alto, violoncelle et ..)
- Nocturne Op. 254 (Violon, alto et guitare),
- Grand Trio Op. 255 (Trois guitares), c. 1826
- Trois Duos Op. 256 (Violon et guitare), c. 1827
- Deux Divertissements Op. 257
- Trois Divertissements Op. 259(Violon et guitare)
- Trois Solo Op. 260, c. 1827
- Trois Divertissements Op. 261 (Violon et guitare), c. 1826
- Trois Solo Op. 262, c. 1827
- Trois Solo Op. 263, c. 1827
- Pièces Progressives Op. 264, c. 1828
- Petits Préludes Op. 265, c. 1826
- Fantaisie Op. 267, c. 1826
- Trois Trios Concertants Op. 268 (violons, guita)
- Nocturne Op. 269 (Deux violons et guitare)
- De tout un peu. Recueil de 34 morceaux divers en six livres, Op.270, c. 1825
- Grande Recueil Op. 272, c. 1825
- Trois Divertissements Op. 273 (Duo de guitares), c. 1825
- Trentedeux Bagatelles Op. 273, c. 1825
- Deux Fantaisie Op. 274, c. 1826
- Grande Recueil Op. 276, c. 1825
- Recueil Op. 277, c. 1825
- Trois Polonaises Op. 278, c. 1825
- Deux Mélodies Op. 281 (Violon et guitare)1825
- Recueil Op. 282, c. 1826
- Trois Divertissements Op. 283
- Six Rondo Op. 284, c. 1826
- Trois Duos Brillants Op. 285 (Duo de guitares)
- Recueil Op. 286, c. 1830
- Fantaisie Op. 287, c. 1826
- Fantaisie Op. 288 (Flûte, violon et guitare)
- Fantaisie Op. 289 (Violon et guitare), c. 1826
- Rondo Op. 290 (Duo de guitares), c. 1827
- Six Pièces Op. 291, c. 1826
- Trois Airs variés Op. 291, c. 1826
- Deux Fantaisie Op. 292, c. 1827
- Méthode pour le Décacorde Op. 293, c. 1826
- Deux Grandes Duos Op. 294 (Duo de guitares),
- Quatre Pièces Op. 295 (Violon et guitare)
- Rondo, Divertissement et Variations Op. 297
- Fantaisie Op. 298, c. 1827

- Recueil Op. 300, c. 1827
- Variations Op. 301 (Duo de guitares), c. 1829
- Rondo Op. 302 (Duo de guitares), c. 1828
- Fantaisie Op. 303, c. 1828
- Divertissement Op. 304 (Violon et guitare)
- Divertissement Op. 305 (Violon et guitare), 1834
- Divertissement Op. 306, c. 1827
- Trois Duos Concertants Op. 309 c. 1828
- Vingt-quatre Pièces Op. 310 c. 1828
- Deux Quadrilles Op. 311 (Guitare et Piano)
- Duo Op. 312 (Violon et guitare), c. 1828
- Fantaisie Op. 313 (Violon et guitare), c. 1828
- Six Divertissements Op. 317, c. 1829
- Recueil Op. 318 (Duo de guitares), c. 1829
- Recueil Op. 319 (Duo de guitares), c. 1830
- Six Andantes Op. 320, c. 1830
- Dix-huit Pièces Op. 321, c. 1834
- Fantaisie Op. 322, c. 1830
- Fantaisie Op. 323, c. 1830
- Recueil Op. 324, c. 1830
- Fantaisie Op. 325, c. 1830
- Fantaisie Op. 326 (Duo de guitares), c. 1830
- Fantaisie Op. 327, c. 1830
- Grand Duo Concertant Op. 32, c. 1831

- Variations Op. 330, c. 1830
- Les Trois jours Op. 331, c. 1830
- Marche Op. 332, c. 1830
- Recueil Op. 333, c. 1831
- Trois Rondo Op. 334, c. 1831
- Trois Marches Op. 335, c. 1831
- Trois Divertissements Op. 336 (Violon, guitare)
- Fantaisie Op. 337 (Flûte et guitare), c. 1831
- Trois Caprices Op. c. 1832
- Scherzo Op. 339, c. 1831
- Fantaisie Op. 340, c. 1831
- Deux Fantaisie Op. 341 (Violon et guitare)
- Trois Divertissements Op. 342 (Flûte ou violon et guitare), c. 1832
- Trois Nocturnes Op. 343 (Flûte ou viol, guitare)
- Recueil Op. 344, c. 1832
- Fantaisie Op. 345 (Violon et guitare), c. 1832
- Fantaisie Op. 346, c. 1832
- Recueil Op. 347, c. 1832
- Deux Rondo Op. 348, c. 1832
- Douze Galops Op. 349, c. 1833
- Six Galops Brillants Op. 350 c. 1834
- Trois Redobles Op. 353 c. 1834
- Fantaisie Op. 363, c. 1835

Dela bez broja opusa:

- Symphonie (Flûte, violon et guitare), c. 1825
- Symphonie (Flûte, violon et guitare), c. 1825
- Variety Of 12 Overtures (by Rossini)
 - Cinderella, Or Goodness Triumphant
 - Bianca And Falliero, Or The Council Of Three
 - The Italian Girl In Algiers
 - Tancredi
 - Othello, Or The Moor Of Venice
 - The Merry Deception
 - The Barber Of Seville, Or The Useless Precaution
 - The Thieving Magpie
 - Semiramis
 - Torvald And Dorliska
 - Edward And Christina
 - Armida

- Rondo In D major for guitar and piano
- Fantasy Written With Different Motives From "Fiorella" By Auber In A Major for guitar and piano
- Duo (Voix et guitare)
- Ouverture (Duo de guitares), c. 1820
- Ouverture (Violon et guitare), c. 1812
- Ouverture (Flûte, violon et guitare), c. 1825
- Quatre Nocturnes (Deux voix et guitare)
- Recueil (Flûte et guitare), c. 1815
- Recueil, c. 1824
- Six Nocturnes (Deux voix et guitare)
- Sonate, c. 1807
- Trio (Flûte, violon et guitare), c. 1825

6. Matteo Carcassi

Matteo Carcassi (1792. - 16. januara 1853.) bio je poznati italijanski gitarista i kompozitor. Carcassi je rođen u Firenci u Italiji i prvo je studirao klavir, a gitaru je naučio kad je još bio dete. Brzo je stekao reputaciju virtuoznog koncertnog gitariste. Preselio se u Nemačku 1810. godine, postižući izuzetan uspeh. Od 1815. živeo je u Parizu, zarađivajući za život kao učitelj i klavira i gitare. Na koncertnoj turneji u Njemačkoj 1819. godine prvi je put upoznao svog prijatelja Antoina Meissoniera. Također poznati gitarista, Meissonier objavio je mnoga Carcassijeva dela u svojoj pariškoj izdavačkoj kući. Za Meissonier-a je priredio i niz popularnih pesama za gitaru koje su izvorno napisane za klavir, uključujući dela Théodore Labarre i Loïsa Puget.

Carcassi je živeo u ulici no. 8 rue de la Grang Bateliere (Pariz danas)

Opusi:

- Op. 1, 3 sonates - 3 sonatas
- Op. 2, 3 rondos - 3 rondos
- Op. 3, 12 petites pieces - 12 small pieces
- Op. 4, 6 valses - 6 waltzes
- Op. 5, Le nouveau papillon, ou choix d'airs faciles et soigneusement doigtes - The new

- butterfly, or choice of easy and carefully fingered airs
- Op. 6, Introduction, variations, et finale sur un duo favori - Introduction, variations, and finale on a favorite duo
- Op. 7, "Au clair de la lune", varie - "Under the moonlight", with variations

- Op. 8, Etrennes aux amateurs, ou nouveau recueil de 6 contredances francaises, 6 valses, et 3 airs varies - Gifts for enthusiasts, or new collection of 6 French contradances, 6 waltzes, and 3 airs with variations
- Op. 9, 3 airs italiens varies - 3 Italian airs
- Op. 10, Amusement, ou choix de 12 morceaux faciles et soigneusement doigtes-Amusement, or choice of 12 easy and fingered pieces
- Op. 11, Recueil de 10 petites pieces - Collection of 10 small pieces
- Op. 12, 3 themes varies - 3 themes with variations
- Op. 13, 4 potpourris des plus jolis airs des operas de Rossini - 4 medleys of very pretty airs from operas by Rossini
- Op. 14, Melange de 22 morceaux faciles et soigneusement doigtes - Mix of 22 easy and carefully fingered pieces
- Op. 15, "Tra la la", air varie - "Tra la la", air
- Op. 16, 8 divertissements - 8 divertimentos
- Op. 17, "Le songe de Rousseau", air varie - "Rousseau's dream", air with variations Op. 18, 6 airs varies d'une execution brillante et facile - 6 airs with variations with an easy execution
- Op. 19, Fantaisie sur les plus jolis airs de l'opera Robin Des Bois (Der Freischütz)
 - Fantasy on the very pretty airs of the opera Robin of the Forest (Der Freischütz)
- Op. 20, Air suisse varie - Swiss air variations
- Op. 21, Les recreations des commencans, ou choix de 24 petites pieces - The recreation for the beginners, or choice of 24 small pieces
- Op. 22, Air ecossais de l'opera La Dame Blanche - Scottish air from the opera The White Lady
- Op. 23, 12 valses - 12 Waltzes
- Op. 24, Air des Mysteres d'Isis, varie - Air from Mysteries of Isis with variations
- Op. 25, 2me recueil de 8 divertissements - 2nd collection of 8 divertimentos
- Op. 26, 6 caprices - 6 capriccios

- Op. 27, Variations Brillantes sur un Theme Allemand
- Op. 28, 2 airs from the opera Moses by Rossini
- Op. 29, Variationes brillantes sur L' air Favori Petit Blanc - French song by A.M.Panseron en text M. Boucher de Perthes.
- Op. 30, Ouverture de Semiramide du celebre Rossini
- Op. 31, Variations brillantes pour la guitare, sur un thème [Non più mesta] de la Cenerentola [by G. A. Rossini]
- Op. 32, lost?
- Op. 33, 6 fantaisies sur des motifs d'operas favoris: No. 1. La Muette De Portici - 6 fantasies on motives from favorite operas: Nr. 1. The Mute Girl of Portici
- Op. 34, No. 2. Le Comte Ory - The Count Ory
- Op. 35, No. 3. La Fiancee - The Bride
- Op. 36, No. 4. Guillaume Tell - William Tell
- Op. 37, No. 5. Fra Diavolo - Fra Diavolo
- Op. 38, No. 6. The God and the Bayadere
- Op. 39, Douze Galops et Six Vals
- Op. 40, Fantaisie sur des motifs de Zampa
- Op. 41, Rondoletto on the favorite air "Clic clac"
- Op. 42, Fantaisie sur les motifs du "Philtre" de Auber pour la Guitare
- Op. 43, Mélange sur des motifs de Zampa, pour piano et guitare
- Op. 44, 3 airs suisses varies - 3 Swiss airs with variations
- Op. 45, Fantaisie sur des motifs de l'opera Le Serment - Fantasy on the motives from the opera The Oath
- Op. 46, FANTAISIE Pour la Guitare Sur les motifs de La Médecine sans Medecin DE F.
- HEROLD
- Op. 47, lost?
- Op. 48, Fantasy from the motives from the opera The Clerks' Meadow

- Op. 49, Fantasy on the motives from the Gustav
- Op. 50, Récréations Musicales (Suite 1-4)
- Op. 51, lost?
- Op. 52, Favorite waltz "Duke of Reichstadt" with variations
- Op. 53, 2 square dances of contradances, 2 waltzes, and 2 galops
- Op. 54, Recreations Musicales: Rondeaux, Variations et Fantasie
- Op. 55, Valses brillantes à l'espagnole, Meissonier, Paris, 1835
- Op. 56, Adieux à la Suisse: Tyrolienne de Bruguière, Variée
- Op. 57, Fantasy on the motives from the opera The Bronze Horse
- Op. 58, lost?
- Op. 59, Complete method. Divided in three parts
- Op. 60, 25 melodic and progressive studies. 1st suite of the method
- Op. 61, Variations sur la romance de Greisar "Las Lavenses..."
- Op. 62, Mix on the motives from the Sarah

- Op. 63, lost? (Fantaisie sur Les Puritains)
- Op. 64, Fantasy on the motives from the opera The Coachman of Lonjumeau
- Op. 65, lost?
- Op. 66, Melodie Italienne
- Op. 67, Mosaic on the favorite motives from the opera The Black Domino
- Op. 68, Choix des plus Jolies Valses de Strauss et de Labitzky arrangées pour la guitare
- Op. 69, Mix on the favorite airs from The Lake
- Op. 70, Mix on the motives from the opera Zanetta
- Op. 71, Fantasy on the motives from the opera The Diamonds of the Crown
- Op. 72, lost? (Fantaisie sur Le Duc d'Olonne)
- Op. 73, Fantasy on the motives from the opera The Part of the Devil
- Op. 74, Mix on the favorite themes
- from The Siren Op. 75, lost?
- Op. 76, Fantaisie (La Barcarolle)
- Op. 77, Fantaisie pour La Guitare Sur de Motifs de Robert Bruce Opera de G. Rossini

Dela bez broja opusa:

- Recréations musicales de H. Herz. Rondeaux, variations, et fantaisies sur 24 thèmes favoris
- 4 Airs favoris variés
- 50 Morceaux méthodiques et progressifs
- Fantaisie pour la guitare sur des motifs de Lestocq, de D. F. E. Auber
- The Queen of the May, or Fiorella polka (no. 225 of "Musical Bouquet".)
- Variations sur la romance Les Laveuses du couvent
- Augusta. Polka
- Crois moi. Romance (song)
- Das Mädchen auf der Wiese (Once my song), a Swiss air (song)
- Demain on vous marie. Romance (song)
- When the day with rosy light, a Swiss air (song)

- Douze Romances (Gustave Lemoine)
- L'Aigle [song by Loïsa Puget] (Gustave Lemoine)
- La Bayadère [song by Loïsa Puget] (Gustave Lemoine)
- La Castillane. Boléro [song by Francesco Masini] (Ernest de Ginoux)
- La Fiancée du Klephte. Romance [song by Théodore Labarre] (A. Bétourné)
- La Nuit s'avance. Nocturne à deux voix (Le Comte Messence)
- La Retraite [song by Loïsa Puget] (Gustave Lemoine)
- L'Ange aux chants mélodieux. Nocturne à deux voix (Mr. Fuinet)
- Le Calme. Mélodie (song)

- Le Départ de la jeune fille. Romance (song)
 - Le Domino noir [vocal themes from the comic opera by D.F.E. Auber]
 - Le Gentil pastour. Romance [song by Auguste Panseron]
 - Le Printemps éternel. Nocturne à deux voix égales (Charles Wagon)
 - Les Adieux à la Provence. Romance [song by Francesco Masini] (Victor Clergeau)
 - Les Amans du hemeau. Chansonnette à deux voix (Charles Wagon).
 - L'Hiver. Romance (Mr. Vial)
 - Ma belle ange. Romance [song by Théodore Labarre] (E. Barateau)
 - Ma nacelle est si belle. Barcarolle [song by C.A. Boulanger] (Hippolite Dugier)
 - Ne lui dis pas que je l'aime [song by Loïsa Puget] (Gustave Lemoine)
 - Plus de mère [song by Loïsa Puget] (Gustave Lemoine)
 - Reine des Nuits. Nocturne à deux voix
 - Sisca l'albanaise (Léon Escudier)
 - Six Fantaisies pour la guitare sur des motifs des opéras nouveaux
 - 't were vain to tell thee, a Swiss air [song with music and words by J.A. Wade]
- Venez! Nocturne à deux voix (Mr. F***s)

7. *Filippo Gragnani*

Filippo Gragnani (3. septembar 1768. - 28. jul 1820.) bio je italijanski gitarista i kompozitor. Gragnani je rođen u Livornu, sin Antonija Gragnanija. Potice iz porodice poznatih graditelja instrumenata i muzicara, studirao je muziku u svom rodnom gradu kod Giulio Maria Lucchesija, prvo proučavajući violinu, a kasnije se posvetio gitari, postajući poznat kao virtuozni izvođač. Prema crkvenim zapisima, Filippo Gragnani sahranjen je u crkvi svetog Martina di Salvianoa. Gragnani je prvi objavio djela za gitaru i kamernu muziku u Milanu oko početka 19. veka sa izdavačima Ricordi i Monzino.

Tokom tih vremena oputovao je u Nemačku i na kraju se nastanio u Parizu do 1810.m Tamo se sprijateljio i postao učenikom Ferdinanda Carullija, kojem je posvetio tri svoja gitarska dueta, a koji je zauzvrat također posvetio neke duete Gragnaniju.

Malo se zna o Gragnaniju nakon 1812. "Regro dei Morti" (Registar umrlih) crkve sv. Martina di Salvianoa u Livornu upućuje na to da je umro 28. jula 1820.

Poznato je za dvadeset Graninijevih kompozicija od kojih je petnaest sa brojem opusa.

Opusi:

- Tre Sonate
- Tre Duetti
- Sinfonia
- Sonata Sentimentale
- Tre Divertimenti
- Tre Duetti
- Trois Duos, Op. 1
- Trois Duos, Op. 2
- Trois Duos, Op. 3
- Trois Duos, Op. 4
- Fantasia (solo guitar), Op. 5
- Opus 6
 - Tre Sonatine e un Tema con Variazioni
 - Trois Duos
- Trois Duos, Op. 7
- Opus 8
 - Tre Dui (for violin and guitar)
 - Quartetto for clarinet, violin, and two guitars
- Sestetto (for flute, clarinet, violin, 2 guitars & cello in A major), Op. 9
- Variazioni, Op. 10
- Trois Exercices, Op. 11
- Trio (for three guitars), Op. 12
- Trio (for flute, violin and guitar), Op. 13
- Trois Duos, Op. 14
- Opus 15
 - Sonata Sentimentale (solo guitar)
 - Divertimenti (solo guita)

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU

ANDREJ GRADINA, I godina, gitara

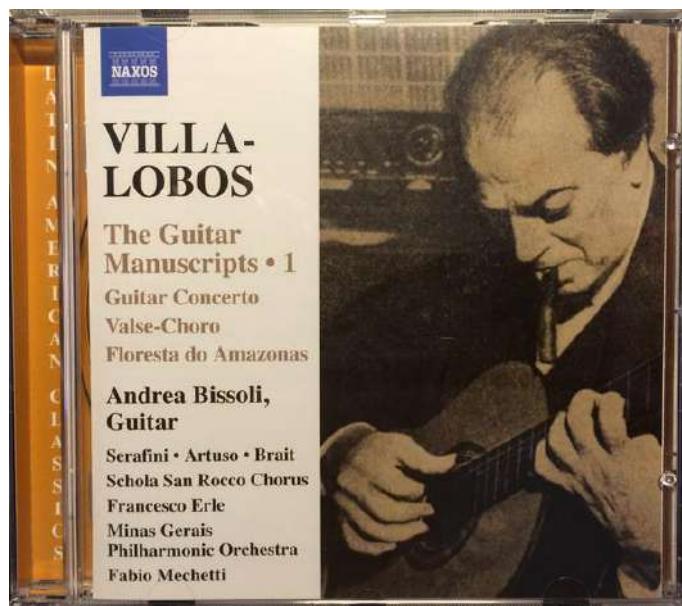
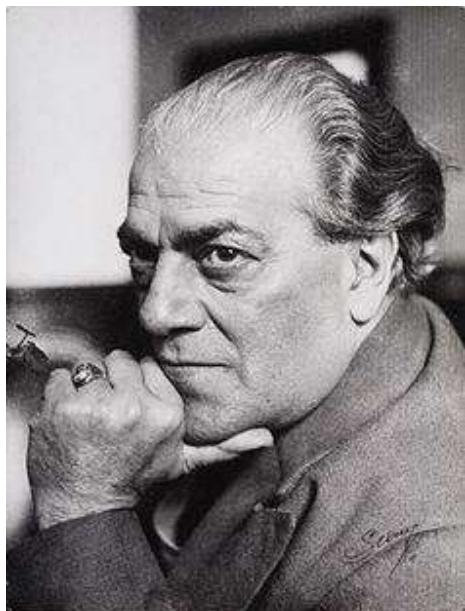
Mr. Vojislav Ivanović, van. prof.

Rad na temu:

Sedam kompozitora 20. vijeka

Heitor Villa-Lobos

Heitor Villa-Lobos je bio brazilski kompozitor, dirigent, čelista i gitarista. Lobos se smatra kao "najznačajnija kreativna figura u brazilskoj klasičnoj muzici 20. vijeka". Bio je ugledni kompozitor koji je napisao brojna orkestralna, kamerna, instrumentalna i vokalna djela, a ukupno je do smrti 1959. godine objavio preko 2000 djela. Elementi brazilskih napjeva i folklora u njegovim kompozicijama daju unikatan prizvuk istim. Pored brazilskog folklora koristi se i stilističkim elementima evropske klasične muzike, što vidimo u njegovom djelu „Bachianas Brasileiras“ (1930-1945).

Etide za gitaru (1929) je komponovao i posvetio velikom majsoru gitare Andreas Segoviji, dok je svojih 5 preludija napisao za svoju suprugu Arminda Neves d'Almeida. Obije kompozicije su jedne od najbitnijih za gitaru napisanih 20. vijeka. Njegova filmska muzika za "Green Mansions"

sa ulogama Audrey Hepburn i Anthony Perkinsa zarađila je Villa-Lobosu 25.000 USD, što dodatno pomaže Lobosu u dalnjem razvoju repertoara za gitaru i mnoge druge instrumente.

Miguel Llobet

Miguel Llobet bio je španski gitarista, učitelj i kompozitor čiji je doprinos razvoju klasične gitarske tehnike i repertoara bio povezan s procvatom instrumenta početkom 20. vijeka. Jedan od profesora muzike Llobetu, bio je poznati inovator gitare i kompozitor Francisco Tárrega. Obilazeći svet Llobet je popularizirao klasičnu gitaru nadahnjujući brojne pratioce, uključujući maestra Andrés Segoviju. Dok je prvo snimanje gramofonske gitare radio Agustín Barrios Mangoré, Llobet je napravio prvi historijski zapis klasične gitare na električnom snimaču.

Llobet je imao uspješne turneve u Španiji sve do preseljenja u Pariz 1904. godine, gdje ga je njegov zemljak Isaac Albéniz predstavio na muzičkoj sceni francuske prijestolnice. S prijateljima i mnogim kompozitorima, uključujući Claude Debussyja, Llobet je počeo učvršćivati svoje kompozicije u koncertni repertoar za vrijeme čestih evropskih turneva. Iako je većina djela koja je Llobet napisao za gitaru zasnovana na katalonskim narodnim pjesmama, bio je poznatiji po svojoj virtuoznosti nego po kompozicijama. Pored kompozicija za solo i duo gitaru, Llobet također piše aranžmane na tradicionalne Španske napjeve kao što su: La filla del marxant, El testament d'Amèlia, El mestre, La Nit de Nada i mnoge druge.

María Luisa Anido and Llobet:

Gitara graditelja Antonio de Torres, na kojoj je svirao Llobet:

Juan Leovigildo Brouwer Mezquida

Bolje poznat kao Leo Brouwer, ovaj kubanski kompozitor spada u najpoznatije kompozitore za gitaru, 20. vijeka. U njegove inovativne kompozicije, Brower unosi elemente kubanske narodne muzike te ih mješa sa modernističkim stilom kompozicija.

Brouwer je pisao za gitaru, klavir i udaraljke, a komponovao je orkestralna djela, balet i muziku za više od stotinu filmova, uključujući film "Like Water for Chocolate". Pored poznatih etida "Etudes Simples", Brower piše ikonične gitarističke kompozicije kao što su: El Decamerón Negro (1981), Sonata (1990; za Julian Breama), Paisaje cubano con campanas (1986) i djela koja se malo udaljavaju od tonalnosti: Canticum (1968), La espiral eterna (1971), Parábola (1973) and Tarantos (1974).

Putujući svijetom Brower, u svoje najnovije kompozicije, ubacuje motive mnogih zemalja kroz koje prolazi te se koristi stilizmom južnoameričke muzike.

Carlo Domeniconi

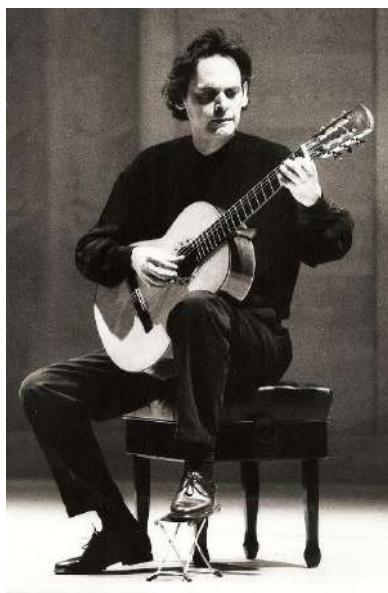
Carlo Domeniconi je italijanski gitarista i kompozitor rođen 1947. godine. Iako njegove kompozicije uključuju širok izbor žanrova i instrumentacije, najpoznatiji je po djelima za solo gitaru, a posebno po sviti "Koyunbaba". U nedavnom intervjuu Domeniconi navodi : "Koyunbaba" doslovno znači "otac-ovaca", ili "pastir", ali se također odnosi na mnoge različite stvari, uključujući: mističnu figuru sličnu svetcu iz 13. vijeka, čiji je grob ukrašen obojenim komadima tkanine, turski seljaci koji traže njegovu pomoć. "Koyunbaba" je takođe prezime njegovih potomaka, koji još žive u tom području. "Koyunbaba" je naziv divljeg, suvog područja u jugozapadnoj Turskoj. Domeniconi pripovijeda priču o tome kako je područje naizgled proklet. Naime brojni ljudi koji su pokušali unajmiti ili otkupiti zemlju od porodice Koyunbaba umrli su ili su se teško razboljeli. Domeniconi govori o dvije osobe: jedna je Njemica željela zadržati to područje u svom prirodnom i netaknutom stanju, ali ubrzo je oboljela od raka. Drugi je bio jedan od trojice sinova porodice Koyunbaba, koji je iznenada prodao dio zemlje, ali potom se objesio."

Upravo ovom pričom navodi gitariste, izvođače i slušaoce na mračna maštanja dok slušaju mističnu melodiju iste kompozicije. Domeniconijev stil karakterizira njegovo prihvatanje multikulturalnih utjecaja. Njegova djela istražuju i pozajmjuju motive širokog spektra nacionalnih tradicija, uključujući tursku, indijsku, brazilsku i mnoge druge. Jedna od najvažnijih karakteristika Domeniconijeve muzike je njen istraživanje različitih nacionalnih stilova, koji uključuju turski ("Koyunbaba", "Varijacije na anadolsku narodnu pjesmu", "Sonatina turca", "Oyun"), indijski ("Gita", "Dhvani"), razne južnoameričke stилove ("Suite Sud Americana", "Vidala", "Sonido") i mnogi drugi.

Roland Dyens

Uz instrumentalne studije kod Alberto Poncea, Roland Dyens pohađa i predavanja maestralnog učitelja i kompozitora Désiréa Dondenea od kojeg će dobiti prvu nagradu za harmoniju, kontrapunkt i analiza. Među najistaknutijim nagradama na početku njegove karijere uvrštena su Specijalna nagrada međunarodnog takmičenja "Città di Alessandria" (Italija) i prestižni Grand Prix du Disque Charles Cros. Takođe dobitnik Menuhin fondacije, Roland Dyens je na 33. mestu "Guitarist magazine" top 100 svjetskih gitarista svih stilova.

Ovaj izvanredni gitarista i kompozitor je rođen u Tunisu i većinu svog života provodi u Parizu. Kao izvođač, Dyens je bio poznat po improvizaciji. Ponekad je sa improviziranim komadom otvarao svoje koncerte, a mogao je i sam improvizirati program, bez da prethodno planira ili najavi šta će svirati. Rekao je da mu je novinarka jednom prilikom rekla da ima ruke klasičnog muzičara, ali um džeza muzičara. Svirao je Bachove apartmane, a svirao je s jazz muzičarima na Arvika festivalu u Švedskoj. Za velike poznate kompozicije, od kompozitora kao što su F. Sor i Heitor Villa Lobos, pravi džezi aranžmane i transkripcije. Tango en Skaï (1985), jedno je od njegovih najpoznatijih djela, ali je od velikog značaja i Vaga Sonatine (1986) napisana u tri stava:

"Indija", "Largo", "Fuoco", sastavljena nakon što je Dyens imao operacija srca. "Ta tri stave su eksplisitni prikaz tog vrlo određenog razdoblja moga života: najprije kaotična Indija (prije operacije), zatim Largo (tijekom nje) i na kraju Fuoco, u kojem nesputani ritmovi prikazuju istinsku utjelovljenje mog normalnog života", citira Dyens.

Nikita Arnoldovich Koshkin

Nikita Koshkin je gitarista klasične muzike i vrhunski kompozitor rođen u Moskvi. Najveći utjecaj za njegovo stvaralaštvo su imali Stravinski, Šostaković i Prokofjev, kao također i rok muzika. Koshkin se prvi put istaknuo svojom svitom "The Prince's Toys", kompletiranom 1980. godine, a prvi ga je izveo češki gitarista Vladimir Mikulka. Najpoznatije djelo mu "Usher waltz", djelo koje je napisao nakon nadahnuća knjige Edgar Allan Poea "Pad kuće Usherovih" ("The Fall of the House of Usher"). Kompoziciju je proslavio nastup John Williamsa na CD-u Seviljskog koncerta 1993. Ostali poznati izvođači Koshkinovog djela uključuju Assad Duo i Zagrebački i Amsterdamski trio. Njegova druga važna djela uključuju skup varijacija "Porculanski toranj" i "Andante quasi Passacaglia e Toccata": Pad ptica (1978). Pored pisanja radova za solo gitaru, Koshkin je komponovao i muziku za gitarističke ansamble. Pored brojnih djela za gitarski duo, napisao je dva djela za gitarski kvartet, Changing the Guard (1994) i Svitu za četiri gitare (sastavljenu za Georgia Guitar Quartet).

Agustín Pío Barrios

Agustín Pío Barrios (Agustín Barrios Mangoré) rođen je u distriktu Missiones na jugu Paravaja 5. maja 1885. Mnogima je Barrios bio najveći gitarista i kompozitor svih vremena. Kao svirač po turnejama i stalni putnik, Barriosova djela su ležala razbacana po Južnoj i Srednjoj Americi u maloj zbirci objavljenih djela.

Barrios se zapošljava kao profesor na konzervatorijumu Rafael Olmedo, El Salvador. Tu je i ostavio pisani metodu nastave koja sadržava progresivne etide, arpeđa, koncertne etide i 10 duetnih djela drugih kompozitora koji su mu priredili da koncertno svira sa svojim učenicima, sačuvanih u ručno izrađenim primjercima učenika. Pored toga, prepisao je svoje aranžmane za druga kompozitorska djela koja su činila 50% njegovog koncertnog repertoara. Barriosova djela su lagano izlazila iz El Salvadora da bi na kraju došla do tada mladog gitariste John Williamsa, koji je ta djela upravo i proslavio. Za preko 300 njegovih dijela, Williams kaže: " Kao gitarista, kompozitor, Barrios je najbolji u skupini, bez obzira na eru. Njegova muzika je oformljena, poetičnija je, više je svega! A i više je od svih tih stvari na jedan bezvremenski način"

Neka od najistaknutijih djela su: Cueca (Danza Chilena), Danza en Re Menor, Danza Guaraní, Danza Paraguaya no.1, Armonías de América, Bicho Feo, Canción de la Hilandera, Capricho Español, Estudio de Concierto No.1 in A major, Estudio de Concierto No.2 in A major, La Catedral, Maxixe, Milonga i mnoga druga.

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU

HAMZIĆ HANNA, I godina, gitara

Mr. Vojislav Ivanović, van.prof.

Rad na temu:

„SEDAM NAJZNAČAJNIJIH KOMPOZITORA XX VIJEKA“

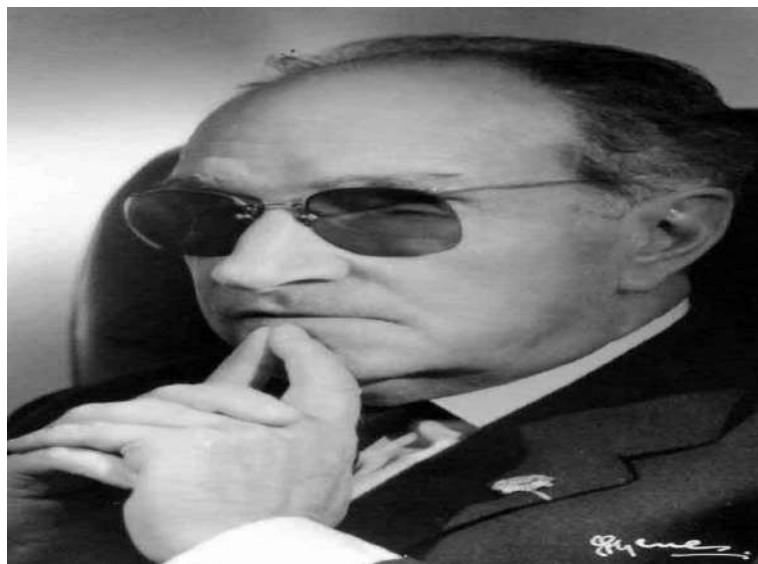
Музичка академија

Универзитета у Источном Сарајеву

Istočno Sarajevo, maj 2020.

JOAQUIN RODRIGO

Joaquin Rodrigo je rođen 22.11.1901., a umro je 6.7.1999. godine.

Španski kompozitor i virtuozni klavirist. Iako je slijep od svoje treće godine, to ga nije spriječilo da napiše mnoga djela.

Najpoznatija djela za gitaru:

„Concerto de Aranjuez”, za gitaru i orkestar

„Concierto Madrigal”, za dvije gitare

„Concierto Andaluz”, za 4 gitare

„Concierto para una fiesta”

„Ricones de Espana”

„En los trigales”

„MANUEL PONCE“

Meksički kompozitor, rođen 8.12.1882., a umro 24.4.1948. godine.

Najpoznatija gitarska djela:

„Balada Mexicana“

„Sonata breve“

„Homenaje a Tarrega“

„Sonata Meridional“ (1939)

„24 Preludija“

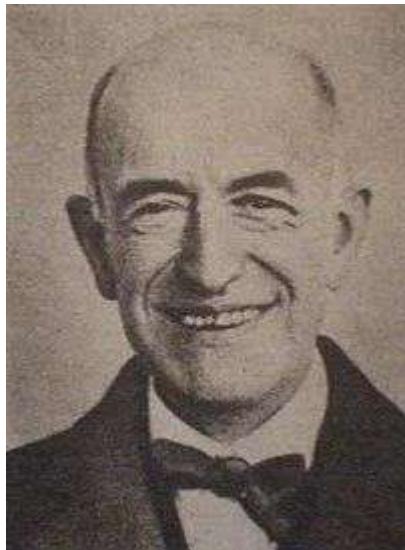
„Concierto del Sur“ (posvećen Segovii)

Njegova najpoznatija kompozicija „Estrellita“ („Little star“) i
Varijacije i fuga „La Folia“ (1929)

Manuel Ponce

MANUEL de FALLA

Španski kompozitor, ujedno jedan od najvažnijih kompozitora XX vijeka.

Rođen je 23.11.1876., a umro 14.11.1946. godine.

Najpoznatije kompozicije:

HOMENAJE
Prix de Guitare écrit pour
Le Tombeau de Claude Debussy

MANUEL DE FALLA
Ed. Alfonso Duran

* Les voix rappelées à l'opéra, à deux et trois voix. Opéra en quatre actes et trois séquences revivis.

© Copyright 1941 by C. Fabritius Ltd.
Dover Music Inc.
CH25574

„Homenaj a Claude Debussy“

„La vida breve“ - „Španski ples br.1“

„Danza del Molinero“

„Danza Ritual del Fuego“

„El Amor Brujo“

HEITOR VILLA LOBOS

Brazilski kompozitor, dirigent i pedagog. Rođen je 5.3.1887., a umro 17.11.1959. godine. Miješao je brazilsku narodnu muziku s elementima evropske.

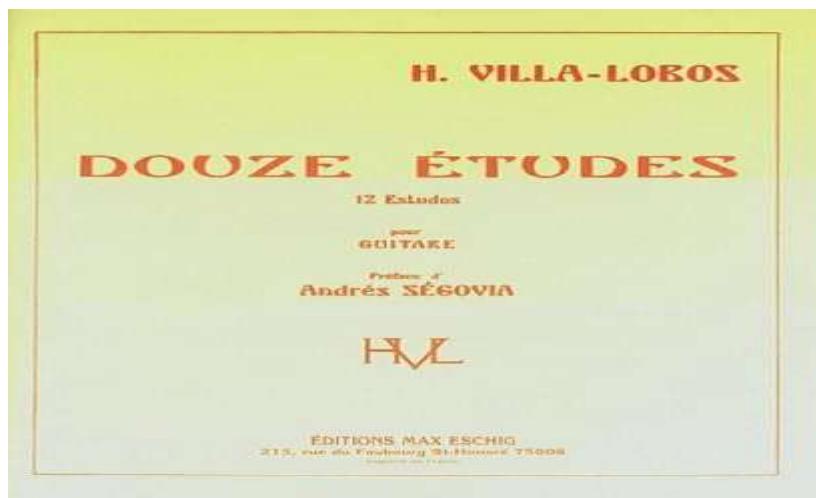
Najpoznatija djela:

„12 etida“

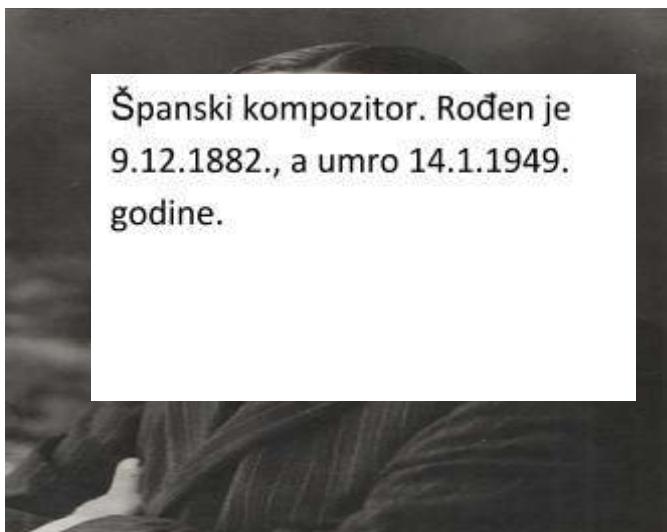
„5 preludija u e-mollu“

„5 preludija u a-mollu“

„Koncert za gitaru i orkestar“

JOAQUIN TURINA

Najvažnija djela:

„Fandanguillo“ (1925)

„Hommage a Tarrega“
(1932)

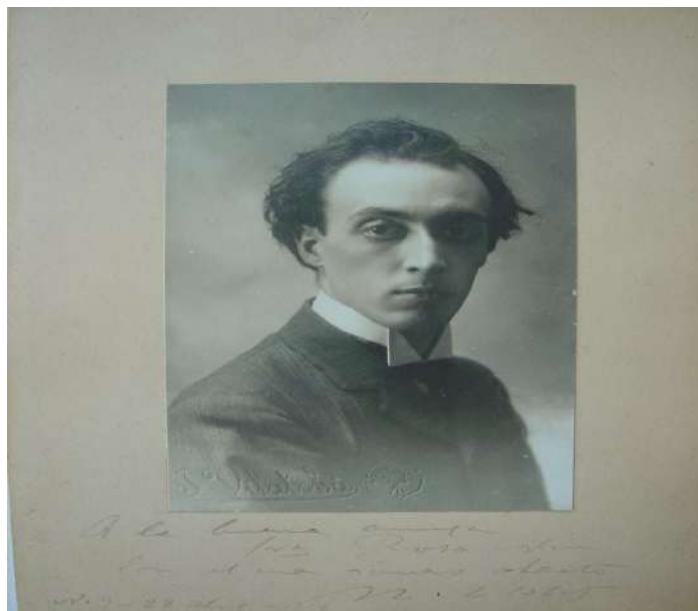
„Sevillana“ (1923)

„Ra'faga“ (1929)

„Sonata“ (1931)

MIGUEL LLOBET

Klasični španski kompozitor i gitarist. Napisao je poznate aranžmane Katalonskih folk pjesama za solo gitaru, klavirske kompozicije Albeniza za gitaru.

Rođen je 18.10.1878., a umro 22.2.1938. godine.

Najpoznatija djela:

„Romanza“

„Estilo“

„Scherzo Vals“

„Preludij u A-duru, E- duru, D-duru“

„Mazurka“

„Respuesta“

„Varijacije Tema de Sor“

Najpoznatija dva djela na temu katalonskih folk pjesama:

„El testament d' Amelia“ i „El Noi de la Mare“

FEDERICO MORENO TORROBA

Jedan od najvažnijih
kompozitora 20. vijeka.

Rođen je 3.3.1891., a umro
12.9.1982.

Najpoznatiji kvarteti:

„Rafagas“ (1976)

„Estampas“ (1979)

Najpoznatija djela:

„Sonatina“ (1924)

„Nocturno“ (1926)

„Sonata Fantasia“ (1950)

„Sevilliana“ (1956)

„Madronos“

„Triptico“ (1973)

„Habanera de mi nina“ (1966)

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU**BAKIR VEHABOVIĆ, III godina, gitara****Metodika nastave gitare****Mr. Vojislav Ivanović, van.prof.****Seminarski rad na temu:****Pet baroknih kompozitora za lutnju i gitaru****Gaspar Sanz**

Francisco Bartolomé Sanz Celma (4. april 1640. (kršten) - 1710.), poznatiji kao Gaspar Sanz, bio je španski kompozitor, gitarist, orguljaš i sveštenik, rođen u bogatoj porodici u Calandi, Španija.

Studirao je muziku, teologiju i filozofiju na Univerzitetu u Salamanci, gdje je kasnije imenovan za profesora muzike. Napisao je tri sveske pedagoških djela za baroknu gitaru, koja predstavljaju važan dio današnjeg klasičnog gitarskog obrazovanja. Kroz njegove kompozicije učimo o tehnikama baroknog sviranja gitare.

Sanzovi rukopisi napisani su kao tablatura za baroknu gitaru i brojni gitaristi i urednici prepisali su njegov rukopis modernim notnim sistemom. Emilio Pujol i izdanje Sanza Canarios jedan je od primjera prepisivanja Sanzovog rukopisa.

Sanzova tablatura je izvanredna po tome što je topološki ispravna, predstavlja prvi niz u donjem redu i peti niz u najvišoj ispisanoj liniji.

Gitare su u ovoj epohi imale samo pet žica.

Gaspar Sanz snažno je uticao na neke kompozitore dvadesetog vijeka.

- Kompozitor Manuel de Falla koristio je neke od njegovih tema u svom djelu *El retablo de maese Pedro* koje je napisano 1923
- Godine 1954., na zahtjev gitariste Andrésa Segovia, Joaquín Rodrigo napisao je *Fantasía para un gentilhombre* na teme iz Sanzove *Instrucción de música sobre la Guitarra Española*.
- Dijelovi kompozicije Petera Warlocka Capriol, Svite za gudački orkestar, komponovane 1926. godine, inspirisani su Sanzovom kompozicijom *Dance De Las Hachas*.
- Paco Peña i John Williams zajedno su izvodili djela Sanza.

Djela Gaspara Sanza sabrana u tri sveske su:

Instrucción de música sobre la guitarra española (Zaragoza, 1674)

- Abecedario italiano
- Gallarda
- Mariona
- Villano
- Danza de las hachas
- Españoleta
- Pavana
- Torneo
- Batalla
- Passacalle sobre la D ;
- Jácaras
- Canarios
- Preludio y Fantasia;
- Sesquiáltera 1;
- Alemanda, la Serenissima
- Giga, al aire inglés

- Zarabanda francesa I
- Preludio, o Capricho, arpeado por la cruz
- Sesquiáltera 2;
- Alemanda, la Preciosa
- Corriente por la Cruz ;
- Zarabanda francesa II;
- Fuga I por primer tono, al ayre español
- El que gustare de falsas ponga cuido en estos cromáticos;
- Fuga II, al ayre de jiga;
- Zarabanda francesa III;
- Passacalles por la E;
- Passacalles por la cruz.

Libro segundo, de cifras sobre la guitarra española (Zaragoza, 1675)

- Gallardas;
- Las hachas
- La Buelta Lavolta;
- Folias
- Paradetas
- Matachín
- Zarabanda;
- Jácaras II;
- Chacona;
- Españoletas
- Pasacalles;
- Canarios II
- Canarios III;
- Villanos
- Marionas II
- Marizápalos
- Granduke I;
- Otro Granduke;
- Passacalles;
- Pavanas por la D
- Giga Inglesa;
- Bailete Frances;
- Passacalles por la D;
- Clarines y Trompetas
- La Cavallería de Nápoles
- La Garzona;
- La Coquina Francesa;
- Lantururú;
- La Esfacheta de Nápoles;
- La Miñona de Cataluña
- La Minina de Portugal;
- Dos trompetas de la reyna de Suecia;
- Clarín de los mosqueteros del rey de Francia

Libro tercero de musica de cifras sobre la guitarra española (Zaragoza, 1697)

- Pasacalles por la C [27];
- Prosiguen más diferencias sobre los antecedentes Passacalles;
- Passacalles por la I;
- Passacalles por la E y la D;
- Passacalles por la Cruz y K;
- Passacalles por la H;
- Passacalles por la G y B;
- Passacalles por la D por el Uno bemolado y por segundo Tono;
- Passacalles por la L;
- Passacalles por la K.

Robert de Visée

Robert de Visée (oko 1655. - 1732./1733.)

Mjesto i datum rođenja Roberta de Visée nisu poznati.

Bio je lutenist, gitarist, teorbist i svirač violine na dvoru francuskih kraljeva Luja XIV i Luja XV., Takođe je bio i pjevač i kompozitor za lutnju, teorbu i gitaru.

Visée je objavio dvije knjige kompozicija za gitaru:

- Livre de guitare dédié au roi (Pariz, 1682)
 - Suite No. 1 in A Minor: Prélude – Allemande – Courante – Sarabande – Gigue – Passacaille – Gavotte – Gavotte – Bourrée
 - Suite No. 2 in A Major: Allemande – Courante – Sarabande
 - Suite No. 3 in D Minor: Prélude – Allemande – Courante – Courante – Sarabande – Gigue – Passacaille – Gavotte – Gavotte – Menuet Rondeau – Menuet Rondeau – Bourrée
 - Suite No. 4 in G Minor: Prélude – Allemande – Courante – Double de la Courante – Sarabande – Gigue – Menuet – Gavotte
 - Suite No. 5 in G Major: Sarabande – Sarabande – Gigue
 - Suite No. 6 in C Minor: Prélude – Tombeau de Mr. Francisque Corbet – Courante – Sarabande – Sarabande en Rondeau – Gavotte
 - Suite No. 7 in C Major: Prélude – Allemande – Courante – Sarabande – Gigue, a la Maniere Angloise – Gavotte – Menuet

- Chaconne (F Major)
- Suite No. 8 in G Major: Prélude – (Accord Nouveau) – Allemande – Courante – Sarabande – Gigue – Sarabande – Chaconne – Gavotte – Menuet – Bourrée

- Livre de pièces pour la guitare (Pariz, 1686).

- Suite No. 9 in D Minor: Prélude – Allemande – Courante – Sarabande – Gigue – Gavotte – Bourrée – Menuet – Passacaille – Menuet
- Suite No. 10 in G Minor: Prélude – Allemande – Courante – Sarabande – Gigue – Menuet – Chaconne – Gavotte – Bourrée – Menuet
- Sarabande (A Minor)
- Gigue (A Minor)
- Sarabande (A Major)
- Menuet (A Major)
- Suite No. 11 in B Minor: Prélude – Allemande – Sarabande – Gigue – Passacaille
- Suite No. 12 in E Minor: Sarabande – Menuet – Passacaille
- Menuet (C Major)
-

Napisao je za gitaru i nekoliko samostalnih djela:

- Pieces in A minor
 - Prélude
 - Allemande
 - Villanelle (& Contrepartie)
- Pieces in A major
 - Prélude
 - Rondeau
- Pieces in C major
 - Courante
 - Gigue
- Pieces in D minor
 - Allemande 'La Royalle'
 - Sarabande
 - Masquerade
 - Gigue
 - Gavotte
 - Chaconne
- Pieces in D major
 - Sarabande
 - Gavotte
 - Chaconne
 - Gavotte Rondeau (& Contrepartie)
- Pieces in G minor
 - Prélude
 - Prélude
 - Allemande
 - Sarabande
 - Gavotte
 - Gavotte en Rondeau
 - Ouverture de la Grotte De Versaille (de Lully)
 - Entrée d'Appollon (de Lully)

- Pieces in G major
 - Allemagne
 - Courante
 - Sarabande
 - Gigue
 - Gigue
 - Musette (Rondeau)

Objavio je i zbirku djela za teorbu i lutnju:

- Pièces de théorbe et de luth (Pariz, 1716);

Posljednji pisani podatak o njemu datira iz 1732.
Pretpostavlja se da je umro otprilike u to vrijeme.

Teorba

Santiago de Murcia

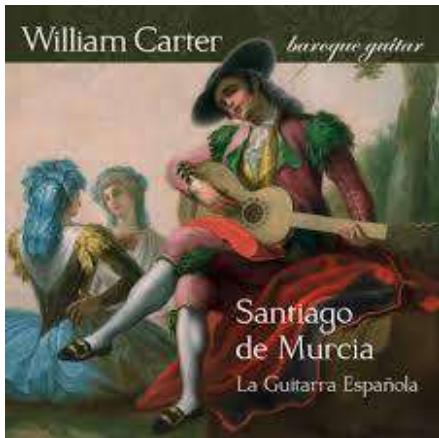
Santiago de Murcia (25 July 1673 – 25 April 1739) bio je španski kompozitor i gitarist.

U svojoj zbirci gitarske muzike Resumen de acompañar, Murcia sebe opisuje kao majstora gitare španskoj kraljici Mariji Luisi, supruzi španskog kralja Felipe V.

U aprilu 1702. Felipe V oputovao je u obilazak svojih italijanskih posjeda, a pretpostavlja se da je Santiago de Murcia putovao s njim u Italiju i tamo upoznao kompozitore Arcangela Corellija i Alessandra Scarlattija. Po povratku, Marija Luisa ga postavlja za svog majstora gitare. Pretpostavlja se da je na toj funkciji bio sve do njene smrti 1714.

1714. Murcia je posvetio gitarski traktat Jácomeu Franciscu Andrianiju, posebnom izaslaniku katoličkih kantona Holandije za kralja Španije.

Navodno je Andriani imao trgovačke veze s Latinskom Amerikom, posebno s Čileom i Meksikom, gdje je takođe nađeno više rukopisa Santiaga de Murcie.

Santiago de Murcia je umro u Madridu 1739. godine.

Jedan od važnih aspekata njegove muzike je interes za široku paletu tadašnje, već postojeće muzike za gitaru, uključujući onu španskih, francuskih i italijanskih kompozitora, te za popularne plesne oblike koji vjerovatno potiču ili iz Afrike, ili iz Meksika. Tako njegove zbirke nude djela različitih stilova, što svakako nudi bogatu i raznoliku panoramu baroknog repertoara za gitaru.

18. oktobra 2006. u novinama El Mercurio objavljeno je da je rukopis Santiago de Murcie, *Cifras selectas de guitarra* iz 1722. godine, otkriven u Čileu. Otkrio ga je muzikolog Alejandro Vera s Muzičkog instituta na Pontificia Universidad Catolica de Chile. Rukopis se sastojao od francuskih i španskih plesova.

Djela Santiago de Murcie za gitaru:

- 1714: *Resumen de acompañar la parte con la guitarra*
- 1722: *Cifras selectas de guitarra*
- c. 1730: *Codice Saldivar no. 4*
- 1732: *Passacalles y obras*

Sylvius Leopold Weiss

Sylvius Leopold Weiss (Grodków, 12. oktobar 1687. - Dresden, 16. oktobar 1750.) bio je njemački kompozitor i svirač lutnje. Rođen je u Grodkówu, malom mjestu blizu Wroclawa u današnjoj Poljskoj.

Sin je Johanna Jacoba Weissa, također svirača lutnje. Živio je i radio u Wroclawu, Rimu i Dresdenu.

Weiss je bio jedan od najznačajnijih svirača i kompozitora za lutnju svog vremena. Bio je prijatelj Wilhelma Friedemanna Bacha i preko njega je upoznao J.S. Bacha, koji je ostao zadvljen Weissovim umijećem sviranja lutnje.

Neki izvori kažu da su se Bach i Weiss takmičili u improvizaciji, a svoj komentar dao je tadašnji kompozitor, pisac i muzički kritičar Johann Friedrich Reichardt:

"Ko zna koliko je teško svirati harmonijske modulacije i dobar kontrapunkt na lutnji, iznenadit će se i pun nevjericе čuti da je Weiss, veliki lutenist, izazvao J.S.Bacha, velikog čembalistu i orguljaša, svirajući Bachove fantazije i fuge."

Sin Sylviusa Weissa, Johann Adolph Faustinus Weiss, naslijedio je očev mjesto saksonskog dvorskog lutenista i tako nastavio porodičnu tradiciju svirača lutnje.

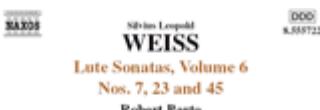
Weiss je autor više od 1000 djela za lutnju, od kojih je sačuvano oko 850. Osim sonata za lutnju, koje su potpuno različite od klasičnih sonata, komponovao je i više koncerata i kamernih djela, od kojih su sačuvane samo solo partiture.

A musical score for 'Passacaille' by Sylvius Leopold Weiss. It consists of two staves of music for lute. The top staff is labeled 'Lute' and the bottom staff has a bass clef. The title 'Passacaille' is at the top, followed by 'Sylvius Leopold Weiss'. The music is written in common time with various note heads and rests.

Sve njegove sonate su imale veliki broj stavova, a jedna od njih je Sonata B dur, koja se i danas često izvodi na koncertima.

Sonata No.23 , B - flat major

1. Prelude
2. Entrée
3. Bourrée I
4. Bourrée II
5. Gavotte I
6. Gavotte II
7. Sarabande
8. Menuet I
9. Menuet II
10. Saltarella

Johann Sebastian Bach

Johann Sebastian Bach (Eisenach, 21. mart 1685. – Leipzig, 28. juli 1750.)

Jedan je od najvećih kompozitora svih vremena. Njegova se djela odlikuju intelektualnom dubinom, tehničkom zahtjevnošću i umjetničkom ljepotom.

Bachov doprinos muzici često se upoređuje s genijima poput Williama Shakespearea u književnosti i Isaaca Newtona u fizici.

Bachove kompozicije su organizovane po BWV brojevima, gdje BWV označava *Bach-Werke-Verzeichnis - Katalog Bachovih djela*.

Taj je katalog 1950. godine sastavio Wolfgang Schmieder, pri čemu se služio izdanjem 'Bachove asocijacije' (Bach-Gesellschaft-Ausgabe), kompletnim izdanjem kompozitorovih djela sabranih između 1850. i 1905. godine.

Djela za lutnju su obuhvaćena po BWV brojevima od 995 do 1006.

- 995 Suite g-moll
- 996 Suite e-moll
- 997 Suite c-moll
- 998 Präludium, Fuge und Allegro Es-dur
- 999 Präludium c-moll
- 1000 Fuge g-moll
- 1006 a Suite E-dur

Bach je stvarao u doba kasnog baroka i njegova djela predstavljaju vrhunac cijelog baroknog razdoblja.

Usavršio je i obogatio ustaljene oblike (fuga, svita, barokni koncert, sonata, kantata, misa, oratorij i dr.), produbio i intenzivirao izražajna sredstva i tehnike (polifonija, harmonija, instrumentacija), te spojio u sveobuhvatnu cjelinu razne stilske elemente njemačke, italijanske i francuske muzike.

Glavna obilježja njegovog stvaralačkog stila su melodika širokog raspona, bogata ornamentacija solističkih linija, izvanredno složene i često vrlo hrabre harmonije, motivska građa nabijena pokretačkom snagom, te sklonost prema jedinstvenim ritmičkim tokovima i gustoći kontrapunktske tehnike.

Bach je nakon smrti brzo zaboravljen. Njegova muzička ostavština, podijeljena između njegovih sinova Wilhelma Friedemanna i Carla Philippa Emanuela, vremenom je rasuta i dobrim djelom izgubljena.

Sačuvano je nešto više od polovine opusa.

Zanimanje za Bachovu muziku ponovo se javlja tek početkom XIX. vijeka, u doba romantizma.

Presudno je bilo izvođenje njegovog remek-djela *Muke po Mateju* pod dirigentskom palicom F. Mendelssohna (1829), a zatim i prvo sveukupno izdanje djela koje je pokrenulo Bachovo društvo, osnovano 1850.

Od tada je Bachova muzika postala pokretač razvoja mnogih muzičkih pravaca

Goražde, maj 2020.

Kristijan Ravlić, II godina, klasa: mr Vojislav Ivanović, vanr. prof.

Seminarski rad na temu: **Top 5 kompozitora iz razdoblja baroka**

1. Johann Sebastian Bach (1685. - 1750.)

Johann Sebastian Bach bio je njemački kompozitor i muzičar iz epohe baroka. Poznat je po instrumentalnim kompozicijama poput *Brandenburgskog koncerta* i *Goldbergove varijacije*, te po vokalnoj muzici poput *Muke svetog Mateja* i *Mise u h molu*. Od Bachovog preporoda iz 19. vijeka on se smatra jednim od najvećih kompozitora svih vremena. Johann Sebastian Bach komponovao je kantate, motete, mise, magnifikate, pasije, oratorije, korale, pjesme i arije. Njegova instrumentalna muzika uključuje koncerne, svite, sonate, fuge i druga djela za orgulje, čembalo, lautu, violinu, violončelo, flautu, kamerni ansambl i orkestar. Postoji preko 1000 poznatih djela Bacha. Gotovo svi navedeni su u *Bach-Werke-Verzeichnisu (BWV)*, koji je najpoznatiji i najčešće korišćeni katalog Bachovih kompozicija. Bach je svoje kompozicije o lauti napisao u tradicionalnoj partituri umjesto u lauta tablaturi, a neki vjeruju da je Bach svirao i svoje komade za lautu na klavijaturama. Svite za lautu vjerovatno su bile namijenjene *Lautenwercku (lauta-čembalo)*. Budući da je *lautenwerk* neuobičajen instrument, u moderno se vrijeme često izvode na gitari.

2. Gaspar Sanz (1640. - 1710.)

Francisco Bartolomé Sanz Celma poznatiji kao Gaspar Sanz, bio je španski kompozitor, gitarista, orguljaš i sveštenik rođen u imućnoj porodici u Calandi, u okrugu Bajo Aragón, Španija. Studirao je muziku, teologiju i filozofiju na Univerzitetu u Salamanci, gdje je kasnije imenovan profesorom muzike. Napisao je tri sveske pedagoških djela za *baroknu gitaru* koja predstavljaju važan dio današnjeg repertoara klasične gitare te informisao moderne naučnike o tehnikama baroknog sviranja na gitari. Godine 1674. napisao je svoju sada čuvenu *Instrucción de Música sobre la Guitarra Española*, objavljenu u Zaragozi i posvećenu Don Juanu. Trećoj knjizi, *Libro tercero de música de cifras sobre la guitarra española*, dodana je prva i druga knjiga, a sve su tri zajedno objavljene pod naslovom prve knjige 1697., koja je na kraju objavljena u osam izdanja. Devedeset djela iz ovog remek-djela njegov je jedini poznati doprinos repertoaru gitare i obuhvataju kompozicije u stilu *rasgueado*. Njegove kompozicije daju neke od najvažnijih primjera popularne španske barokne muzike za gitaru i sada čine dio klasične guitarske pedagogije. Gaspar Sanz snažno je uticao na neke kompozitore dvadesetog vijeka. Godine 1954. na zahtjev gitariste Andréasa Segovie, Joaquín Rodrigo komponovao je *Fantasiú para un gentilhombre* na teme iz *Instrucción de música sobre la Guitarra Española*.

3. Domenico Scarlatti (1685. - 1757.)

Giuseppe Domenico Scarlatti bio je italijanski kompozitor. Hronološki je klasifikovan uglavnom kao barokni kompozitor, iako je njegova muzika uticala na razvoj klasičnog stila i bio je jedan od rijetkih baroknih kompozitora koji su prešli u klasično razdoblje. Kao i njegov poznati otac *Alessandro Scarlatti*, komponovao je u raznim muzičkim oblicima, iako je danas poznat uglavnom po svojim 555 čembalo sonata. Veliki dio života proveo je u službi portugalske i španske kraljevske porodice. Na Scarlattijeve kompozicije uticala je španska gitara, što se vidi i po notama koje se brzo ponavljaju. Sonate *Domenica Scarlattija* toliko su česte za gitaristički repertoar da bi se lako moglo prepostaviti da su originalno napisane za taj instrument. U stvari, unatoč sjajnom izlazu ovog kompozitora, Scarlatti nikada nije komponovao za gitaru. To je pomalo iznenađujuće s obzirom na to da je dobar dio svog odraslog života proveo na Pirinejskom poluostrvu, gdje je gitara (*chitarra spagnola*) u to vrijeme uživala znatnu popularnost. Nakon klavira i čembala, gitara je instrument najviše povezan s *Domenicom Scarlattijem*. Ta su djela najvjerojatnije nastala nakon 1720. kada je Scarlatti napustio rodnu Italiju kako bi preuzeo dužnost kapelana na dvoru portugalskog kralja João V. Jedna od njegovih dužnosti u ovom imenovanju bila je podučavanje kraljeve kćeri *Marije Barbare*, koja je s vremenom postala kraljica Španije. Scarlatti bi je slijedio do Seville, a potom do Madrija. *Maria Barbara* bila je poznata kao vrhunski čembalist, a sasvim je moguće da su ove sonate bile rezultat njezine bliske veze sa kompozitorom.

4. Robert de Visée (1655. - 1732.)

Robert de Visée rođen je u Francuskoj. Vjerovatno da je poticao iz dobrostajeće porodice koja mu je pružila izvrsne muzičke poduke. Otprilike u dobi od 25 godina *kralj* ga je preuzeo kao *dvorskog muzičara*. U Parizu je 1682. objavljena prva knjiga gitarskih djela Viséea; druga je slijedila 1686. Zajedno su dva sveska sadržavala 12 svita, od kojih se svaka sastojala od niza plesova popularnih u baroknim svitama, kao što su: *allemande, courante, sarabande, gigue*, - djelomično *gavotte, menuet i bourrée*. Do trenutka kada se pojavio svezak iz 1686. godine *Visée* je postao jedan od kraljevih najdražih muzičara, redovito je nastupao za monarha u privatnim kraljevskim komorama. *Visée* je takođe postao prepoznatljiv po svom muzičkom djelovanju u *Versaillesu*. *Visée* je počeo učiti kralja sviranju na gitari 1695. godine. Zvanično je mjesto kraljeva učitelja obavljao samo dvije godine, ustupivši je 1721. svom sinu *Francoisu*, koji je takođe bio talentovani muzičar. Muzičar na francuskom dvoru *Luja XIV.*, *Visée* je komponovao većinom za gitaru, teorbu i lautu i vjerovatno je najvažniji francuski kompozitor barokne guitarske muzike.

5. *Silvius Leopold Weiss* (1687. - 1750.)

Silvius Leopold Weiss bio je njemački kompozitor i svirač laute. Rođen je u Grodkówu (njem. Grottkau), malom mjestu blizu Wroclawa u današnjoj Poljskoj. Sin je *Johanna Jacoba Weissa*, takođe svirača laute. Živio je i radio u Wroclawu, Rimu i Dresdenu. *Weiss* je bio jedan od najznačajnijih svirača te kompozitora za lautu svog vremena. Susreo se i sa *J.S.Bachom*, te ga zadivio svojim umijećem sviranja laute. Zanimljivo je da su se *Bach* i *Weiss* takmičili u improvizaciji. *Weiss* je vjerovatno napisao više od 1000 komada za lautu, od kojih je preživjelo oko 850 prepisanih komada, od kojih je većina grupisana u 'sonate' (da se ne brka s kasnijom klasičnom sonatom, zasnovane na sonatnom obliku) ili *svite*, koje se sastoje od uglavnom baroknih plesnih djela. *Weiss* je napisao i kamerne kompozicije i koncerte, ali samo su solo partiture preživjele. Činilo se da *Weiss* nije bio zainteresovan za objavu svojih djela. Od 650 njegovih poznatih djela objavljen je samo jedan mali komad kad je bio živ; to je učinio *G.F. Telemann* 1728. godine kako bi poslužio kao tablturni primjer u sveski „*Loyal Music Master*“. Njegova su djela pokazala njegovu virtuoznost i moguće je da je, poput *Paganinija* ili *Mozarta* kasnije, želio da ih zadrži za sebe. Zanimljiv element se može naći u izvješću *J.F. Reichardta* o konkurenciji dvaju muzičara u Dresdenu iz 1805. godine:

"Svako ko zna koliko je teško svirati harmonske modulacije i višeglasnu polifoniju na lauti, biće iznenađen i pun nevjericice od očevidaca da je Weiss, sjajni svirač laute, izazvao J.S. Bacha, sjajnog čembalistu i orguljaša, svirajući fantazije i fuge."

Unatoč svojoj velikoj zaradi (za tadašnjeg muzičara), *Weiss* nije ostavio ništa svojoj porodici, vjerovatno je potrošio sav svoj novac za održavanje nastupa koji su išli sa njegovom reputacijom.

MUZIČKA AKADEMIJA UNIVERZITETA U ISTOČNOM SARAJEVU

PETAR RAKIĆ, II godina, gitara

Mentor: mr Vojislav Ivanović, van. prof.

Rad na temu:

*Pet baroknih kompozitora čija se dela
danas izvode na klasičnoj gitari*

1. *Johann sebastian Bach*

Johann Sebastian Bach (21. mart 1685 - 28. jul 1750) bio je nemački kompozitor i muzičar perioda baroka. Poznat je po instrumentalnim kompozicijama poput Brandenburškog koncerta, Goldberg varijacija, i po vokalnoj muzici kao što su Pasija svetog Mateja i Misa u d-molu. Od 19. veka, kada ga je ponovo otkrio Felix Mendelssohn, on se generalno smatra jednim od najvećih kompozitora svih vremena.

Porodica Bach je već brojala nekoliko kompozitora kada se Johann Sebastian rodio kao poslednje dete gradskog muzičara u Eisenachu. Nakon što je postao siroče sa 10 godina, nastavio je da živi narednih 5 godina sa svojim najstarijim bratom Johannom Christophom. Od 1703. vratio se u Tiringiju i radio je

kao muzičar za protestantske crkve u Arnstadt i Mühlhausenu.

Duže vremensko razdoblje je proveo na dovorima u Veimaru, gde je proširio svoj repertoar za orgulje, a u Ketenu se uglavnom bavio kamernom muzikom.

Od 1723. godine zaposlen je kao Thomaskantor (kantor u St. Thomasu) u Lajpcigu. Komponovao je muziku za Luteranske crkve u gradu i za studentski ansambl Univerziteta Collegium Musicum. U Lajpcigu, suveren Augustus, izabranik Saksonije i kralj Poljske dodelio mu je zvanje dvorskog kompozitora. U poslednjim decenijama svog života preradio je i proširio mnoge ranije kompozicije. Umro je od komplikacija nakon operacije oka 1750. u 65. godini.

Bach je obogatio ustaljene nemačke stilove kroz majstorstvo kontrapunkta, harmonije, rada sa motivima, ali i prilagođavanjem ritmova, formi iz inostranstva (posebno iz Italije i Francuske). Bahove je komponovao stotine duhovnih i svetovnih kantata, latinsku crkvenu muziku, pasije, oratorijume i motete. Obimno je pisao za orgulje i za druge instrumente sa dirkama. Komponovao je koncerte za violinu i čembalo, svite, kamernu muziku, a za orkestar. Mnoga dela koriste žanrove kanona i fuge.

Tokom 18. veka Bach je prevashodno cenjen kao orguljaš, dok je njegova muzika za instrumente sa dirkama, poput *Dobro temperiranog klavira*, bila cenjena zbog svojih didaktičkih kvaliteta. Transkripcije Bahovih dela za lautu i violinu se danas naširoko izvode na gitari. Adreas Segovia je bio vrlo poznat po svojoj izvedbi vrlo zahtevne Chaconne (Violin Partita No. 2 BWV 1004).

Neke od najpopularnijih Bahovih kompozicija koje se izvode na klasičnoj gitari su:

- Cello Suite No.1 BWV 1007
- BWV 995 Gavotte I & II - BWV 826 Partita No. 2
- BWV 995 Sarabande
- 17:50 Andrea González Caballero - Prelude BWV 1006a French Suite No. 5 BWV 816
- Suite No.6 Prélude BWV 1012
- 3 - Adagissimo from Capriccio BWV 992
- Allemande BWV 1004 Gigue from Partita No. 2 BWV 1004
- Chaconne, Partita No. 2 BWV 1004
- Prelude In D Minor BWV999
- Cantata BWV 147, Jesus Bleibet Meine Freude
- Suite In E Major BWV1006a
- Prelude, Fugue and Allegro In E Major

2. George Frideric Handel

George Frideric Handel (Halle 23. februar 1685 — London, 14. april 1759) bio je nemački, kasnije britanski, barokni kompozitor koji je najveći deo svoje karijere proveo u Londonu, postajući poznat po svojim operama, oratorijumima, himnama, koncertima i orguljaškim koncertima. Handel je stekao važnu obuku u Halleu i radio je kao kompozitor u Hamburgu i Italiji, pre nego što se nastanio u Londonu 1712; postao je "naturalizovani" britanski podanik. Na njega kao muzičara su snažno uticali veliki kompozitori italijanskog baroka, kao i srednjo-nemačka polifonična horska tradicija.

U roku od petnaest godina, Handel je pokrenuo tri komercijalne operske kompanije za snabdevanje engleskog plemstva italijanskom operom. Muzikolog Vinton Dean piše da njegove opere pokazuju da "Handel nije bio samo sjajan kompozitor; već je bio dramatični genij prvog reda."

Nakon uspeha sa Mesijom (1742) više nikada nije komponovao italijansku operu. Skoro slep i živevši u Engleskoj skoro pedeset godina, umro je 1759. godine kao ugledan i bogat čovek. Na sahrani su mu dodeljene pune počasti, a sahranjen je u Westminster Abbeju u Londonu.

Handel se smatra jednim od najvećih kompozitora doba baroka, a dela poput *Mesije*, *Muzika na vodi* i *Muzika za Kraljevski vatromet* ostaju izuzetno popularna. Jedna od njegove četiri himne krunisanja, *Sveštenik Zadok* (1727), komponovana za krunisanje Georga II se od tad tradicionalno izvodi na svakom narednom britanskom kurnisanju. Još jedan od njegovih engleskih oratorija, *Solomon* (1748), takođe je ostao popularan. Transkripcije njegovih dela se danas izvode na klasičnoj gitari, ali dosta ređe u odnosu na dela Baha.

Neke od najpopularnijih transkripcija:

- Variations on a Theme by Händel Op. 107 by Mauro Giuliani
- Xerxes, Largo

- Suite from The Aylesford Pieces
- Allegro from Recorder Sonata in F Major HWV 369
- Sonatina from the Aylesford Pieces
- Allegro from the Aylesford Pieces HWV 475
- Furioso from Recorder Sonata in D Minor HWV 367a

3. Antonio Lucio Vivaldi

Antonio Lucio Vivaldi (4. marta 1678. - 28. Jula 1741.) bio je italijanski barokni kompozitor, virtuzozni violinista, učitelj i rimokatolički sveštenik. Rođen u Veneciji, glavnom gradu Mletačke republike, važio je za jednog od najvećih baroknih kompozitora, a njegov uticaj tokom života bio je rasprostranjen širom Evrope. Komponovao je mnoge instrumentalne koncerte, za violinu i razne druge muzičke instrumente poput laute, violončela, oboe itd, kao i sakralne horske radove i više od četrdeset opera. Njegovo najpoznatije delo je serija violinskih koncerata poznatih kao "Četiri godišnja doba".

Mnoge njegove kompozicije su napisane za ženski muzički ansambl Ospedale della Pieta, kuće za napuštenu decu, a Vivaldi je tamo radio kao katolički sveštenik. Vivaldi je takođe imao uspeha u skupim scenskim izvedbama svojih opera u Veneciji, Mantui i Beču.

Posle susreta sa carem Karлом VI, Vivaldi se preselio u Beč, nadajući se kraljevskoj podršci. Međutim, car je umro ubrzo nakon dolaska Vivaldija, a sam Vivaldi umro je u siromaštvo manje od godinu dana kasnije.

Veliki broj njegovih dela je prilagođen za izvedbu na gitari, među kojima je naravno i serija violinskih koncerata "Četiri godišnja doba".

Još neke od popularnijih transkripcija za gitaru su:

- Concerto In D Major, RV93 Largo
- Sonata in E minor
- Concerto G major RV 532
- Allegro Non Molto Op 8 No. 2
- Allegro Alla Francese
- Adagio Op 2 No 3
- Giga Op 2 No 3
- Preludio Op 2 No 6

4. Giuseppe Domenico Scarlatti

Giuseppe Domenico Scarlatti (Napulj, 26. oktobra 1685. - Madrid, 23. jula 1757.) bio je italijanski kompozitor. Hronološki je klasifikovan uglavnom kao barokni kompozitor, mada je njegova muzika uticala na razvoj klasičnog stila i bio je jedan od retkih kompozitora baroka koji je prešao u klasični period. Kao i njegov poznati otac Alessandro Scarlatti, komponovao je u raznim muzičkim formama, mada je danas poznat uglavnom po svojih 555 sonata za instrumente sa dirkama. Veliki deo života proveo je u službi portugalske i španske kraljevske porodice.

Scarlatti je muzički zanat prvo učio od oca. Postavljen je za kompozitora i orguljaša u kraljevskoj kapeli u Napulju 1701. Ubrzo nakon toga, otac ga je poslao u Veneciju. Nakon ovoga ništa se ne zna o Scarlattijevom životu sve do 1709. godine, kada je otišao u Rim i stupio u službu prognane poljske kraljice Marie Casimire.

Dok je bio u Rimu, Skarlatti je komponovao nekoliko opera za privatno pozorište kraljice Casimire. Bio je maestro di Cappella počev od 1715. godine do 1719. kad je oputovao u London kako bi režirao svoju operu Narciso u Kraljevom teatru. Godine 1733. otišao je u Madrid kao muzički majstor kod princeze Marije Barbare. Skarlatti je ostao u zemlji preostalih dvadeset i pet godina svog života i tamo imao

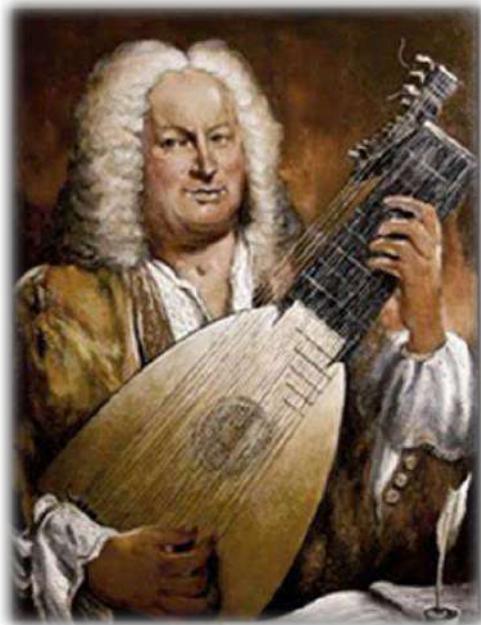
petoro dece. Za vreme koje je proveo u Madridu komponovao je najveći broj sonata po kojima je ostao poznat.

Domenico Scarlatti umro je u Madridu, u 71. godini života. Sahranjen je u manastiru u Madridu, ali njegov grob više ne postoji.

Na gitari se izvode brojne transkripcije njegovih sonata a neke od najpoznatijih su:

- Sonata In D Minor K. 141
- Sonata In A Minor K. 36
- Sonata In D Major K. 490
- Sonata K209: Allegro
- Sonata K377: Allegrissimo
- Sonata K291: Andante
- Sonata K32: Aria

5. *Silvius Leopold Weiss*

Silvius Leopold Weiss (12. oktobar 1687. - 16. oktobar 1750.) bio je nemački kompozitor i lautista, rođen u Grodkówu. Sin Johana Jacoba Weissa, takođe lutenista, služio je na dvorovima u Breslauu, Rimu i Dresdenu, gde je i umro. Weiss je bio jedan od najvažnijih i najplodonosnijih kompozitora lutnje u istoriji i jedan od najpoznatijih i tehnički najučinkovitijih lutenista svog doba. Bio je učitelj Filipa Hijacinta, četvrtog princa Lobkovicza i prinčeve druge žene Ane Wilhelmine Althan. Kasnije u životu Weiss je postao prijatelj Wilhelma Friedemanna Bacha i upoznao J.S. Bacha kroz njega. Zabeleženo je da su se Bach i Weiss takmičili u improvizaciji, kao što opisuje sledeći izveštaj Johanna Friedricha Reichardta: "Svako ko zna koliko je teško svirati harmonične modulacije i dobar kontrapunkt na lutnji, biće iznenađen i pun neverice da čuje od očevidaca da je Veiss, veliki lutenista, izazvao J.S. Bacha,

velikog čembalistu i orguljaša, da se takmiče u improvizaciji fantazije i fuge."

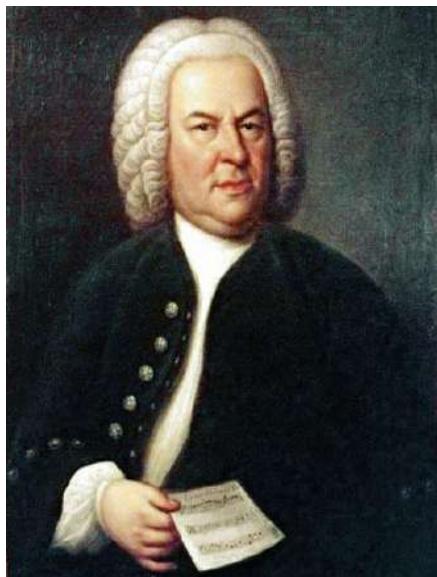
Weiss je verovatno napisao više od 1000 komada za lutnju, od kojih je preživelo oko 850 prepisanih komada, od kojih je većina grupirana u 'sonate' (da se ne meša sa kasnijom klasičnom sonatom, zasnovane na sonatnom obliku) ili svite, koje se sastoje od uglavnom baroknih plesnih komada. Weiss je komponovao i kamerne komade i koncerte, ali samo su solo delovi bili sačuvani za većinu njih.

Velćina Weissovih dela su prilagođena za izvedbu na modernoj klasičnoj gitari, ovo su neka od najpoznatijih dela među njima:

- Sonata in F major, WeissSW32
- in G minor, WeissSW3
- Fantasie, WeissSW9
- E Minor Suite
- Passacalle, WeissSW18.6
- Mademoiselle Tiroloise, WeissSW28

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU**ANDREJ GRADINA, I godina, gitara****Mr. Vojislav Ivanović, van. prof.****Rad na temu:****Pet baroknih kompozitora čija se djela danas izvode na klasičnoj gitari**

Johann Sebastian Bach je bio njemački kompozitor i orguljaš za kojeg se uopšteno smatra da je jedan od najvećih i najznačajnijih kompozitora svih vremena. Djela Sebastian Bacha odlikuju tehničkom zahtjevnošću, muzičkom dubinom i umjetničkom ljestvom. Iako su mu se suvremenici divili prije svega izvanrednim izvođenjem na čembalu i orguljama, Bach se danas slavi se kao tvorac Brandenburškog koncerta, Goldberg varijacijama, Tokata i fuge u D molu. Pored divnih djela za mnoge instrumente, također je pisao i za lutnju (preteču današnje gitare). Jedna od tehnički najzahtjevnijih kompozicija za gitaru je upravo Bachova izvanredna Čakona iz Partite br. 2.

Djela za lutnju su:

- BWV 995 – Svita u G molu
- BWV 996 – Svita u E molu
- BWV 997 – Svita u C molu
- BWV 998 – Preludij i fuga u Es duru
- BWV 999 – Preludij u C molu
- BWV 1000 – Fuga u G molu

Francisco Bartolome Sanz Celma poznatiji kao Gaspar Sanz, je bio španski kompozitor, gitarista, orguljaš i sveštenik rođen u bogatoj porodici u Kalandi, Španiji. Studirao je muziku, teologiju i filozofiju na Univerzitetu u Salamanci, gdje je dobio položaj kao profesor muzike. Napisao je tri sveske pedagoških djela za baroknu gitaru koja predstavljaju važan dio današnjeg repertoara klasične gitare i informisao je učenike o tehnikama baroknog sviranja gitare. Godine 1674. napisao je svoju sada poznatu knjigu *Instrucción de Música sobre la Guitarra Española*, objavljen u Saragosi i posvećenu Don Huanu. Druga knjiga pod nazivom *Libro Segundo de cifras sobre la guitarra española* printana je u Saragosi 1675. Trećoj knjizi, *Libro tercero de música de cifras sobre la guitarra española*, dodana je prva i druga knjiga, a sve su tri zajedno objavljene pod naslov prve knjige 1697.

Giuseppe Domenico Scarlatti Italijanski kompozitor posebno je istaknut zbog svojih 555 sonata za klavijaturu, koje su znatno proširile tehničke i muzičke mogućnosti čembala. Uz barokne elemente unio je u čembalističku literaturu elemente rokokoa. Dvodijelni oblik Scarlattijevih jednostavačnih sonata smatra se jednim od preteča kasnijega sonatnog oblika. Pored "12 sonata za gitaru":

- 1 Sonata K377: Allegrissimo
- 2 Sonata K208: Adagio e cantabile
- 3 Sonata K209: Allegro
- 4 Sonata K32: Aria
- 5 Sonata K77: Moderato e cantabile
- 6 Sonata K34: Larghetto
- 7 Sonata K291: Andante
- 8 Sonata K292: Allegro
- 9 Sonata K87 -
- 10 Sonata K481: Andante e cantabile
- 11 Sonata K476: Allegro
- 12 Sonata K213: Andante

, njegove ostale sonate su od izuzetne važnosti i upravo iz tog razloga imamo mnoge transkripcije istih, za druge instrumente.

Francesco Corbetta je bio italijanski gitarski virtuoz, učitelj i kompozitor. Zajedno sa zemljacima Giovannijem Paolom Foscarinijem i Angelom Micheleom Bartolottijem, bio je pionir i eksponent kombinacije stršenih i isklesanih tekstura koje se danas nazivaju "mješovitim" stilom. Piše 5 zbirki u kojim detaljno objašnjava tehnički zahtjevan način sviranja barokne gitare.

Corbettine dvije najstarije knjige uključuju kompozicije u talijanskoj tradiciji, ali preostale 3 knjige nakon tih su više u francuskom stilu. Njegova prva knjiga uključuje uglavnom plesnu muziku, dok se kasnije sve češće pišu u mješovitom stilu. Njegova posljednja knjiga, nazvana *La Guitarre Royalle*, iz 1674., vraća se jednostavnijem stilu, sa tehnikom trzanja žice, a manje akordskih razlaganja. Najpoznatija Corbettova kompozicija koja se danas izvodi je *Caprice de Chaconne*.

Ludovico Giuseppe Antonio Filippo Roncalli je bio italijanski grof, kompozitor i gitarista koji je stvarao krajem 17. vijeka. Objavio je zbirku od devet svita za baroknu gitaru, Capricci armonici sopra la chitarra spagnola („Harmonični kaprič za špansku gitaru“) 1692. To je posvećeno poznatom ljubitelju muzike, kardinalu Benedettu Panfiliju. Prepisana je u moderni zapis i aranžirana za šestožičanu gitaru od strane Oscar Chilesottia 1881. godine. Roncallijeva muzika je favorit gitarističkih entuzijasta, a pojedini stavovi iz njegovih kompozicija se često pojavljuju u knjigama gitarističkih metoda.

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU

HANNA HAMZIĆ, I godina, gitara

Mr. Vojislav Ivanović, van. prof.

Rad na temu:

**„PET BAROKNIH KOMPOZITORA ČIJA SE DJELA DANAS IZVODE NA
KLASIČNOJ GITARI“**

Музичка академија

Универзитета у Источном Сарајеву

Istočno Sarajevo, maj 2020.

JOHANN SEBASTIAN BACH

(Eisenach, 21.
mart 1685. – Leipzig, 28. juli 1750.)

Bio je njemački kompozitor i orguljaš baroknog razdoblja.

Općenito ga se smatra jednim od najvećih kompozitora svih vremena. Njegova se djela odlikuju intelektualnom dubinom, tehničkom zahtjevnošću i umjetničkom ljepotom te su bila nadahnuće gotovo svim kompozitorima europske tradicije, od Wolfganga Amadeusa Mozarta do Arnolda Schönberga.

Bachove su kompozicije organizovane po BWV brojevima, gdje BWV označava Bach-Werke-Verzeichnis - Katalog Bachovih djela. Taj je katalog 1950. godine sastavio Wolfgang Schmieder, pri čemu se služio izdanjem 'Bachove asocijacije' (Bach-Gesellschaft-Ausgabe),

sveobuhvatnim izdanjem kompozitorovih djela priređenim između 1850. i 1905. godine.

Pored svih instrumenata za koje je Bach pisao, također je pisao i za lutnju, odnosno preteču gitare.

Djela za lutnju:

- BWV 995 - Svita g moll
- BWV 996 - Svita e moll
- BWV 997 – Svita c moll
- BWV 998 - Preludij i fuga
Es dur
- BWV 999 – Preludij c moll
- BWV 1000 – Fuga g moll

Bach:

ROBERT DE VISEE

(Francuska, 1650. – 1725.
Francuska)

Robert de Visée bio je lutnjista, gitarista, violista, pjevač i kompozitor. Vjerovatno je dio svog muzičkog obrazovanja stekao od Francesca Corbette. Prvo spominjanje Viséea je iz 1680. godine i to baš u vrijeme kada je postao muzičar na dvoru Luja XIV, kralja Francuske. Čini se da se Visée izuzetno dobro snašao na sudu: dnevni nekoliko dvorjaka spominju ga, a znalo se da redovno igra za kralja prije spavanja. Tek 1719. Godine de Visée je imenovan službenim učiteljem gitare, nakon što je predavao Luju gitaru više od dvije decenije.

Visée je objavio dvije knjige gitarske muzike, obje posvećene kralju. Između njih se nalazi 12 cijelovitih svita, od kojih većina započinje

Allemande, Courante i Sarabande. Muzika Visée-a je jedan od najboljih primjera francuske barokne gitarske muzike koju danas imamo.

SANTIAGO DE MURCIA

(25. juli 1673. – 25. april
1739)

Sve dok nije objavljeno novo istraživanje 2008. godine, bilo je poznato nekoliko detalja o Životu Santiago de Murcia.

U svojoj tiskanoj zbirci gitarske muzike "Resumen de acompañar", Murcia sebe opisuje kao majstora gitare španskoj kraljici Mariji Luisi iz Savojskog.

Godine 1714. Murcia je posvetio gitarski traktat Jácómeu Franciscu Andrianiju, specijalnom izaslaniku katoličkih kantona Holandije za kralja Španije. Jedan od važnih aspekata muzike Murcia je njegovo zanimanje za široki raspon već postojeće muzike za gitaru, uključujući onu španskih, francuskih i italijanskih kompozitora te za popularne plesne forme koje vjerovatno potiču iz Afrike (a ne iz Meksika) .

Tako zbirke nude djela različitih stilova grupiranih jedno pored drugog, što svakako nudi bogatu i raznoliku panoramu baroknog repertoara za gitaru.

18. septembra 2006. godine, objavljeno je u novinama „El Mercurio“ da je rukopis muzike „Santiago de Murcia Cifras selectas de guitarra“ iz 1722. godine otkriven u Čileu. Otkriće je uradio muzikolog Alejandro Vera sa Muzičkog instituta na Pontificia Universidad Catolica de Chile. Muzika se sastoji od francuskih i španskih plesova.

DJELA:

- 1714: Resumen de acompañar la parte con la guitarra
- 1722: Cifras selectas de guitarra
- 1730: Codice Saldivar no. 4
- 1732: Passacalles y obras

FRANCESCO CORBETTA

(1615., Italija – 1681.,
Francuska)

Bio je italijanski gitarski virtuoz, učitelj i kompozitor.

Corbettova osmrtnica, koju je vjerovatno napisao njegov kolega gitarista Rémy Médard, kaže da je pokazivao snažnu sklonost gitari u ranoj dobi i slijedio je to zbog snažnih prigovora svojih roditelja. U talijanskom predgovoru za svoj film „La Guitarre Royalle“ iz 1671. godine tvrdi da je bio samouk na gitari kao i da nikada nije svirao lutnju (za razliku od većine proslavljenih gitarista svog doba).

Pet zbirki njegove muzike za gitaru s pet tečaja koristi se i danas. Corbettine dvije najstarije knjige uključuju kompozicije u talijanskoj tradiciji, ali njegove tri kasnije publikacije sve su više u francuskom stilu. Barem još dvije su izgubljene. Njegova prva knjiga uključuje uglavnom plesnu muziku, dok se kasnije knjige sve češće pišu u mješovitom stilu, a kulminira u „La Guitarre Royalle“ iz 1671. Njegova posljednja knjiga, također nazvana „La Guitarre Royalle“, iz 1674., vraća se jednostavnijem stilu. Ove su publikacije sadržavale i važne informacije za nastavak sviranja na gitari. Znatna količina muzike koja mu se pripisuje takođe preživljava u rukopisu.

GIOVANNI BATTISTA GRANATA

(1621. – 1687.)

Bio je italijanski barokni gitarista i kompozitor. Općenito je poznat kao najplodonosniji gitarista 17. stoljeća, objavio je sedam knjiga za Života. Uz mnogo djela iz standardnog plesnog žanra toga vremena, Granata je komponovao i mnoge instrumentalne tokate, preludije i chaconne. Granatina rana barokna djela za gitaru odlikuju se francuskom organizacijom plesnih svita (allemande, courante i sarabande). Njegov stil u razdoblju oko 1646. godine vrlo je sličan stilu njegovog suvremenog, Giovannija Paola Foscarinija. Radovi iz srednjeg perioda Granate pokazuju njegov muzički razvoj i promjenu stila. Mnoge su kompozicije složene i smatraju se jednom od

najvirtuoznijih gitarske muzike toga vremena. Granatina četvrta knjiga - Soavi concerti (1659) - jedan je od rijetkih izvora koji sadrži djela za chitarra atiorbata, instrument sa sedam otvorenih basova. Tri Granatine knjige također imaju djela za ansambl. Djela sadržana u knjizi IV pozivaju na kamerni ansambl za violinu, gitaru i basso continuo, knjiga V za violinu, violu i gitaru i knjiga VII za gitaru i basso kontinuo.

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU**BAKIR VEHABOVIĆ, III godina, gitara****Metodika nastave gitare****Mr.Vojislav Ivanović, van.prof.****Seminarski rad na temu:****VICENTE ASENCIO (1908 – 1979)****Vicente Asencio**

Rođen je u Castellonu 29. oktobra 1908., a umro u Valenciji 1979. Još u ranom djetinjstvu prve muzičke časove je dobio od oca, zatim je učio violinu u Castellón de la Plana s Emilio Bouom, da bi se nakon izvjesnog vremena preselio u Barcelonu, gdje je nastavio studij na Frank Marshall Akademiji kod Frank Marshall i Enric Morera i Viura . Privatno je studirao i u tom gradu kod Joaquína Turine i Ernesta Halfftera.

Asencio je komponovanje započeo početkom 1920-ih, a prvo njegovo značajnije djelo bio je balet Fuego de Fiesta (1926), gdje se primijeti očigledan uticaj kompozitora Manuela de Falla.

Po povratku u Castellón 1929. godine, potpuno se uklopio u umjetnički život grada i promovisao razvoj njegovog muzičkog okruženja, sve dok 1932. godine, zajedno s violinistom Abelardom Musom i drugim uglednim muzičarima, nije stvorio muzički konzervatorij Castellon de la Plana, u kojoj je nastavio obavljati zanimljivu nastavnu aktivnost, predavao je istoriju muzike, harmoniju i kompoziciju i dirigovao horom i orkestrom. Dugi niz godina je bio i profesor harmonije i kompozicije na Konzervatoriju Superior de Música u Valenciji.

Godine 1934. pomogao je u osnivanju Grupo de los Jóvenes, grupe koja je okupljala talentovane mlade kompozitore u Valenciji, čiji su članovi, između ostalih, bili i Vicente Garcés i Ricardo Olmos.

Tokom 1936. i 1937. Vicente Asencio će, pored rada na konzervatoriju, obavljati poslove profesora na College of Orphans of San Vicente Ferrer.

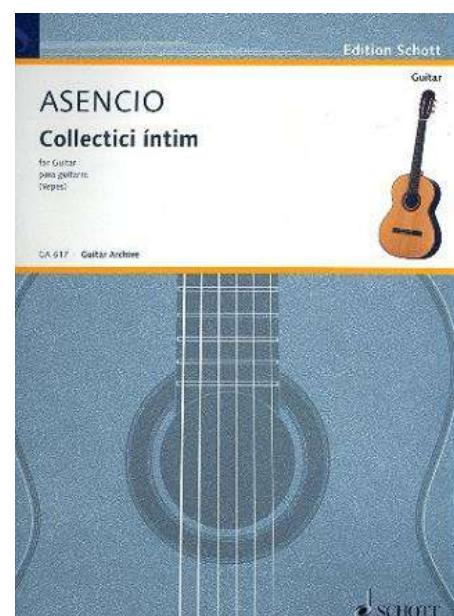
Godine 1943. preselio se u Valenciju, gdje je počeo raditi u administrativnim službama Delegacije Ministarstva finansija. Razvio je i važan pedagoški i istraživački rad, kao profesor na konzervatoriju Castellón i Valencia, proučavajući kompozitore 17. i 18. vijeka.

1943. oženio je jednu od svojih učenica, kompozitoricu i slikarku Matilde Salvador. Postali su jedan od najuticajnijih umjetničkih parova na muzičkoj sceni u Valenciji.

Asencio, tehnički spremniji od supruge, radio je s njom na orkestriranju mnogih njegovih djela, uključujući i njegovu operu *Vinatea* premijerno prikazanu na Liceu 1974. godine.

Asencio je komponovao brojna orkestarska djela i balete, ali posebno ga je privlačila muzika za gitaru.

Njegova djela za gitaru izvodili su razni vodeći gitaristi, uključujući Segoviu i Yepes. 1965. napisao je *Colletici Íntim* za Narciso Yepes.

Svojim kompozicijama često je davao imena inspirisana osjećanjima, kao što su La Serenor (spokojstvo), La Joia (Radost), La Calma (Mirno), La Gaubança (radost) i La Frisança (žurba).

Iako je njegova muzika često iskazivala radost, to je češće odražavalo njegov miran i pobožan karakter.

Najpoznatija djela za gitaru su:

Cançó d'hivern (1935)

Suite de homenajes (1946-50)

Elegía un Manuel de Falla (1946),

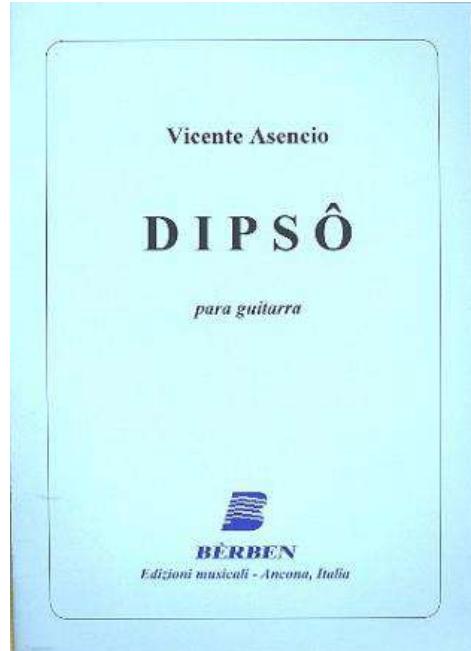
Sonatina (1949),

Colletici Intim (1965)

Suite valenciana (1970)

Suite mística (1971)

Dipso (1973).

Napisao je i muziku za nekoliko uspješnih baleta , od kojih je najpoznatiji La casada infiel (1949), što se smatra njegovim najboljim djelom u tom žanru. Mnoge muzičke dijelove svojih baleta, Asencio je naknadno prilagodio za gitaru.

 The image displays a musical score for 'SUITE VALENCIANA' by Vicente Asencio. It consists of three parts:

- I - PRELUDI**: Allegro non molto. The score shows a single melodic line on a treble clef staff with various dynamic markings like 'p' (piano), 'f' (forte), and 'dim.' (diminuendo).
- II - CANÇONETA**: Trasquillo lento. This section contains two staves: one for the right hand and one for the left hand. It includes dynamics such as 'dolce', 'cresc.', and 'decresc.'
- III - DANSA**: Allegretto lento. This section also has two staves and includes dynamics like 'rit.', 'cresc.', and 'decresc.'

 The score is written in a clear, professional musical notation style with standard symbols for pitch, rhythm, and expression.

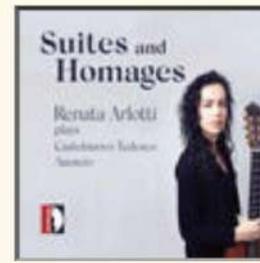
Napisao je i značajan broj kompozicija za orkestar, kao što su

Preludio alla Dama de Elche (1949);

Sonada Alegre (1954);

Llanto un Manuel de Falla (1955), i Danzas Valencianas (1963).

Neke od ovih kompozicija su takođe naknadno prilagođene za gitaru.

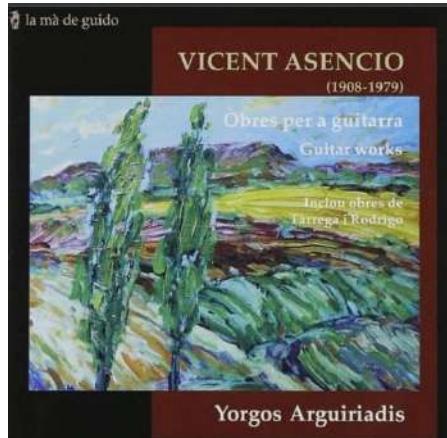

[Suite des homenajes, for guitar Work](#)

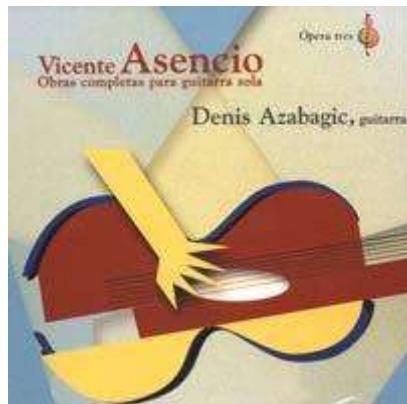
[Renata Arlotti](#) Guitar

Stradivarius
Rel. July 6, 2018

Njegova djela na svojim koncertima sviraju svi vodeći gitaristi današnjice. Snimljen je veliki broj albuma, na kojima se nalaze Asencijeva djela.

VICENT ASENCIO (1908-1979)		LMO 2216
1	Suite valenciana	DDD
2	Preludi	Danza
3	Canconeta	5/10
	Dansa	7/10
	Col·lecció intim	7/10
4	La serenor	7/10
5	La joia	7/10
6	La calma	7/10
7	La gaubanca	7/10
8	La frisanca	7/10
	Suite mística	
9	Dipso	7/10
10	Getsemani	7/10
11	Pentecostés	7/10
JOAQUÍN RODRIGO (1901-1999)		
12	Inveación y danza (Homenaje a Manuel de Falla)	X/10
FRANCESC TARREGA (1852-1909)		
13	Capricho árabe	5/10
14	Racóndolas de la Alhambra	4/10
Yorgos Argiriadis, guitarra		
<small>Ediciones Música de Autor, S.L. - I.V.M. - 978-84-929010-0-0</small>		
<small>www.edicionesmusicaautor.com</small>		
<small>B-49-1471-5020654</small>		

Jedan od gitarista koji je snimao njegova djela i izvodi ih na svojim koncertima je i BiH gitarista Denis Azabagić. Na svom albumu Azabagić je snimio 14 Asenciovih kompozicija.

1. Preludi 2. Canconeta 3. Dansa 4. Getsemani 5. Dipso
6. Pentecostes 7. Sonatina (Homenaje a D. Scarlatti)
8. Elegia (Homenaje a M. de Falla)
9. Tango de la casada infiel (Homenaje a Garcia Lorca)
10. La Serenora 11. La Joia 12. La Calma 13. La Gaubanca
14. La Frisanca

Umro je u Valensiji 1979. godine, nakon duže bolesti.

Goražde, juni, 2020.

Kristijan Ravlić, II godina, klasa: mr Vojislav Ivanović, vanr. prof.

Seminarski rad na temu: **Federico Moreno Torroba**

Federico Moreno Torroba (3. marta 1891. - 12. septembra 1982.) bio je španski kompozitor, dirigent i pozorišni impresario. Posebno ga pamte po važnom doprinosu repertoaru klasične gitare, postajući jedan od vodećih kompozitora dvadesetog vijeka za taj instrument. Takođe je bio jedan od glavnih kompozitora zarzuela, oblika španske lake opere. Njegova zarzuela iz 1932. godine, *Luisa Fernanda*, pokazala se izuzetno popularnom. Osim toga, komponovao je balete, simfonijkska djela i komade za klavir, kao i jednočinske opere i jednu cjebovečernju operu *El poeta*, koja je premijerno prikazana 1980. godine, u glavnoj ulozi poznatog tenora

Plácida Dominga. Moreno Torroba imao je i vlastitu kompaniju zarzuela, koja je intenzivno gostovala, posebno u Latinskoj Americi.

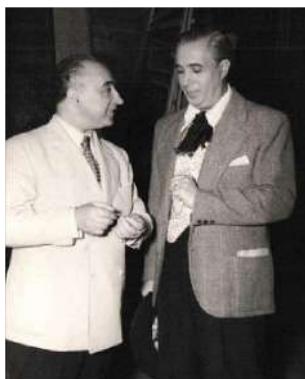
Biografija

Njegovo rano muzičko učenje bilo je od njegovog oca Joséa Morena Ballesterosa, poznatog orguljaša, a kasnije je bio učenik istaknutog predstavnika muzičkog nacionalizma Felipea Pedrela (1841-1922). Takođe je studirao kod španskog kompozitora i dirigenta Conrada del Campa (1878-1953), koji je bio profesor na *Real Conservatorio de Música*. Federico Moreno Torroba napisao je tonsku pjesmu koja je premijerno izvedena na konzervatoriju 1918. godine, iste godine kada je upoznao gitaristu Andrésa Segoviu koji je komentarisao u svojoj autobiografiji:

"Zatim je uslijedilo 'prvo' u polju gitare: prvi put je kompozitor koji nije gitarist napisao komad za gitaru. Bio je to Federico Moreno Torroba, čiju je muzičku pjesmu upravo premijerno izvela Nacionalna simfonija pod vodstvom maestra Arbósa. S Moreno Torrobom upoznao me je prva violina orkestra, Sñor Francés. Nije nam trebalo dugo da postanemo prijatelji, niti da on pristupi mom prijedlogu: Da li će on komponovati nešto za gitaru? Za nekoliko sedmica došao je do laganog, ali doista lijepog plesa u E-duru. Unatoč svom oskudnom poznavanju složene tehnike gitare, precizno joj je pristupio usred instinkta i na moju radost, djelo je ostalo na repertoaru."

Tokom svoje duge karijere Moreno Torroba napisao je mnoga djela, kako u tradicionalnom španskom obliku, tako i za koncertnu dvoranu. Često je povezan sa zarzuelom, tradicionalnom španskom muzičkom formom. Najveći uspjeh postigao je tridesetih godina prošlog vijeka s zarzuelama *Luisa Fernanda* (1932.) i *La Chulapona* (1934.). Režirajući nekoliko operskih društava, Moreno Torroba pomogao je uvođenjem zarzuela međunarodnoj publici. Godine 1946. osnovao je kompaniju zarzuela s pjevačima *Plácido Domingom Ferrerom* i *Pepitom Embil*, roditeljima Plácida Dominga i njegovim bliskim prijateljima. Firma je dvije godine obilazila

Latinsku Ameriku, postajući posebno popularna u Meksiku. Kompozitor koji se od početka identifikovao s falangom, da bi bio na nacionalnoj strani. Odlučio je 1946. otići u Ameriku kako bi izbjegao ekonomsku krizu i nestašicu hrane u poslijeratnoj Španiji.

Moreno Torroba komponovao je i opere, od kojih su najbolje poznate *La Virgen de Mayo* (1925) i *El poeta* (1980) s *Plácidom Domingom* u naslovnoj ulozi. Pored svojih vokalnih djela, poznat je po kompozicijama za klasičnu gitaru, od kojih su mnoge bile posvećene *Mariji Angélici Funes* i *Andrésu Segoviji*. Iako nije svirao gitaru, duboko je razumio instrument, prema virtuozu *Pepeu Romeru*. Takođe je često dirigovao.

Sveobuhvatna ostavština gitarske muzike

Plodan izlaz za gitaru, koji se protezao do kraja života i koji se sastojao od osamdesetak djela, uključujući plesove, impresionističke kompozicije, sonate i sonatine i svite, kao i koncerte i kompozicije za četiri gitare. Međunarodnu reputaciju Morena Torrobe kao jednog od najistaknutijih kompozitora uključenih u renesansu klasične gitare dvadesetog vijeka, dobro je utvrdila njegova bliska povezanost sa Segovijom, a njegove su kompozicije ostale jedan od najpopularnijih elemenata modernog repertoara gitare.

Osim kompozitora gitarskih djela, Moreno Torroba takođe je bio plodan kao kompozitor opere i baleta. Djelomično je bio zagovornik lagane španske operske forme poznate kao *Zarzuela* koju karakteriše spoj pjevanog i govornog dijalekta. Njegova prva napisana je već 1912., ali uspjeh *La mesonera de Tordesillas (The Hostess of Tordesillas)* (1925) potvrđio je njegovo oduševljenje žanrom. Usljedio je niz trijumfa, uključujući *La marchenera (Djevojka iz Marchene)* (1928) i *Luisa Fernanda* (1932), nastavljujući sve do *Elle* (1966).

Opera impresario

Frederico Moreno Torroba radio je kao dirigent i impresario s nekoliko scenskih društava tokom 1930-ih i 40-ih, od kojih su neka odlazila u široku posjetu Sjedinjenim Američkim Državama i Latinskoj Americi. U jednom trenutku bio je menadžer ne manje od tri operske kompanije, održavajući važne premijere za djela *Sorozábala*, *Giméneza* i *Guerrera* pored njegovih vlastitih. Mnogi veliki izvođači pronašli su slavu pod njegovim vodstvom, osobito roditelji *Placida Dominga*, koji je kasnije u Meksiku osnovao izdanak firmu u kojoj je *Placido* odrastao. Njegovo bogato izdanje nastavilo se i u poslijeratnim godinama, a uključivalo je devet baleta, brojna horska i orkestrska muzika, klavirski koncert i mnogo klavirskih sola, brojna djela

na gitari te mnoštvo pjesama i raznih djela. 1975. godine postao je predsjednik *Sociedad General de Autores de España*, sedam godina prije nego je umro u Madridu u devedeset drugoj godini.

Stil komponovanja

Torroba je odbacio modernu avangardnu kompozicijsku tehniku, koji se umjesto toga odlučio za lirsko melodičnu muziku s tonalnim skladom. Ponosno domoljubna, kompozitorska filozofija kompozitora isticala je kombinovanje iberijskih narodnih elemenata s konvencionalnim oblicima. Ovaj se stil često opisuje kao castizo i sadrži evokativna ili impresionistička djela koja slave plesne žanrove, specifična mjesta ili raspoloženja.

Najpoznatiji radovi

Opere: *La Virgen de Mayo, El poeto*

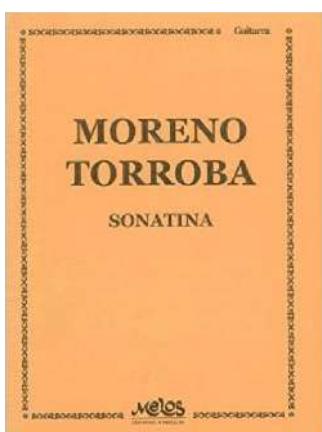
Zarzuele: *La Mesonera de Tordesillas, La Marchenera, Azabach, Luisa Fernanda*

Baleti: *Fantasía de Levante, Don Quixote, El Hijo pródigo, Cristo, luz del mundo*

Orkestarski radovi: *San Fermín, Eritaña, Sonatina trianera, Fantasía castellana*

Klavirski radovi: *Apetits pas, El Mate, Alegrias de Cadiz, Fandango corralero, Torerías Chucares, Noche sevillana*

Gitarski radovi

Solo radovi: *Sonatina*, Nocturno, *Suite castellana: 1. Fandanguillo 2. Arada 3. Danza*. Preludio, Burgalesa, *Piezas características*, Madrileñas, Zapateados, Segoviana, Sevillana, Habanera de mi niña, *Castillos de España*, Tríptico, Las Puertas de Madrid, Aires de La Mancha, Madroños, Serenata Burlesca, Suite miniatura

Gitara sa orkestrom: Concerto de Castilla, Homenaje a la seguidilla, Tres nocturnos, Concerto ibérico, Diálogos

Kvarteti gitare: Ráfagas, Estampas, Sonata-Fantasía II., Sonata trianera

MUZIČKA AKADEMIJA UNIVERZITETA U ISTOČNOM SARAJEVU
PETAR RAKIĆ, II godina, gitara
Mentor: mr Vojislav Ivanović, van. prof.

Rad na temu:

Joaquin Turina Perez
Život i delo

Biografija:

Joaquin Turina Perez rođen je u Sevilji 9. decembra 1882. godine u porodici srednje klase. Njegov otac Joakuin, italijanskog porekla, rođen je 1847. godine u Sevilji, bio je slikar obučen u provinciji Escuela de Bellas Artes (Pokrajinska škola likovnih umetnosti) i bio je ugledni član seviljane Escuela. Njegova majka Concepcion rođena je u malom gradu blizu Seville. Kad mu je bilo četiri godine, Joaquin je stekao reputaciju čuda od deteta zbog svog improvizovanog sviranja na harmonici koju mu je poklonila kućna pomoćnica. Prvu muzičku lekciju dobio je u školi Santo Angel. Studirao je srednju školu u školi u San Ramonu, a časove klavira započeo je kod Enrikuea Rodrigueza. Godine 1894. počeo je da proučava harmoniju i kontrapunkt sa Evaristo Garsije Torres, koga je Turina uvek pamtio sa puno naklonosti i divljenja.

Uspeh mu je prvo došao kao izvođaču i kompozitoru uz klavirske kvintete koji je uspostavio sa prijateljima i koji je nosio ime La Orquestina. Njegovo zvanično predstavljanje javnosti bilo je 14. marta 1897. godine na Piazza de Sevilla, svirajući na recitalu koji je organizovao Sociedad de Cuartetos (Kvartetsko društvo), gde je na klaviru interpretirao *Fantasia on Rossini's "Moses"*, autora Segismonda Thalberga. Pregledi lokalnih vesti istakli su njegov uspeh i sposobnost da sa lakoćom prevaziđe poteškoće dela.

Deset meseci kasnije na istoj lokaciji sleduje još jedan uspešan nastup, kako za kritičare, tako i za javnost. Tada počinje da istražuje komponovanje za instrumente sa dirkama i kamerne sastave. Njegovo prvo orkestralno delo bilo je *Coplas al Senor de la Pasion* (Narodne pesme o mukama Gospodnjim),

napisano za Hermandad de Pasión, a premijerno je izvedeno u Crkvi El Salvador, sa malim orkestrom sastavljenim od dvadeset muzičara.

Započeo je i kasnije napustio studije medicine i umesto toga odlučio da se profesionalno posveti muzici. Njegov učitelj, García Torres, ubedio ga je da se preseli u Madrid. Njegov otac ga je podržao u tome i svim silama obezbedio sve potrebne resurse kako bi njegov sin mogao da nastavi svoje studije van Sevilje.

Od čitavog muzičkog života u Madridu, orkestralni koncerti najviše su impresionirali mladog Joaquina, čak i više od opere, recitala ili kamernih sastava. Ostao je čitave 3 godine u Madridu na studijama.

Četrnaestog marta 1903. predstavio se Madridu u Ateneu, sa radovima Scarlattija, Beethovena, Schumanna, Vagnera i tri svoja dela koja su zagubljena od tada: La danza de los elfos Elves), Variaciones sobre cantos populares (Varijacije na popularnim pesmama) i Gran polacca.

U Madridu nikada nije poхаđao časove kompozicije, verovatno zato što nikada nije našao pravog učitelja. Tako da se umesto toga usavršavao na klaviru sa Joseom Tragoom. Nastavio je da komponuje za klavir, trio, kvintete, itd.

Njegov lični život se korenito promenio između 1903. i 1904., nakon smrti roditelja i njegovom odlukom da sledi savete Hozea Villegasa da se prebaci na studije u Pariz. U Parizu Turina kreće na časove klvira i kompozicije kod Moritza Moszkovskog i časove kompozicije kod Vincenta D'Indija u Schola Cantorum.

Predstavio se pariskoj publici na Sala Aeolian 29. aprila 1907. Zajedno sa Cuarteto Parent, interpretirali su kvintete Brahmsa i Franka, a Turina je predstavio svoju Poema de las estaciones (Poema godišnjih doba). Osam dana kasnije vratio se na istu scenu i sa istim kvartetom za premijeru njegovog Quinteto en sol menor (kvintet u toliko molu). Delo je bilo veoma uspešno i postalo je stalan deo njihovog repertoara, a nagrađeno je sledeće godine u Salon de Otono. Pošto je bio u poziciji da organizuje sopstveni katalog, Turina će ovaj kvintet smatrati svojim prvim delom, zanemarujući sve što je napisao pre njega.

Ipak, najbolja nagrada koju je dobio na Sala Aeolian bilo je prisustvo Isaaca Albeniz-a. Turina je priznao da će razgovor koji je vodio sa Albenizom i Fallom, koji je takođe bio prisutan među publikom, u noći nakon tog koncerta, u potpunosti promeniti njegove estetske ideje. Ovaj trenutak je definisao kao najpotpuniju metamorfozu svog života.

Albeniz je uložio veliki trud za uređivanje kvinteta, a zauzvrat je tražio Turini da obećao da više nikada neće pisati muziku sa francuskim uticajem i da će umesto bazirati svoje stvaralaštvo na španskim pesmama ili, još bolje, pesmama iz Andaluzije.

Tokom pariške faze, Turina je napisao još deset dela koja su se pomalo počela udaljavati od okruženja Schola Cantorum da bi ustupila mesto pesmama, ritmovima, svetlu i radosti koji su toliko karakteristični za njegovu rodnu Andaluziju.

Godine 1908. oženio se Obdulijom Garzon, a dve godine kasnije rođeno mu je prvo od petoro dece.

Završio je period obuke u Schola Cantorum 1913. godine. Iste godine, premijerno je predstavljen sa ogromnim uspehom u Madridskom kraljevskom pozorištu, La procesion del Rocio (Procesija El Rocio), sa Simfonijskim orkestrom iz Madrida, i pod režijom Enrikuea Fernandeza Arbosa. Početak Prvog svetskog rata naterao ga je da napusti Pariz i tada se konačno vraća u Madrid gde ostaje do kraja života.

Turina je održavao intenzivnu koncertnu aktivnost, bilo da je nastupao solo, sa kamernim ansamblima ili sa pevačima. Kao direktor orkestra premijerno je predstavio svoje komade, Navidad (Božić) (1916) i La adultera penitente (Pokajnik preljubnik) (1917), iz Fallatove pantomime, El korigidor i la molinera (1917), a 1918. Serge Diaguilev ga je angažovao kao direktora turneje Ruskog baleta širom Španije.

Radio je kao maestro u Kraljevskom pozorištu, istovremeno je kao kompozitor premijerno predstavio sledeće komade: Danzas fantasticas (Fantastični plesovi) (1919), Sinfonia sevillana (Seviljska simfonija) (1920), Sanlucar de Barrameda (1921), Jardin de Oriente (Vrt sa orijenta) (1923) i Trio n.1 (1926).

Takođe se posvetio podučavanju kompozicije, najpre privatnim časovima u svojoj kući, a od 1931. godine na katedri na Madridskom konzervatoriju, dok je istovremeno održavao konferencije i master classove u Španiji i vani. Objavio je 1917. godine Enciclopedia abreviada de la musica (Skraćena muzička enciklopedija), a tokom svojih poslednjih dana je pripremao Tratado de composicion musical (Ugovor o muzičkoj kompoziciji), ali je uspeo da dovrši samo prve dve sveske. Do kraja života radio je kao muzički kritičar u štampi počev od 1926. godine. Nakon španskog građanskog rata, tokom kog je Turina živeo u Madridu zaštićen licencom koja ga je identifikovala kao "radnika" britanskog konzulata. Prvo je integrisan u komisiju zaduženu za reorganizaciju španskih konzervatorija, a kasnije je imenovanovan generalnim komesarom za muziku, položajem koji mu je pružio mogućnost da napravi definitivnu organizaciju nacionalnog orkestra.

Gomilanje poslova, širok spektar zanimanja i bolest koja je svakim danom bila sve očitija uticala je njegovo stvaralaštvo. U poslednjih devet godina svog života napisao je samo 13 dela. Posljednji njegov katalog je komad za klavir pod nazivom Desde mi Terraza (sa mog balkona), koji nosi opus broj 104 i datiran je 1947.

Turina je umro u Madridu 14. januara 1949.

Dela za gitaru:

- Op. 29 Sevillana (1923)
- Op. 36 Fandanguillo (1925)
- Op. 53 Ráfaga (1929)
- Op. 61 Sonata (1931)
- Op. 69 Homenaje a Tárrega (1932)

*Sva gitarska dela pisana su za Adresa Segoviju.

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU

ANDREJ GRADINA, I godina, gitara

Mr. Vojislav Ivanović, van. prof.

Rad na temu:

Joaquin Rodrigo

Joaquin Rodrigo Vidre

Joaquin Rodrigo je rođen u Saguntu, provincija Valencije na obali Španije, 22. novembra 1901. Majka Juana Vidre Ribelles i otac Vicente Rodrigo su imali desetero djece među kojim je Joaquin bio najmlađi. 1905. godine se desila epidemija difterije u kojoj je Rodrigo izgubio svoju braću i sestre te i on sam ostao slabovidan (skoro potpuno slijep). U njegovoј izjavi mnogo godina kasnije možemo čuti da je ta personalna tragedija bila prekretnica ka njegovoј muzičkoj karijeri.

Porodično su se preselili u Valenciju gdje Rodrigo sa 4 godine pohađa školu za slijepu i slabovidnu djecu, te njegovo interesovanje za muziku ga je navelo da krene muzičke studije.

Njegov professor harmonije je bio Francisco Antich i profesori Enrique Gomá i Eduardo López Chávarri, kod kojih je također pohađao časove, su bili velikog značaja za Rodrigovo muzičko školovanje.

Što se tiče literature Rodrigova najveća pomoć je bilo konstantno prisustvo Rafael Ibáñezu, kojeg je njegova porodica zaposlila da pomaže Rodrigu. "Rafael mi je posudio svoje oči", Rodrigo govori za svog prijatelja koji mu je pomagao da čita špansku literaturu, zajedno sa filozofskim radovima, esejima i mnogo toga. Pored studiranja u Španiji također je bio i u Parizu kod Paula Dukasa na École Normale de Musique. U godini 1923. je komponovao djelo Suite para piano također uz Kanconjetu za violinu i gudački orkestar i Ave Maria za glas i orgulje. Sva tri djela su bila vrlo uspješna. Njegove prve kompozicije su bile u manjim muzičkim formama, a njegovo prvo veće orkestralno djelo nastaje 1924.

Svoje prvo djelo za veliki orkestar, *Juglares*, uspješno je premijerno izveo Simfonijski orkestar Valencije pod vodstvom Enrikea Izquierda 1924. Potaknut ovim trijumfom, Joaquin je sljedeće godine otišao na državno takmičenje s mnogo ambicioznijim radom, *Cinco piezas infantiles*, koji je dobio časno spominjanje žirija i premijerno je prikazan u Valenciji i Parizu 1927. i 1929. godine. Svoje finalne studije je završio kod svog francuskog majstora Paula Dukasa u Parizu *Norcole de Musique*.

Rodrigo se odlučio preseliti u Francusku 1927. godine, jer je francuska prijestolnica od početka vijeka bila važno kulturno središte španskih pisaca, slikara i muzičara. Stoga je bilo za očekivati da će mladi Joaquin Rodrigo željeti da slijedi stope Albéniza, Falle i Turine.

Ranija djela Joaquina Rodriga karakterišu nježan lirski stil, orkestralne boje koje su ponekad prilično odvažne, a harmonični vokabular, između ostalog, podsjeća na Ravela i Granadosa. Ove karakteristike i druge, bile bi potvrđene i razvijene tokom godina studija sa Paulom Dukasom.

Po dolasku u Pariz, Rodrigo i Rafael Ibáñez, njegov prijatelj, prenoćili su u kući valencijskog slikara Francisca Pova koji ih je upoznao sa brojnim umjetnicima, muzičarima i urednicima. U klasi Paula Dukasa, u kojoj je Joaquin Rodrigo studirao pet godina, našli su se i meksički kompozitor Manuel Ponce i baskijski dirigent Jesús Arámbarri koji će kasnije postati sjajni interpretator Rodrigovih djela. Paul Dukaso opisao je Joaquína Rodriga kao možda najdarovitijeg od svih španskih kompozitora koje je video u Parizu. Tada će se dogoditi momenat velikog značaja u Rodrigovom životu, susret sa Manuelom de Fallom, koji je bio početak trajnog

prijateljstva između njih dvojce. Falla, koji je trebao biti primljen kao član francuskog Legiona d'Honneura, inzistirao je na tome da na koncertu koji je trebao pratiti ceremoniju ne treba samo njegova vlastita muzika već i muzika mladih španskih kolega poput Hálfftera, Rodriga i Turina biti saslušan. Rodrigo je uvek bio zahvalan Falli na toj prilici za izvođenje vlastite muzike pred uglednom i pronicljivom publikom.

Tih godina, najvažniji događaj od svih za Joaquin Rodriga bio je njegov susret s turskom pijanisticom Viktorijom Kamhi, s kojom se oženio 1933. Victoria Kamhi bila je jedan od najvažnijih utjecaja u karijeri Joaquína Rodriga. Izvrsna pijanistica, odlučila je odreći se profesionalne karijere kad se udala za Joaquina kako bi mu se posvetila.

Sljedeće godine, 1934., nakon što se u Valenciji nastanio sa suprugom, Joaquin Rodrigo, komponovao je razne pjesme, među kojima je i poznati *Cántico de la esposa*, na riječi svetog Ivana i njegovo najveće djelo do sada, simfonijsku pjesmu, *Per la flor del lliri blau*. Ovim je radom dobio nagradu *Círculo de Bellas Artes* u Valenciji. U Madridu, i ponovo zahvaljujući podršci Manuela de Falle, Rodrigo je dobio stipendiju *Conde de Cartagena*, što mu je omogućilo povratak u Pariz s Viktorijom.

Nakon što je dobio stipendiju, Joaquin Rodrigo i njegova supruga odlučili su početkom juna 1936. da provedu neko vrijeme u Njemačkoj, u Badenu. Ali, 18. jula stigle su vijesti da je izbio španski građanski rat. Tri godine koje su uslijedile bile su možda najteže u životima Joaquína i Viktorije, jer stipendija nije obnovljena. Odlučili su održati časove španskog i muzike u svojoj sobi u institutu za slike u Freiburgu, u Crnoj šumi, gdje su ih primili kao "španske izbjeglice". Kompozitor je tamo sastavio niz pjesama, među njima *Canción del cuclillo* na tekst Viktorije, inspirisan ljetotom njihove okoline.

U proleće 1938. Joaquín Rodrigo biva pozvan da predaje na ljetnim kursevima na Univerzitetu Santander, koji su tek bili otvoreni. Rodrigo i Viktorija su tako uspjeli obnoviti kontakte sa španskim kulturnim životom, uprkos poteškoćama koje je prouzrokovao građanski rat. Među njegovim novim kolegama bili su pisci Gerardo Diego i Dámaso Alonso, te kritičar Eugenio d'Ors. Vrlo značajan susret dogodio se na povratku u Pariz, kada su se tokom ručka s gitaristom Regino Sainz de la Maza i Marqués de Bolarque Joaquín s oduševljenjem složili na ideji pisanja koncerta za gitaru. Ovo bi djelo bilo *Concierto de Aranjuez*. Tokom te godine boravka u glavnom gradu Francuske, Rodrigo je održao klavirske recitale, izveo razne orkestracije koje su od njega naručene i komponovao brojne pesme u light-music stilu.

Mnogo godina su razmišljali o Španiji kao stalnom prebivalištu, ali pošto je Rodrigo bio posebno zabrinut za prebivanje u glavnom gradu Španije, odlučili su se za drugu mogućnost. Joaquin i Victoria konačno su se vratili u Španiju 1. septembra 1939. godine, dva dana prije izbijanja Drugog svjetskog rata, noseći sa sobom u koferu rukopis *Concierto de Aranjuez*.

Nakon što je 1941. dobio svoje prvo dijete Ceciliu, počinje raditi kao muzički kritičar za novine *Pueblo, Marca* i Madrid te 1944. i 1945. bio je direktor muzike za Radio Nacional, a od 1947. nadalje, sljedećih trideset godina, bio je profesor muzike umjesto Manuel de Falle na Univerzitetu Complutense u Madridu. Rodrigo je 1954., na zahtjev Andréa Segovie, sastavio *Fantasía para un gentilhombre* za gitaru i orkestar, čiji se prvi nastup održao sljedeće godine u San Franciscu, u prisustvu svjetskih kompozitora.

Brojni koncerti, recitali i festivali počeli su se odvijati širom svijeta posvećenih Joaquinu Rodrigu, koji je sada jedna od najpopularnijih ličnosti u suvremenoj klasičnoj muzici. Nova premijera odvodi Rodriga u SAD 1970. godine, *Concierto Madrigal* za dvije gitare koja se održala u Hollywoodu. U narednim godinama Joaquin Rodrigo je imenovan doktorom muzike Honois causa od strane Univerziteta Južne Kalifornije (1982), Universidad Politécnica de Valencia (1988), Universidad de Alicante i Universidad Complutense de Madrid (1989), te Univerziteta u Exeter, Velika Britanija (1990), a u martu 1986. Joaquin i Victoria prisustvovali su festivalu u

Londonu posvećenom njegovoj muzici, na kojem se odvijala svjetska premijera jednog od njegovih posljednjih velikih djela, *Cántico de San Francisco de Asís*, za hor i orkestar.

1991. godine Rodrigo je dobio nagradu Guerrero Foundation Prize, a iste godine kralj Juan Carlos Carlos I je podigao plemstvo s naslovom 'Marqués de los jardines de Aranjuez'. 1996. dobio je još jednu veliku čast, nagrađen nagradom "Princa Asturijasa" za svoj izvanredan doprinos španskoj muzici, kojoj je dao novu i univerzalnu dimenziju. 1998. francuska vlada ga je počastila titulom Commandeur des Arts et des Lettres, a iste godine dobio je nagradu od Sociedad General de Autores de España kao najistaknutijeg kompozitora klasične muzike. 1998. godine odlikovan je Medaljom za čast Universidad Internacional u Santanderu, a sljedeće godine Zlatnom medaljom festivala u Granadi.

Njegova supruga i nerazdvojna pratilec Victoria umrla je 21. jula 1997. godine, a Joaquín Rodrigo umro je dvije godine kasnije, 6. jula 1999. godine, u svom madridskom domu, okružen porodicom. Posmrtni ostaci Joaquína i Viktorije počivaju zajedno u porodičnom panteonu na groblju na Aranjuezu.

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU

HAMZIĆ HANNA, I godina, gitara

Mr. Vojislav Ivanović, van.prof.

Rad na temu:

FRANCISCO TARREGA

Музичка академија

Универзитета у Источном Сарајеву

Istočno Sarajevo, maj 2020.

Rođen je 21. novembra 1852. godine u Villarealu, a umro je 15. decembra 1909. godine u Barceloni.

Važi za španskog romantičarskog kompozitora i klasičnog gitarističkog virtuoza.

"Otac klasične gitare" i jedan od najvećih gitarista u muzičkoj historiji.

Otac mu je bio plesač flamenca i gitarista, a na njegovoj gitari je načinio prve korake.

Nakon povrede očiju, sa porodicom se seli u Castellonu, središte Venecije i tu stiče osnovno muzičko obrazovanje. Sa 10 godina bježi od porodice i počinje svirati po kafanama, ali ga otac brzo pronađe i nastavlja ga obrazovati.

1874. godine upisuje Madridski konzervatorij. Na komponovanje ga je potaknuo autentičan zvuk gitare seviljskog majstora Antonia de Torresa - najveći graditelj gitara u XIX stoljeću. Nakon diplome kompozitora, krajem 1870. počinje predavati na Konzervatoriju, a u njegovoj klasi završavaju dvojica budućih gitarističkih velikana, Emilio Puyol i Miguel Llobet.

1880. upoznaje svoju buduću suprugu, koja također svira gitaru.

Sljedeće godine nastupa u Lyonskoj operi, Evropskom pozorištu Odeon u Parizu i Londonu.

Tu nastaje preludij "Suze" ("Lagrima") pod uticajem tmurnog i kišovitog dana i čežnje za domom.

Na Božić 1882. godine ženi Mariju sa kojom je imao 3 djece.

Krajem XIX i početkom XX stoljeća, nakon nekoliko posjeta Alžиру, u svoje kompozicije uvodi ponavlјajući ritam arapskih bubenjeva te blage obrise arapskog melosa.

Oko 1902. godine je odrezavši nokte popularizovao novu sviračku tehniku koju će baštiniti pripadnici njegove škole. Iste godine je upoznao muzičku javnost sa svojom tehnikom preko koncerata u Italiji. Trinaest dana prije smrti dovršio je posljednju kompoziciju "Oremus". Umro je u Barceloni u kojoj je proveo dio zrele i gotovo cijelu stariju životnu dob.

Djela:

Napisao je gotovo 80 kompozicija i 120 transkripcija djela Betovena, Mendelsona, Šopena...

"Requerdos de la Alhambra" ("Sjećanje na Alhambru") - kompozicija za klasičnu gitaru komponovana u Granadi 1896. godine. Tremolo se koristi kao tehnika. Kompozicija ima isti naziv kao knjiga Washingtona Irvinga koju je napisao tokom četverogodišnjeg boravka u Španiji, pod nazivom "Tales of Alhambra".

Najpoznatija djela: "Sjećanje na Alhambru", "Capricho Arabe", "Lagrima", "Oremus", "Isabel", "Valcer u A-duru", "Gran Jota", "Adelita", "Tango", "Maria", "Rosita", "Alborada", "Malaguena", "Karneval u Veneciji"...

„CAPRICO ARABE“

The image shows a page of sheet music for the piece "Capricho Arabe" by Joaquín Tarrega. The music is written for classical guitar and consists of three staves. The first staff begins with the instruction "6. en ré." and "Andantino.". The second staff begins with "ar.". The third staff ends with Roman numerals "I" and "II". The music features complex rhythmic patterns, including sixteenth-note tremolos and grace notes. The notation is typical of early 20th-century guitar music, with specific fingerings indicated above the notes.

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU

BAKIR VEHABOVIĆ, III godina, gitara

Metodika nastave gitare

Mr.Vojislav Ivanović, van.prof.

Seminarski rad na temu:

Ferdinando Carulli (1770 – 1841)

Gitaristi klasične gitare duguju veliku zahvalnost ovom pariškom majstoru gitare koji je rođen u Italiji, u Napulju.

Ferdinando Carulli, rođen u imućnoj porodici, započeo je muzičku praksu pod nadzorom svećenika, koji je i sam bio nešto više od muzičkog početnika. Carulli je prvo naučio svirati violončelo.

Tek je sa dvadeset godina počeo učiti gitaru, koja je u to vrijeme više ličila na lutnju i mogla imati pet ili šest žica.

Od tada pa nadalje, Carulli je svoj život posvetio razvoju gitare kao klasičnog instrumenta i popularizaciji gitarske muzike.

U Carullijevo vrijeme, gitaristi u Napulju su bili rijetki. On je, dakle, morao samostalno učiti pa je, prema tome, razvio svoj jedinstveni stil kompozitora i gitariste. Značajan dio njegove ostavštine nastao je iz tog iskustva i objavljen je kao Metoda, op. 27. Ova zbirka komada gitare sastavljena je za početnike gitariste i kao takva postala je vrlo popularna. I danas se ovi komadi koriste za podučavanje u nastavi gitare.

Carullijeva rana karijera bila je okrenuta nastupima. Njegova popularnost u rodnom Napulju ubrzo je dovela do nastupa širom Europe, gdje je stekao podjednako veliku popularnost. Njegovo komponovanje počelo je biti sve ozbiljnije.

Neka od njegovih najranije objavljenih djela bila su iz Milana oko 1807. Nakon Milana, neko je vrijeme proveo u Veneciji, o čemu nam govore njegovi objavljeni rukopisi iz razdoblja 1807-1808.

Od aprila 1808. Carulli je boravio u Parizu. Uživao je u velikom uspjehu i popularnosti stalno komponujući, izvodeći koncerete i podučavajući gitaru.

Carulli je tokom života komponovao najmanje 400 djela za gitaru, što ga čini jednim od najplodnijih kompozitora ovog vijeka. Jedno od njegovih popularnijih djela je Trio, op. 12, za gitaru, violinu i flautu. Ostala djela koja su primjer njegove umjetnosti uključuju nekoliko serenada za gitaru i violinu, te za flautu i gitaru. Pisao je za gitaru i klavir, gitaru i glas, solo gitaru i Koncert, op. 8, za gitaru i orkestar.

Budući da je bio pionir na svom području, Carulli je često imao poteškoća u objavljivanju nekih svojih radova. Izdavači su bili zainteresovani za djela koja su bila jednostavnija, nisu bili voljni riskirati da objavljaju radove za koje se smatra da su previše teški za prosječnog izvođača. Zbog toga se vjeruje da su mnoga djela, od kojih bi neka mogla biti i Carullijevo remek-djelo, izgubljena. To je, nema sumnje, takođe igralo ulogu u Carullijevoj odluci da samostalno objavljuje. Osim što je objavio neka svoja djela, objavio je i djela drugih gitarista, među njima djela Fillipa Gagnania.

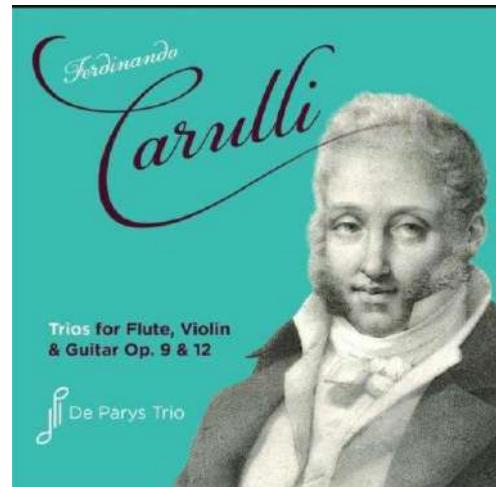
Carulli je bio jedan od rijetkih gitarista u Parizu i prvi koji je popularizirao klasičnu gitaru. Bio je toliko uspješan da su mnogi gitaristi i veliki umjetnici dolazili u Pariz na studij, kako bi učili gitaru kod Carullija. Uz ovaj prliv stranih studenata, od kojih su mnogi bili iz Italije poput njega, Carulli je postao izuzetno tražen i popularan predavač. Njegova je popularnost nadmašena tek kad je Fernando Sor stigao u Pariz 1823. godine.

Carullijevo zanimanje za gitaru proširilo se izvan komponovanja, podučavanja i izvođenja tako da uključuje gitarski dizajn i konstrukciju. Blisko je sarađivao s francuskim proizvođačem gitare Renéom Lacoteom, kako bi pomogao izgraditi gitaru u instrument kakav je danas.

Ferdinando Carulli oženio se Marie-Josephine Boyer iz Francuske 1801. Imali su sina Gustava, s kojim je Ferdinando komponovao nekoliko djela za gitaru i klavir.¹

¹ Izvor: Artist Biography by Bruce Lundgren

Gitaristi klasične muzike snimili su mnoga njegova djela. Vjerojatno, najpoznatija izvođenja djela za gitaru i flautu su snimili Alexander Lagoya i Jean-Pierre Rampal. Njegov Duo u G Op.34 postigao je veliku popularnost u Britaniji kao tematska melodija kultne naučno-fantastične emisije iz 1980-ih - Avanturistička igra. Duo u G je snimljen od strane više izvođača, a najpoznatiji su Julian Bream i John Williams.

Najznačajnija djela:

1. Guitar Method op.27
2. Trio op. 12 - za gitaru, violinu i flautu
3. Koncert op. 8 - za gitaru i orkestar
4. Duo No. 2 u G duru, op. 34 – za dvije gitare
5. Koncert za gitaru i flautu

Goražde, april 2020.

Kristijan Ravlić, II godina, klasa: mr Vojislav Ivanović, vanr. prof.

Seminarski rad na temu: **Mauro Giuliani**

Mauro Giuseppe Sergio Pantaleo Giuliani (27. juli, 1781. - 8. maj 1829.) je bio italijanski gitarista i kompozitor, a mnogi ga smatraju jednim od vodećih gitarskih virtuoza iz ranog 19. vijeka. Možda više nego bilo koji drugi muzičar, bio je zaslužan za prihvatanje gitare kao solo instrumenta. Prije nego što se Giuliani pojavio, gitara je smatrana prikladnom samo kao prateći muzički instrument pjevaču ili solisti na drugom instrumentu, kao što je violina. Tokom njegove kompozitorske karijere, Giuliani je napisao više od 200 muzičkih djela za gitaru. On je takođe izmislio način obilježavanja muzike za gitaru koja se i danas koristi. Toliko uticajan je Giuliani bio za naredne generacije gitarskih entuzijasta da je jedan od najstarijih časopisa posvećen gitarskoj muzici dobio ime po njemu.

Biografija

Njegov otac zvao se Michele Giuliani. Iсторијари музике још нису открили како му се звала мајка. Giulianijev biograf Thomas Heck sugerише да је Michele Giuliani вјероватно послao своја два sina, Maura i Nicholasa у Bolognu у раној доби да студирају полифонију (kontrapunkt) као и друге музичке предмете, јер Bari у то vrijeme nije nudio velike mogućnosti за muzičko obrazovanje. Njегова прва instrumentalna obuka била је на violončelu, instrumentu којег никада nije potпуно напуштио, а вјероватно је takođe студирао и violinu. Nakon тога посветио се гитари, и за kratко vrijeme постаје vrlo vješt izvođač на том muzičkom instrumentu.

Muzička karijera u Beču

Italija је у то vrijeme имала мали интерес за другу vrstu muzike osim *opere*, tako да као и mnogi drugi italijanski gitaristi svog vremena, Giuliani је bio željan да оди у druge zemlje на sjeveru. Bilo је nekoliko razloga за egzodus italijanskih majstora gitare na sjever koji су били више zainteresovani да користе своје instrumente ambicioznije, него што је било само pratnja за пјеваče. Njihova vještina је била bolje поштovana drugdje, а takođe и зato што је било tako мало posla за gitariste, а konkurenција за ograničen broj nastupa је била šestoka. Dodatni pritisak да се напусти Italija (за one који су били zainteresovani да vide svoje kompozicije objavljene) је био и тaj да је у Italiji nedostajalo nadležnih *izdavačkih kuća*. Nakon njegovog boravka у Bolonji i вјероватно Trstu, у ljeto 1806. svjež poslije svojih studija kontrapunkta, violončela i gitare у Italiji preselio се у Beč bez svoje porodice.

Giuliani se nastanjuje u Beču 1806. godine, i ubrzo ostavlja veliki dojam na sofisticiranu bečku publiku. Tu se upoznaje sa klasičnim instrumentalnim stilom sviranja muzike. Godine 1807. počeo je da objavljuje kompozicije u klasičnom stilu. Na njegovim koncertnim turnejama išao je širom Evrope i svugdje gdje je išao bio je priznat zbog svoje virtuoznosti i muzičkog ukusa. Ostvario je veliki uspjeh i postao je slavni muzičar, jednak mnogim najboljim instrumentalistima i kompozitorima koji su bili aktivni u austrijskom glavnom gradu početkom 19. vijeka. Giuliani određuje novu ulogu za gitaru u okviru evropske muzike.

U aprilu 1808. Giuliani premijerno svira svoj *"Prvi koncert za gitaru Op. 30"* s punom orkestarskom pratnjom, i dobija odlične kritike za svoju vještinu kao kompozitor i instrumentalista. U Beču nastaje gitarski pokret, a Giuliani se nakon ovakvih uspješnih koncertnih nastupa pokazao kao njegov predvodnik. Njegove kompozicije za gitaru koriste nove i inventivne načine obilježavanja muzike u kojem se koristeći pravac notnog vrata i pauza pravi razlika između različitih dijelova muzike, kao što su melodije, unutrašnje harmonije, i basa. Broj kulturnih događaja u Beču je bio značajno smanjen zbog opsade i nakon okupacije grada od strane Napoleonove vojske 1809., ali je Giuliani nastavio uspješno komponovati i objavljivati svoju muziku.

Vratio se privremeno u Italiju 1811. godine da bude sa ženom, čiji identitet kao i datum njihovog braka ostaje nepoznat naučnicima. Par se vratio u Beč sljedeće godine, a 1813. je rođena njihova čerka Emilia. Godine 1814. Giuliani je imenovan za dvorskog muzičara kod carice Marie Louise, Napoleonove druge žene. Uz njegov rad kao izvođač i kompozitor, Giuliani je u to vrijeme bio uspješan u obuci novih generacija gitarista, učvršćujući ugled Beča kao ključnog centra guitarske kulture.

Bio je upoznat s najvišim ličnostima austrijskog društva i sa značajnim kompozitorima poput Giachomo Rossinija i Beethovena, a sarađivao je i sa najboljim aktivnim koncertnim muzičarima u Beču.

8. decembra 1813. svirao je (vjerovatno *violončelo*) u orkestru prilikom prvog izvođenja *"Sedme simfonije"* Ludwiga van Beethovena.

U Beču je Giuliani imao manje uspjeha kao kompozitor. On je radio uglavnom sa izdavačkom kućom *Artaria*, koja je objavila veliki dio njegovih djela za gitaru, ali je imala kontakte sa svim drugim lokalnim izdavačima, koji su objavljivali njegove kompozicije širom Evrope. On je ovdje također razvio nastavnu reputaciju, a među njegovim brojnim učenicima bili su Bobrowicz i Horetzky. Uprkos njegovom uspjehu, Giuliani se nekako (što istoričarima muzike i dalje nije jasno kako se to dogodilo) našao duboko u dugovima.

Zadnje godine u Italiji

Godine 1819. Giuliani odlazi iz Beča u koji se više nikada neće vratiti, uglavnom zbog novčanih razloga. Njegova imovina i bankovni računi su oduzeti da bi platio svoje dužnike. Vratio se u Italiju, boravaći u Trstu i Veneciji, i konačno se nastanjuje u Rimu. U julu 1823. započeo niz čestih putovanja u Napulj da bude sa svojim ocem, koji je bio ozbiljno bolestan. U Napulju Giuliani je naišao na bolji prijem za svoju gitarsku umjetnost, i tu je bio u mogućnosti da objavi nova djela za gitaru sa lokalnim izdavačima.

1826. je nastupao na dvoru ("Portici") pred "Francescom I". U ovom vremenu, što bismo mogli nazvati Giulianijev "**Napuljski period**", on se pojavljivao često u duetu na koncertu sa svojom čerkom Emilijom, koja je postala vješt izvođač na gitari. Krajem 1827. zdravlje ovog muzičara počelo je da se urušava, nakon čega umire u Napulju 8. maja 1829. godine. Vijest o njegovoj smrti nije izazvala veliko uzbuđenje na napuljskoj muzičkoj sredini.

Muzički stil

Kao kompozitor za gitaru Julianiju su jako drage bile teme i varijacije koje su bile izuzetno popularan muzički oblik u Beču. Imao je izuzetnu sposobnost da komponuje melodiju u prelaz sa muzičkim efektom ostajući vjeran prirodi samog instrumenta. Jedan primjer ovakve sposobnosti da se naći u njegovom djelu "**Varijacije na temu Händela, Op. 107**". Ova popularna tema, poznata kao "*Harmonius Blacksmith*", pojavljuje se u "*Ariji*" iz Händelove "Svite br. 5 u F-duru" za čembalo.

Muzička baština i uticaj na druge muzičare

Giulianijeva dostignuća kao kompozitor su brojna. Njegovih **150** kompozicija za gitaru sa brojevima opusa čine jezgro gitarskog repertoara iz 19. vijeka. Komponovao je izuzetno izazovna djela za solo gitaru, djela za orkestar i duete za gitaru-violinu kao i gitaru-flautu. Postoje brojni obrazovni muzički radovi, među kojima su metode za gitaru koje često koriste nastavnici i danas.

Giulianijevi koncerti i djela za solo gitaru danas se izvode od strane profesionalaca koji i dalje pokazuju sposobnost gitarista da odsviraju muzičko djelo onako dobro poput Giulianijeve prirodne sposobnosti kao kompozitora za klasičnu gitaru.

Najpoznatije kompozicije: ***Grand Uvertira, 6 Le Rossiniane, 3 gitarska koncerta, Gran Sonata Eroica, Varijacije na Folies d'Espagne, Varijacije na temu Händela, Sonata u C duru op.15, Sonatina op.71, br.3, aranžman uvertire Seviljski berberin od Rossinija za dvije gitare.***

MUZIČKA AKADEMIJA UNIVERZITETA U ISTOČNOM SARAJEVU

PETAR RAKIĆ, II godina, gitara

Mentor: mr Vojislav Ivanović, van. prof.

Rad na temu:

Mario Castelnuovo-Tedesco

Život i delo

Biografija

Mario Castelnuovo-Tedesco (3. April 1895 – 16. Mart 1968) je bio italijanski kompozitor, rođen u Firenci, bio je poreklom iz ugledne bankarske porodice koja je živela u Toskani. Pod uticajem njegove majke, Castelnuovo-Tedesco je ostvario svoj prvi kontakt sa klavirom, a svoje prve kompozicije komponovao je kad je imao samo devet godina. Po završetku studija klavira 1914. godine, kod poznatog kompozitora Edgarda Del Valle de Paza (1861–1920), počeo je da studira kompoziciju kod priznatog italijanskog kompozitora Ildebranda Pizzettija, a diplomirao je kompoziciju 1918. Ubrzo je bio zapažen od strane kompozitora i pijaniste Alfreda Casella, koji je u svoj repertoar uključio delo mladog Castelnuovo-Tedesca. Casella je takođe osigurao da će Tedescova dela biti uvrštena u repertoar Societa Nazionale di Musica (kasnije Corporazione delle Nuove Musiche), dajući mu izložbu širom Evrope kao jednog od mlađih italijanskih kompozitora u usponu.

Njegovi radovi uvršteni su u prvi festival Međunarodnog društva savremene muzike, održan u 1922. u Salzburgu, Austrija.

Godine 1926. Castelnuovo-Tedesco je premijerno predstavio svoju prvu operu La Mandragola, zasnovanu na drami Niccoloa Machiavellija. Bilo je to prvo od njegovih mnogih radova inspirisanih poznatom literaturom, a koje su uključivale interpretacije radova Aeschilus-a, Virgila, Johna Keats-a,

Villiama Vordsvorth-a, Valta Vhitmana, Miguela de Cervantesa, Federica Garcia Lorca-a, posebno Villiama Shakespeare-a. Još jedan glavni izvor inspiracije za njega bilo je njegovo jevrejsko nasleđe, a pre svega Biblija i jevrejska liturgija. Koncert za violinu broj 2 (1931), napisan na zahtev Jasche Heifetza, takođe je bio izraz ponosa na svoje jevrejsko poreklo, ili kako ga je opisao, "sjaj prošlih dana", u inat rastućem antisemitističkom režimu koji je u to vreme počeo da se širi po Evropi.

Na festivalu Međunarodnog društva savremene muzike (ISCM) 1932. godine, održanom u Veneciji, Castelnuovo-Tedesco je prvi put upoznao španskog gitaristu Andresa Segoviu. Sastanak je inspirisao Tedesca da počne da piše za gitaru, počevši od Variazioni Attraverso i secoli op. 71 (1932), a kasnije i njegov Gitarski Koncert br. 1 (1939). Sve u svemu, napisao je gotovo stotinu kompozicija za ovaj instrument, što mu je steklo reputaciju jednog od najistaknutijih kompozitora za gitaru u dvadesetom veku. Neki od njih su napisani i posvećeni Segoviji, koji je bio entuzijasta njegovog stila.

Tedesco je komponovao dela i za brojne druge instrumente i asamble, unjegovi opusi uključuju kompozicije za violinu, klavir ,solo glas, violončelo, harfu, operska dela, balete, dela pisana za orkestar, itd.

Nešto pre nego što je italijanska vlada krajem 1938. godine proglašila italijanske rasne zakone, emitovanje Tedescovih kompozicija na radiju je zabranjeno, a svi nastupi koji su sadržali njegova dela su otkazani. Takve neprilike su ga primorale da napusti Italiju. Pisao je Arturu Toscaniniju, bivšem muzičkom direktoru La Scale, i violinisti Jashi Heifetu o situaciji sa kojom se suočava, i obojica su odgovorila sa dosta podrške. Kao američki državljanin, Heifetz je putem garantnog pisma omogućio Tedescu da postane imigrant u Sjedinjenim Američkim Državama. Castelnuovo-Tedesco je napustio Italiju 1939. godine, neposredno pred izbijanje Drugog svetskog rata.

Kao i mnogi umetnici koji su pobegli od fašizma, i Castelnuovo-Tedesco je završio u Holivudu, gde je uz pomoć Jashe Heifetza zaključio ugovor sa Metro-Goldvin-Maier-om kao kompozitor muzike za filmove. Tokom narednih petnaest godina radio je na partiturama za oko 200 filmova.

Kao nastavnik, Castelnuovo-Tedesco je imao značajan uticaj na druge glavne filmske kompozitore. Imena poput Henrika Mancinija, Nelsona Riddlea, Hermana Steina i Andrea Previna. Jerry Goldsmith, Marti Paich i John Williams bili su svi njegovi đaci, kao i Scott Bradlei, koji je privatno studirao kod njega, dok su obojica bili zaposleni na MGM-u. Takođe je održavao bliski kontakt sa filmskim kompozitorom Robertom Strassburgom. Njegov odnos prema Holivudu bio je dvostrukturan: kasnije u životu je smatrao da je rad u Holivudu negativno uticao na njegovo celokupno životno delo, ali je takođe verovao da je filmska muzika u suštini američki umetnički oblik i sa tog aspekta je pravio poređenje američke filmske muzike sa operom u Evropi.

Godine 1946. zvanično je postao američki državljanin, ali je ostao veoma blizak Italiji. Neki izvori navode da je čak često posećivao svoju domovinu. Umro je u Beverli Hillsu u Kaliforniji 1968. u 72. godini života. Sahranjen je na groblju Westwood Village Memorial Park Cemetery.

Opusi za gitaru:

- "Arise" from Shakespeare Songs, Book VI, no. 2, Op. 24/5 (1965), arranged for voice and guitar
- "Seals of Love" from Shakespeare Songs, Second Series, Book I, No. 2, Op. 24/6 (1965), arranged for voice and guitar
- Variazioni attraverso i secoli (Variations à travers les siècles), Op. 71 (1932)
- La Ermita di San Simon, Op. 75/2 (1934), arranged for voice and guitar (1962)
- Romances Viejos, II series, No. 2", Op. 75/3 (1935), arranged for voice and guitar (1962)
- Sonata (Omaggio a Boccherini), Op. 77 (1934)
- Capriccio diabolico (Homage to Paganini), Op. 85 (1935)
- Tarantella, Op. 87a (1936)
- Aranci in fiore, Op. 87b (1936)
- Variations plaisantes sur un petit air populaire (J'ai du bon tabac, Op. 95 (1937)
- Rondò pour guitare seule, Op. 129 (1946)
- Suite pour guitare seule, Op. 133 (1947)
- Fantasia pour guitare et piano, Op. 145 (1950)
- Romancero gitano. Poetry by Federico Garcia Lorca, Op. 152 (1951)
- From the set of Greeting Cards, Op. 170[15]
- Tonadilla sur le nom de Andrès Segovia, Op. 170/5 (1954)
- Rondel über den Namen Siegfried Behrend, Op. 170/6 (1954)
- Preludio in forma di habanera sul nome di Bruno Tonazzi, Op. 170/7 (1954)
- Tanka (Japanese Song) on the name of Isao Takahashi, Op. 170/10 (1955)
- Ninna Nanna, a Lullaby for Eugene, Op. 170/14 (1957)
- Canto delle Azzorre sul nome di Enos, Op. 170/15 (1958)
- Canzone Siciliana sul nome di Mario Gangi, Op. 170/33 (1962)
- Ballatella on the name of Christopher Parkening, Op. 170/34 (1963)

- Sarabande on the name of Rey de la Torre, Op. 170/36 (1964)
- Romanza sul nome di Oscar Ghiglia, Op. 170/37 (1964)
- Fantasia sul nome di Ronald e Henry Purcell, Op. 170/38 (1966)
- Canción Cubana on the name of Hector Garcia, Op. 170/39 (1965)
- Canción Venezolana sul nome di Alirio Diaz, Op. 170/40 (1966)
- Canción Argentina sul nome di Ernesto Bitetti, Op. 170/41 (1966)
- Estudio sul nome di Manuel López Ramos, Op. 170/42 (1966)
- Aria da chiesa sul nome di Ruggero Chiesa, Op. 170/43 (1967)
- Brasileria sul nome di Laurindo Almeida, Op. 170/44 (1967)
- Japanese Print on the Name Jiro Matsuda, Op. 170/46 (1967)
- Volo d'Angeli sul nome di Angelo Gilardino, Op. 170/47 (1967)
- Canzone Calabrese sul nome di Ernest Calabria, Op. 170/48 (1967)
- Tarantella campana sul nome di Eugene di Novi, Op. 170/50 (1967)
- Tre Preludi mediterranei, Op. 176 (1955)
- Escarraman: A Suite of Spanish Dances from the XVI Century (after Cervantes), Op. 177 (1955)
- Passacaglia (Omaggio a Roncalli), Op. 180 (1956)
- Vogelweide: ein Lieder-Cyklus für Bariton und Gitarre (oder Klavier), Op. 186 (1959)
- Platero y yo para narrador y guitarra, Op. 190 (1960), text by Juan Ramón Jiménez
- Tre preludi al Circeo, Op. 194 (1961)
- 24 caprichos de Goya, Op. 195 (1961)
- Sonatina, pour flute et guitare, Op. 205 (1965)
- Eclogues, for flute, English horn and guitar, Op. 206 (1965)
- The Divan of Moses-Ibn-Ezra (1055-1135): a cycle of songs for voice and guitar, Op. 207 (1966)
- Appunti, Preludi e studi per chitarra, Op. 210 (1967-1968) [incomplete]

Transkripcije:

- "Minstrels" da Preludes, Libro I by Claude Debussy (1951)
- "Pavane (pour un Infante défunte)" by Maurice Ravel (1953)
- Sonata I for Guitar and Harpsichord. Realization of the figured bass of a work by Rudolph Strauber (c1725-1780) (1958) for guitar and harpsichord

Opusi za dve gitare:

- Sonata canonica, Op. 196 (1961)
- Les Guitares bien tempérées. 24 preludes et fugues pour 2 guitares, Op. 199 (1962)

Dela za dve gitare bez opusa:

- Fuga elegiaca, to the memory of Ida Presti (1967) for two guitar

Kongresna Biblioteka U Vašingtonu "Mario Castelnuovo - Tedesco Collection" sadrži kolekcije kompozitorovih rukopisa koji su donirani biblioteci od strane njegove porodice 2000. godine. Biblioteci se može pristupiti online putem.

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU

ANDREJ GRADINA, I godina, gitara

Mr. Vojislav Ivanović, van.prof.

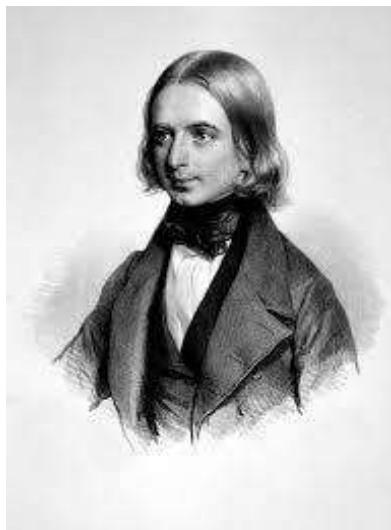
Rad na temu:

Guilio Regondi

Giulio Regondi (1823. – 1872.)

Giulio Regondi je bio italijanski gitarista, kompozitor i izvodjač, rođen u Švicarskoj. Stvarao je u Francuskoj i također je bio aktivna u Velikoj Britaniji.

Regondi već sa 9 godina kreće nastupati i privlači pažnju na sebe od strane mnogih vrsnih gitarista i kompozitora u to vrijeme. Čak i Fernando Sor 1831. godine posvećuje kompoziciju devetogodišnjem Regondiju (*Souvenir d'amitié* op. 46).

Njegove solo kompozicije za gitaru su:

Nocturne 'Rêverie' op. 19,
 Fête villageoise 'Rondo kaprićo' op. 20,
 Air varié No. 1 op. 21,
 Air varié No. 2 op. 22,
 Introdukcija i kaprićo op. 23,
 Deset Etida,
 Feuillet d'album
 Fantasie über Mozarts Don Giovanni

Imao je teško djetinjstvo sa muškarcem koji je tvrdio da je njegov otac, nakon što je Regondijeva majka umrla pri porodu. U ranim godinama je primijetno da je Regondi vrlo talentovan i već sa 4 godine uči svirati kako bi održao dobro financijsko stanje. Metode vježbanja Regondiju su bile vrlo surove i stroge, jer je sa 5 godina bivao zaključan u sobu sa samo gitarom i notama etida. Sa 7 godina u Parizu postaje poznat kao 'Mali Paganini'. U doba takvih majstora kao što su Sor, Carulli, Carcassi i Molino, Regondi, koji je obično nastupao u duetu sa svojim ocem, očaravao je kritičare dok je još bio samo dijete. Španski virtuoz Fernando Sor (1778–1839) posvetio je svoju Fantaziju „Suvénir d'Amitié“, op. 46 (1831.) mladom Regondiju i spekulise se da je za njega napisao i Grand Duet (sada izgubljen), dokaz o vezi koja podrazumeva međusobno poštovanje i činjenica da je Sor čak imao bitnu ulogu u razvoju mladića. Nakon što postaje virtuoz, njegov otac bježi sa novcem koji je zaradio Regondi, te ostavlja trinaestogodišnjaka samog. Mladi Giulio je preživio ovu traumu te je uz pomoć prijatelja i udomitelja postao građanin Londona i nastavio zarađivati kao izvođač. Jednom prilikom nastupio je u duetu sa još jednim čudom od djeteta, Catherine Josepha Pelzer, koja je postala maestro viktorijanskog svijeta gitare. 1836. dijelio je koncert s bečkim pijanistom Moschelesom i poznatom sopranistom Marijom Malibran. Sjećanje na Regondijeva dostignuća su se decenijama izgubila, ali njegove su kompozicije na kraju ponovno otkrivene, otkrivena od strane Simon Wynberga, a objavljena od strane Chanterelle 1981. Nekoliko godina kasnije američka muzikologinja, Matanya Ophee, dobila je kopiju Regondijevih Deset etida, od Natalije Ivanove -Kramskaja, kćerke poznatog gitariste Aleksandra Ivanov-Kramskog. Tih Deset etida su objavljene 1995. godine od izdavačke kuće Editions Orphée. Pored gitarističkih dijela, također piše i nekolicinu klavirske kompozicije. Nažalost neće doživjeti duboku starost jer Regondi umire od raka 1872. godine u svojoj skromnoj kući u Londonu.

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU

HAMZIĆ HANNA, I godina, gitara

Mr. Vojislav Ivanović, van.prof.

Rad na temu:

MATTEO CARCASSI

Музичка академија

Универзитета у Источном Сарајеву

Istočno Sarajevo, maj 2020.

Carcassi je rođen u Firenci u Italiji i prvo je studirao klavir, ali gitaru je naučio svirati kad je još bio dijete. Vrlo brzo stekao je reputaciju virtuoznog koncertnog gitariste.

U Njemačku se preselio 1810. godine, postižući gotovo trenutni uspjeh. 1815. živio je u Parizu, zarađivajući za život kao učitelj i klavira i gitare. Na koncertnoj turneji u Njemačkoj 1819. godine prvi put je upoznao svog prijatelja Antoina Meissonniera. Takođe poznati gitarista, Meissonnier objavio je mnoga Carcassijeva djela u svojoj pariškoj izdavačkoj kući. Za Meissonnier je priredio i niz popularnih pjesama za gitaru koje su izvorno napisane za klavir, uključujući djela Théodore Labarre i Loïsa Puget.

Od 1820. godine Carcassi je većinu svog vremena proveo u Parizu. Godine 1823. održao je u Londonu izuzetno uspješan niz koncerata koji su mu stekli veliku slavu i kao izvedbeni umjetnik i kao nastavnik.

Međutim, u Parizu je prošlo dosta vremena prije nego što su njegovi talenti zaista prepoznati, dijelom i zbog prisutnosti Ferdinanda Carullija .

Carcassi je ponovo bio u Njemačkoj tokom jeseni 1824. Nakon toga nastupio je u Londonu, gdje mu je sadašnji ugled dao pristup prestižnijim koncertnim dvoranama.

Napokon se vratio u Pariz. Nekoliko godina odlazio je odatle do najznačajnijih kulturnih gradova Evrope, uključujući London.

DJELA:

Njegova najvažnija djela su skupljena u 25 etida op. 60, u kojima izvođač radi na tehničkim vještinama.

Metodika za gitaru napisana
1836. godine

Guitar
Ditson Edition

WMSLP-269749

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU

BAKIR VEHABOVIĆ, III godina, gitara

Metodika nastave gitare

Mr.Vojislav Ivanović, van.prof.

Seminarski rad na temu:

Deset komada za gitaru

1. La Catedral – Agustin Barrios Mangore (1885-1944, Paragvaj)

„La Catedral“ je programski komad koje je A. Barrios Mangore napisao inspirisan djelima J. S. Bach-a. Sastoji se od tri dijela: Preludio, Andante religioso i Allegro solemne. Stavovi „Andane religioso“ i „Allegro solemne“ napisani su 1921 za vrijeme Barriosove turneje u Urugvaju, a „Preludio“ je dodan u julu 1938 kada je Barrios bio u posjeti Kubi. Djelo koje danas poznajemo kao „La Catedral“ prvi put je predstavljeno na koncertu u Nacionalnom pozorištu u San Salvadoru 1939 godine. Veliki broj muzičkih kritičara ovo djelo smatra Barriosovim remek-djelom.

AGUSTÍN BARRIOS MANGORE
LA CATEDRAL

2. Passacaglia – Joaquin Rodrigo (1901-1999, Španija)

„Passacaglia“ je jedan od tri komada iz Rodrigove knjige „Tres piezas españolas“ koju je napisao 1954 godine sa posvetom A. Segoviji koji je javnosti prvi put predstavio ovo djelo. Passacaglia je djelo slično Chaconne-i, u sporijem tempu i varijacijama preko basove melodije.

3. Testament d'Amelia – Miguel Llobet (1878-1938, Španija)

„Testament d'Amelia“ je popularna Katalonska pjesma koju je Miguel Llobet aranžirao i svrstaо u svoju zbirku Katalonskih pjesama pod nazivom „Canciones Populares Catalanas“. Dva najpoznatija aranžmana iz ove zbirke su „El Noi de la Mare“ i „Testament d'Amelia“.

4. Tango en Skaï – Roland Dyens (1955-2016, Francuska)

„Tango en-skaï“ je vjerovatno jedan od najprepoznatljivijih Dyensovih komada.

Do 1985 godine ovaj komad bio je dio Dyensove koncertne improvizacije, a iste godine je objavljen od strane Francuskog muzičara i izdavača Henry Lemoine.

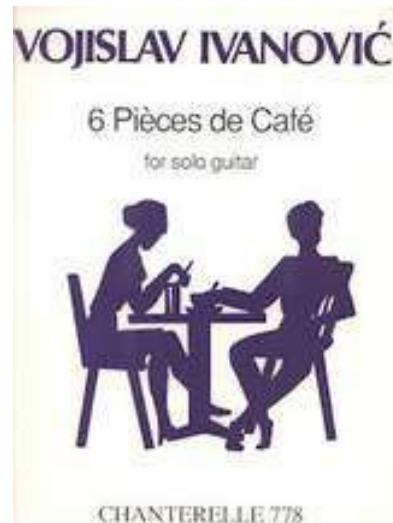
Doslovni prijevod naslova je Tango i lažna koža, čime je kompozitor ovaj komad označio kao karikaturu tanga, tačnije kao njegovu duhovitu repliku.

5. Café 2 – Vojislav Ivanović (1959, Bosna i Hercegovina)

„Café 2“ je popularni komad iz knjige „6 Café pieces“ kompozitora Vojislava Ivanovića, koja je izdata 1986.godine.

Drugi naziv za ovaj komad je „Tear prelude“, što prikazuje karakter koji ima ova kompozicija. Knjiga „6 Café pieces“ svrstana je u repertoar gitarističkih komada za Srednje muzičke škole i Muzičke akademije.

6 Café Pieces (1986)

6. Lagrima – Francisko Tárrega (1952-1909, Španija)

„Lagrima“ je romantični preludij za solo gitaru i smatra se jednim od najpoznatijih Tarreginih komada. Godina u kojoj je komponovana nije poznata, ali pretpostavlja se da je napisana između 1881 i 1909 godine, a objavio je Ildefonso Alier. Mnogi kritičari su ovaj komad istaknuli zbog svoje jednostavnosti i melanholične atmosfere.

7. Fantasie in D-minor – Silvius Leopold Weiss (1687-1750, Njemačka)

Fantazija u D molu je Barokna kompozicija prvo bitno napisana za lutnju. Johann Friedrich Reichardt je jednom prilikom izjavio: „Svako ko zna koliko je teško svirati harmonične modulacije i dobar kontrapunkt na lutnji, bit će iznenađen i pun nevjerice kada čuje od očeviđaca da je Weiss, veliki lutnjist, izazvao J. S. Bach-a, velikog čembalistu i orguljaša, svirajući fantazije i fuge.“

8. Buđenje – Boško Jović (1981, Bosna i Hercegovina)

Ovaj komad je napisan za trio u kojem dominira zvuk gitare, a obogaćen je solističkim instrumentima violinom i kontrabasom.

Objavljen je 2014 godine na istoimenom solističkom albumu „Buđenje“. U njemu preovladava etno stil, ali na momente zalazi i u jazz.

9. Valsa Chôro – Heitor Villa Lobos (1887-1959, Brazil)

„Valsa Chôro“ je jedan od pet komada koji pripada prvom ciklusu svite „Suite populaire brésilienne“. Prva verzija „Valsa Chôro“ objavljena je 1920 godine, a verzija koju danas poznajemo 1955 godine. Prva verzija nije bila otkrivena do 2006 godine, kada je francuski gitarista Frédéric Zigante, istražujući Lobosova djela, pronašao i premijerno predstavio ovaj komad koji je posvećen Eduardo Burnay-u. Pored brazilskog prizvuka, u ovom komadu se osjeti i uticaj evropske muzike.

10. Introduction and Rondo op.2 no.3 Dionisio Aguado (1784-1849, Španija)

„Introduction and Rondo op. 2 no. 3“ je jedan od komada iz „Trois Rondos Brillants“

opus broj 2, koji je napisan 1827 godine. Svrstan je u repertoare mnogih svjetski poznatih gitarista kao veoma zahtjevan i složen komad. Zbog tehničkih zahtjeva i složenosti svojih kompozicija, napisao je knjigu „Escuela de Guitarra“.

Kristijan Ravlić, II godina, klasa: mr Vojislav Ivanović, vanr. prof.

Seminarski rad na temu: **10 najznačajnijih etida za gitaru**

- 1. Fernando Sor** (1778. - 1839.) - *Etida op.35 br.22 (Segovia etida br.5)*, nezaboravna melodija, kreativni baree akordi
- 2. Francisco Tarrega** (1852. - 1909.) - *Etida u e molu*, lijepa melodija i arpeggio
- 3. Heitor Villa Lobos** (1887. - 1959.) - *Etida br.1*, posvećena Segoviji, arpeggio etida, fokus na tehnici desne ruke
- 4. Fernando Sor** (1778. - 1839.) - *Etida op.6 br.11 (Segovia etida br.17)*, etida puna arpeggia, brojni prijelazi akorada lijevom rukom
- 5. Leo Brouwer** (1939.) - *Etida br.6 (Estudios Sencillos)*, arpeggio etida, fokus na tehnici desne ruke
- 6. Napoleon Coste** (1805. - 1883.) - *Etida op.38 br.23*, štopanje basova i arpeggio
- 7. Heitor Villa Lobos** (1887. - 1959.) - *Etida br.12*, zadnja od njegovih 12 etida posvećenih Segoviji, karakteristična po brojnim glissandima
- 8. Matteo Carcassi** (1792. - 1853.) - *Etida op.60 br.3*, milozvučna etida vrijedna učenja, arpeggio u triolama
- 9. Giulio Regondi** (1822. - 1872.) - *Etida br.1*, prelijepa etida iz sveske 10 njegovih etida
- 10. Emilio Pujol** (1886. - 1980.) - *Etida br.13*, vrlo poznata kao "skala etida"

MUZIČKA AKADEMIJA UNIVERZITETA U ISTOČNOM SARAJEVU
PETAR RAKIĆ, II godina, gitara
Mentor: mr Vojislav Ivanović, van. prof.

Rad na temu:

Deset popularnih varijacija za klasičnu gitaru

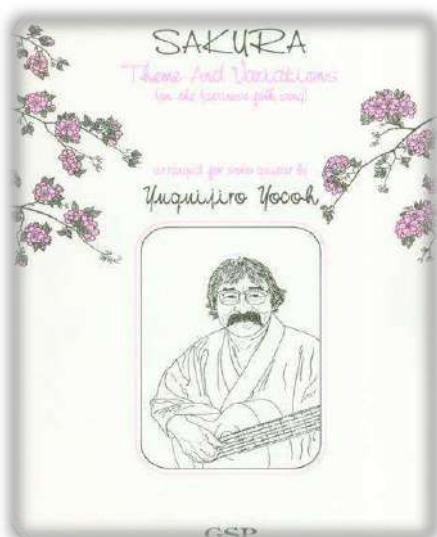
1. Varijacije na temu, Mozart Op. 9 - Fernando Sor

Fernando Sor (kršten 14. februara 1778. - 10. jula 1839.) bio je španski klasični gitarista i kompozitor. Uvod i varijacije na teme Mozarta, op. 9, jedno je od najpoznatijih dela za gitaru Fernanda Sora. Prvi put je objavljeno u Londonu 1821. godine i posvećeno je Sorovom bratu Karlosu.

Originalna naslovna strana Sorovih varijacija na
temu Mocarta, op. 9, objavljeno u Parizu 1821

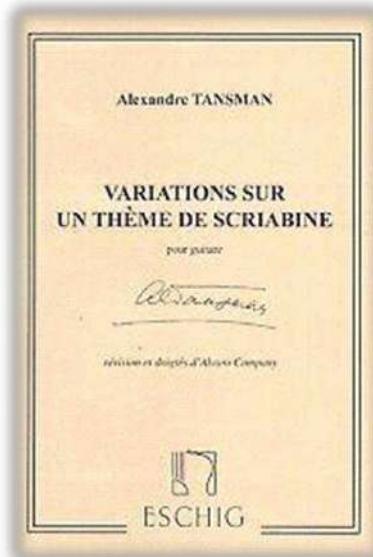
2. *Sakura*, Yuquijiro Yocoh

Japanski kompozitor za gitaru Yuquijiro Yocoh (1925-2009) i njegovo najpopularniji aranžman "Sakura" rađen prema temi iz tradicionalne japanske narodne pesme "Sakura Sakura".

Originalna naslovna strana "Sakura", Yuquijiro Yocoh

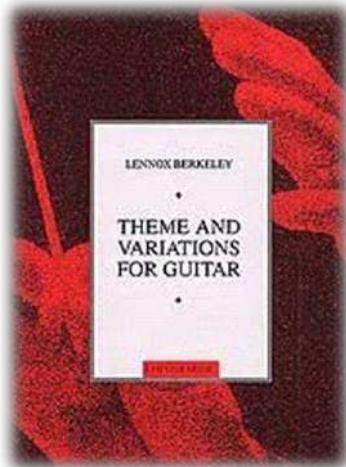
3. A. Tansman, Varijacije na teme Skriabina

Alexandre Tansman (12. jun 1897. - 15. novembar 1986.) bio je poljski kompozitor i virtuzozni pijanista jevrejskog porekla. Upoznao se sa Andresom Segovijom koji ga je ubedio da piše za gitaru tokom boravka u Parizu 1921. godine. Varijacije na teme Scriabina, posvećene Segoviji, napisane su 1972. Tema, Prelude, op. 16, br. 4, u E molu (originalno za klavir), aranžirao je Segovija u B molu za gitaru.

Naslovna stranica "Variation Sur Thème de Scriabine", A. Tansman

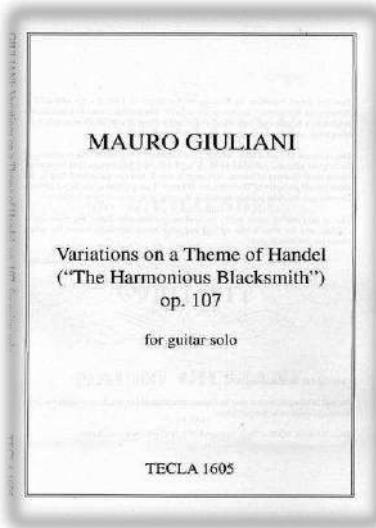
4. L. Berkeley, Tema i Varijacije za gitaru

Ser Lennox Randal Francis Berkeley (12. maj 1903. - 26. decembra 1989.) bio je engleski kompozitor. Iako nije vrlo popularan van Velike Britanije, ovo njegovo delo je doživelo zapaženu popularnost u svetu gitare.

Naslovna strana "Theme and Variations for guitar" op.77, Lennox Berkeley

5. Varijacije na temu, Händel Op.107 - Mauro Giuliani

Mauro Giuseppe Sergio Pantaleo Giuliani (27. jula 1781. - 8. maja 1829.) bio je italijanski gitarista, čelista, pevač i kompozitor. Bio je vodeći virtuoz na gitari ranog XIX veka. Giuliani je imao neverovatnan osećaj za tretman melodije na gitari, a Varijacije na temu, Handel, op. 107. su odličan prikaz ove njegove sposobnosti. Tema koju je koristio je poznata kao "Harmonični kovač", a pojavljuje se u Ariji iz Handel-ove Svitke br. 5 E dur za čembalo.

Naslovna strana Variations on a Theme by Händel Op.107 by Mauro Giuliani

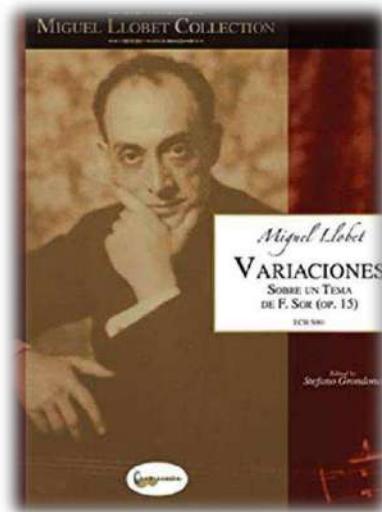
6. M. M. Ponce, *Variations sur "Folia de España"*

Manuel Maria Ponce Cuellar (8. decembar 1882. - 24. aprila 1948.) bio je meksički kompozitor XX veka. Ponceova gitarska muzika je osnovni deo repertoara ovog instrumenta, a među najpoznatijim delima je "Variations sur Folia de España et Fugue" (1929).

Naslovna strana Variations sur Folia de España et Fugue- M. M. Ponce

7. M. Llobet: *Varijacije na temu Fernanda Sore*

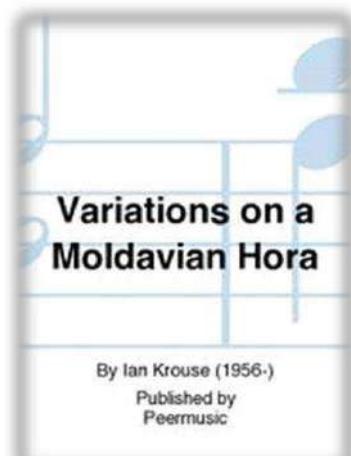

Miguel Llobet Soles (18. oktobar 1878. - 22. februar 1938.) bio je klasični gitarista, rođen u Barseloni, Španija.

Vekovima omiljena među evropskim kompozitorima, drevna tema "La Folia" inspirisala je mnoga dela, uključujući varijacije Fernanda Sore. Op. 15. Baveći se ovom temom i prvim dvema varijacijama, Llobet dodaje još osam varijacija i romantični Intermezzo koji pokazuju domišljatost u modernoj tehnici na gitari.

Naslovna strana Miguel Llobet: Variaciones Sobre Un Tema De Sor Op 15

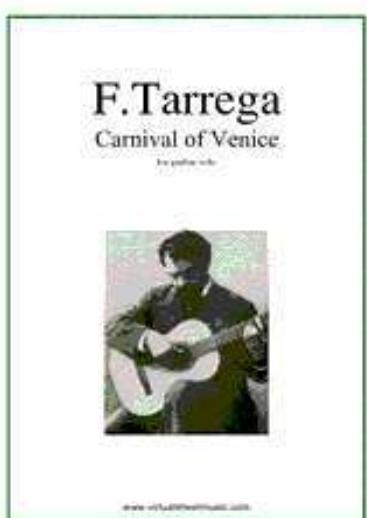
8. Ian Krouse, Varijacije na Hora

Američki kompozitor Ian Krouse (rođen 1956.) nadaleko je poznat kao jedan od vodećih kompozitora gitarske muzike koji su i danas aktivni. "Variations On A Moldavian Hora" je jedno od njegovih najpopularnijih dela za gitaru.

Originalna naslovna strana Variations On A Moldavian Hora, Ian Krouse

9. F. Tarrega, Variaciones sobre El Carnaval de Venecia de Paganini

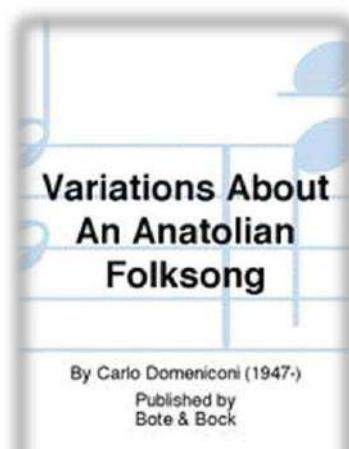

Francisco de Asís Tárrega y Eixea (21. novembar 1852. - 15. decembar 1909.) bio je španski kompozitor i klasični gitarista romantičnog perioda.

"Venecijanski karneval" je originalno zasnovan na napolitskoj narodnoj melodiji pod nazivom "O Mamma, Mamma Cara", a popularizovao ju je violinista i kompozitor Niccolo Paganini, koji je napisao dvadeset varijacija na originalnu melodiju pod nazivom "Il Carnevale Di Venezia", op. 40. 1829.

Naslovna strana "Variaciones sobre El Carnaval de Venecia de Paganini", F. Tarrega

10. Carlo Domeniconi, *Varijacije na anatolijsku narodnu pesmu*

Carlo Domeniconi (rođen 20. februara 1947.) je italijanski gitarista i kompozitor. Iako njegove kompozicije uključuju širok izbor žanrova i izbora instrumentacije, najpoznatiji je po svojim delima za solo gitaru. "Varijacije na anatolijsku narodnu pesmu" je pored "Koyunbaba" svite njegovo najpopularnije delo za klasičnu gitaru inspirisano turskim nacionalnim stilom.

Naslovna strana Carlo Domeniconi - *Variations on an Anatolian Folksong*

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU

ANDREJ GRADINA, I godina, gitara

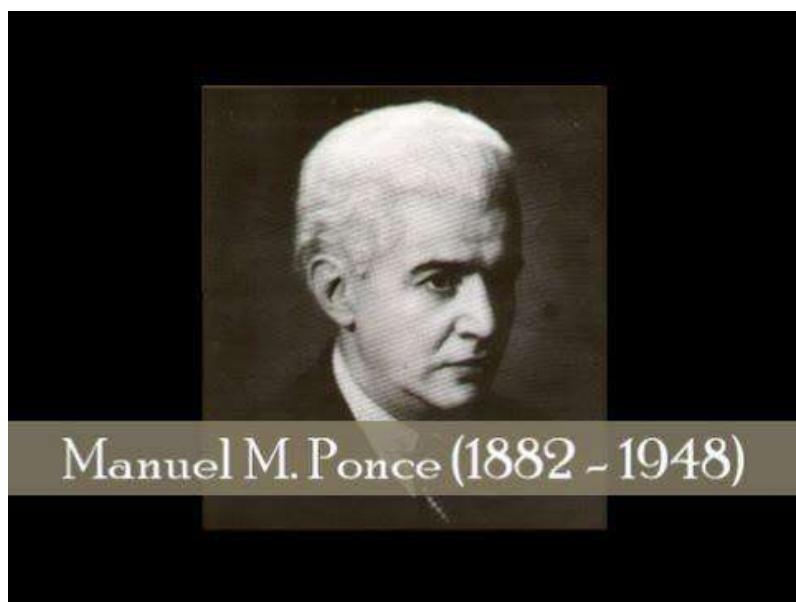
Mr. Vojislav Ivanović, van.prof.

Rad na temu:

Najpoznatije sonate za gitaru

Sonata Clasica (1928) – Manuel Maria Ponce Cuellar (1882.-1948.)

Manuel Maria Ponce Cuellar je bio meksički kompozitor koji je bio aktivan prvom polovinom 20. vijeka. Njegov rad kao kompozitor i muzički pedagog, povezao je koncertnu scenu s uglavnom zaboravljenim tradicionalnim meksičkim pjesmama i melodijama meksičkog folklora. Ponceove kompozicije su jezgro gitarističkog repertoara, a najpoznatija djela su "Varijacije i fuga na melodiju 'La Folia' (1929.), Sonata Mexicana (1923.), Sonata Romantica (1929.) , Sonata Clasica (1928) i Sonatina Meridional (1939.). Napisao je i koncert za gitaru Concierto del sur, koji je posvećen njegovom dugogodišnjem prijatelju i gitarističkom virtuozu Andrésu Segoviji.

Sonata op. 61. (1931) – Joaquin Turina (1882.- 1949.)

Joaquín Turina Pérez (rođen 9. decembra 1882. Sevilja , Španija - umro 14. januara 1949., Madrid) španski kompozitor koji je pripomogao u promociji nacionalnog karaktera španskog folklora 20. vijeka. U njegovim kompozicijama se zaista ističu motivi španske muzike koji se najviše čuju u kompozicijama za solo gitaru kao što su Sonata op. 61 i Fandanguillo and Hommage à Tárrega koju je Turina napisao za maestro Andreas Segoviju. Pored repertoara za gitaru, također je pisao i za orkestar, kamerne ansamble pa čak i operu.

Sonata for Guitar (1999.) – Vojislav Ivanović (1959. -)

Vojislav Ivanović, proslavljeni gitarista i kompozitor sa naših prostora, je rođen u Sarajevu 1959. godine. U njegovim kompozicijama vidimo raznovrsan stil kombiniranja tradicionalne, moderne, jazz i klasične muzike. U Vojislavova najzapaženija dela spadaju: "6 Cafe Pieces" za gitaru, "Sonata for guitar" i English Concerto za gitaru i gudače, klavirski koncert, muzika za harfu, "4 Songs on Poetry of E. A. Poe" i mnoga druga. Također piše djela za kamerne ansamble, dua i tria za gitaru, koncerte, jazz aranžmane, kratke komade i mnoga druga.

Jazz Sonatina (1993.) – Dušan Bogdanović (1955. -)

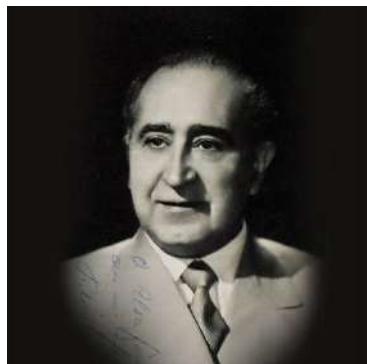
Dušan Bogdanović je američki kompozitor i klasični gitarista rođen u Srbiji. Istraživao je muzičke jezike koji se odražavaju na njegov stil danas: sintezu klasične, džeza i etno muzike. Kao solista i

u suradnji s drugim umjetnicima intenzivno je gostovao po Europi, Japanu i Sjedinjenim Državama, predavao je na Univerzitetu Južna Kalifornija, Konzervatorijumu San Francisco i na Ženevskom univerzitetu za muziku. Preko stotinu njegovih kompozicija objavljuju publikacije Bèrben Editions (Italija), Doberman-Yppan (Kanada) i Guitar Solo (San Francisco). Komponovao je za solo gitaru, kamerne ansamble sa gitarom, orkestarska djela i druga. Najpoznatija djela za solo gitaru su mu: Sonata no. 1 (1978), Six Balkan Miniatures (1991), Jazz Sonata (1982), Introduction, Passacaglia and Fugue for the Golden Flower (1985) i mnoga druga.

Sonata (1924.) – Federico Moreno Torroba (1891.-1982.)

- Federico Moreno Torroba je bio španski kompozitor, dirigent i gitarista rođen 1891. godine u Španiji. Posebno je pamćen po važnom doprinosu repertoaru klasične gitare, čime je postao jedan od najvećih kompozitora ovog instrumenta dvadesetog stoljeća. Takođe je bio jedan od glavnih kompozitora zarzuelasa, oblika španske opere. Pored svojih opera, baleta i orkestralnih dijela, većinom stvara za solo gitaru. Kao i njegov savremenik Joaquin Turina, sam Torroba je također htio ubaciti motive i napjeve španskog folklora u svijet klasične muzike. Njegova najistaknutija djela za gitaru su Sonatina (1924), Nocturno (1926), Suite castellana (1926). Contains: 1. Fandanguillo; 2. Arada; 3. Danza., Preludio (1928), Burgalesa (1928), Piezas características (1931). Contains: 1. Preámbulo; 2. Oliveras; 3. Melodía; 4. Albada; 5. Los Mayos; 6. Panorama., Sonata-Fantasía (early 1950s), Madrileñas (1953), Zapateados (1953), Segoviana (1956), Sevillana (1956)

Sonata a la Espanola (1969.) – Joaquin Rodrigo Vidre (1901.- 1999.)

Joaquin Rodrigo Vidre je bio španski kompozitor klasične muzike i klavirski virtuoso. Unatoč tome što je bio skoro slijep od svoje treće godine zbog difterije, ostvario je veliki muzički uspjeh. Njegova muzika se smatra jednom od najpopularnijih 20. vijeka, a postao je poznat u svijetu prije svega po svojim fantastičnim kompozicijama za gitaru. Pisao je koncerte za mnoge instrumente: flautu, violončeko, harfu, violinu, klavir i gitaru ali posebno se ističe očaravajući koncert "Concierto de Aranjuez", jedan od vrhunskih djela španske muzike i najpoznatije djelo gitarskog repertoara 20. vijeka. Najistaknutije kompozicije za solo gitaru su: Sonata a la Española (1963; posvećena Ernesto Bitettiju), Zarabanda lejana (1926), Toccata para guitarra (1933), Tres Piezas Españolas (1954; posvećeno Andrés Segoviji), Entre olivares (1956) i mnoga druga.

MUZIČKA AKADEMIJA U ISTOČNOM SARAJEVU

HANNA HAMZIĆ, I godina, gitara

Mr. Vojislav Ivanović, van. prof.

Rad na temu:

Deset koncerata napisanih za gitaru

Музичка академија

Универзитета у Источном Сарајеву

Istočno Sarajevo, maj 2020.

„CONCERTO DE ARANJUEZ“

(Joaquin Rodrigo)

Joaquín Rodrigo

Rođen je 22. novembra 1901. godine u Saungto, a umro 6. jula 1999. godine u Madridu.

Bio je španski kompozitor klasične muzike i klavirski virtuoso. Unatoč tome što je bio skoro slijep od svoje treće godine, ostvario je veliki muzički uspjeh. Njegova muzika se smatra jednom od najpopularnijih tokom 20. vijeka, a postao je poznat u svijetu prije svega po svojim fantastičnim kompozicijama za gitaru. Posebno se ističe nezaboravna Concierto de Aranjuez, jedno od vrhunskih djela španske muzike i najpoznatije djelo gitarskog repertoara 20. vijeka.

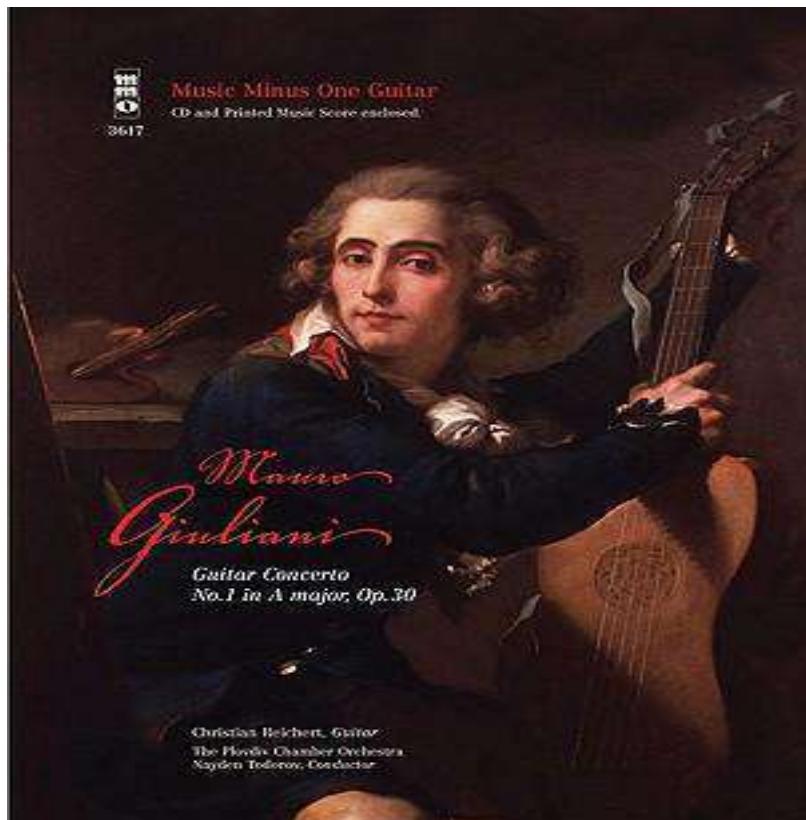
„Concerto de Aranjuez“, Tajvan, gitara Juan Manuel Cañizares

„KONCERT ZA GITARU BR.1 A-dur, op.30“

(Mauro Giulliani)

Rođen je 27. jula 1781. godine u Bisceglie, a umro je 8. maja 1829. godine u Naplesu.

Bio je italijanski gitarista i kompozitor, a mnogi ga smatraju jednim od vodećih gitarskih virtuoza iz ranog 19.vijeka. Možda više nego bilo koji drugi muzičar, bio je zaslužan za prihvatanje gitare kao solo instrumenta.

„KONCERT ZA GITARU I ORKESTAR“

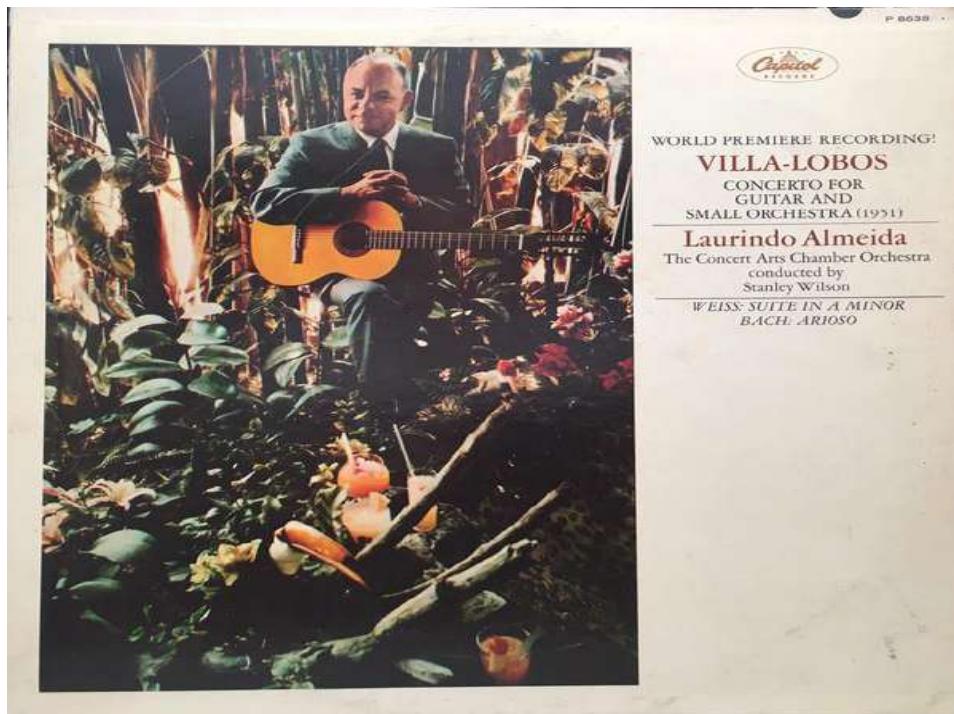
(Heitor Villa Lobos)

Rođen je 5. marta 1887. godine u Rio de Janeiro, a umro 17. novembra 1959. godine u Riu.

Bio je kompozitor, dirigent i muzički pedagog.

U svojim djelima, kojih u svom velikom muzičkom opusu ima preko 2000 djela, miješao je brazilsку narodnu muziku sa elementima europske.

„ENGLISH CONCERTO“

(Vojislav Ivanović)

Rođen u Sarajevu, 1959. godine.

Međunarodno renomirani kompozitor i gitarista.

Njegovu muziku kritika je pored ostalog opisala kao „superiorno pisano“ i

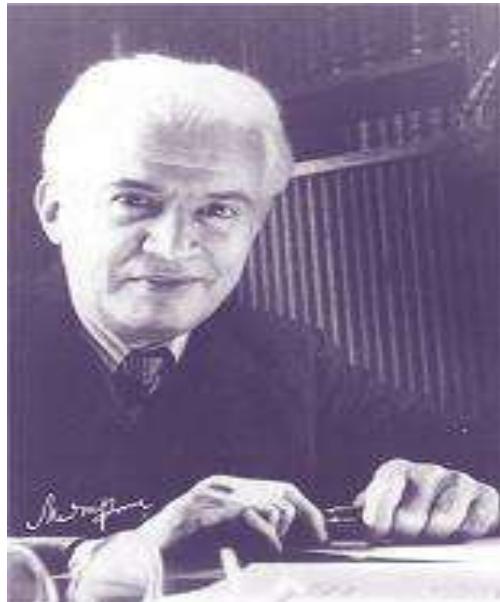
„neopisivo delikatnu“. Njegov jedinstveni stil koristi elemente savremene klasične, tradicionalne i jazz muzike i za nju je rečeno da „posjeduje organsko jedinstvo koje je stoprocentni izraz životnog iskustva“.

A musical score for "English Concerto" featuring multiple staves. The top section includes parts for Violin II, Viola, Cello, Double Bass, and Guitar. The bottom section includes parts for Violin I, Violin II, Viola, Cello, Bassoon, Clarinet, Bassoon, and Trombone. The score uses a variety of dynamics and performance instructions like "arco", "mf intensivo", and "pp". Measure numbers and rehearsal marks are visible at the beginning of each section.

„English Concerto za gitaru i gudače“

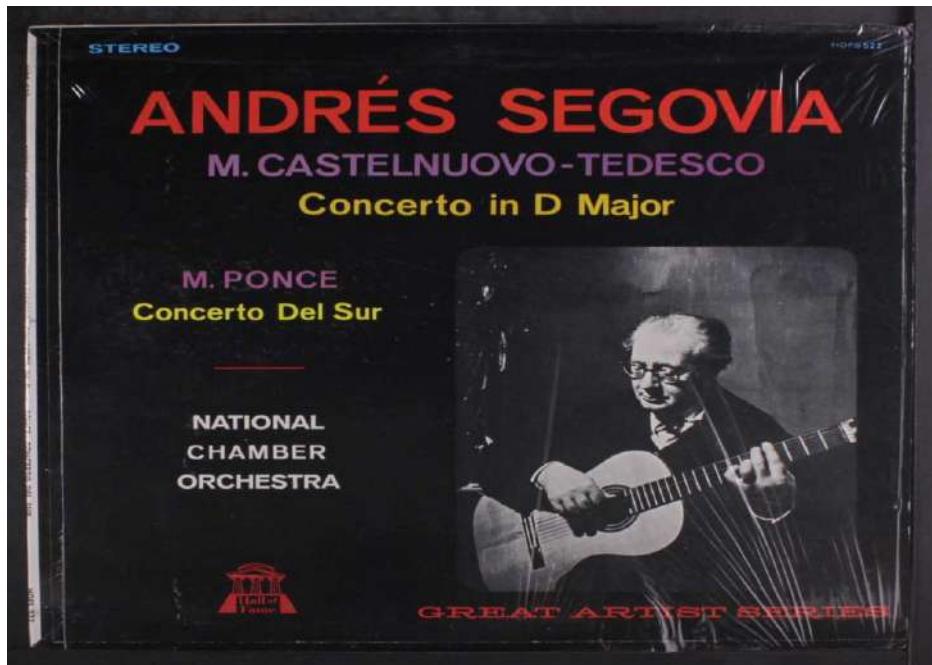
„CONCERTO DEL SUR“

(Manuel Ponce)

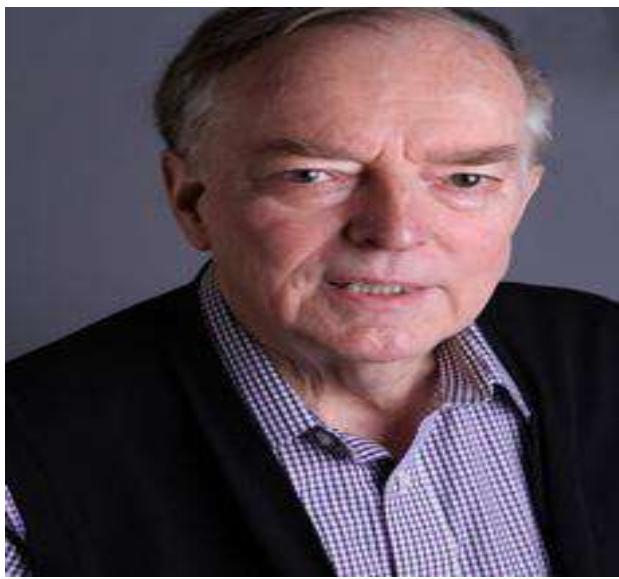
Rođen je 8. decembra 1882. godine u Fresnillu, a umro 24. aprila 1948. godine u Meksiku.

Bio je meksički kompozitor aktivan u 20. vijeku. Njegov rad kao kompozitor, muzički pedagog i učenjak meksičke muzike povezao je koncertnu scenu s uglavnom zaboravljenom tradicijom popularne pjesme i meksičkog folklora. Na mnoge njegove kompozicije snažno utiču harmonije i oblik tradicionalnih pjesama.

„KONCERT ZA GITARU I ORKESTAR“

(Leonardo Balada)

Rođen je 22. Septembra 1933.
Godine u Španiji.

Concierto mágico (španski: „Čarobni koncert“) je koncert iz 1997. godine za klasičnu gitaru i orkestar katalonskog kompozitora Leonarda Balade. Ovaj koncert su naručili Simponijski orkestar Cincinnati i Simponijski orkestar Hartford, a premijerno ga je izveo 13. marta 1998. Jesús López-Cobos sa Cincinnatijevim simponijskim orkestrom i virtuozom Angelom Romerom kao solistom. Ovaj koncert je pod velikim uticajem španske narodne muzike.

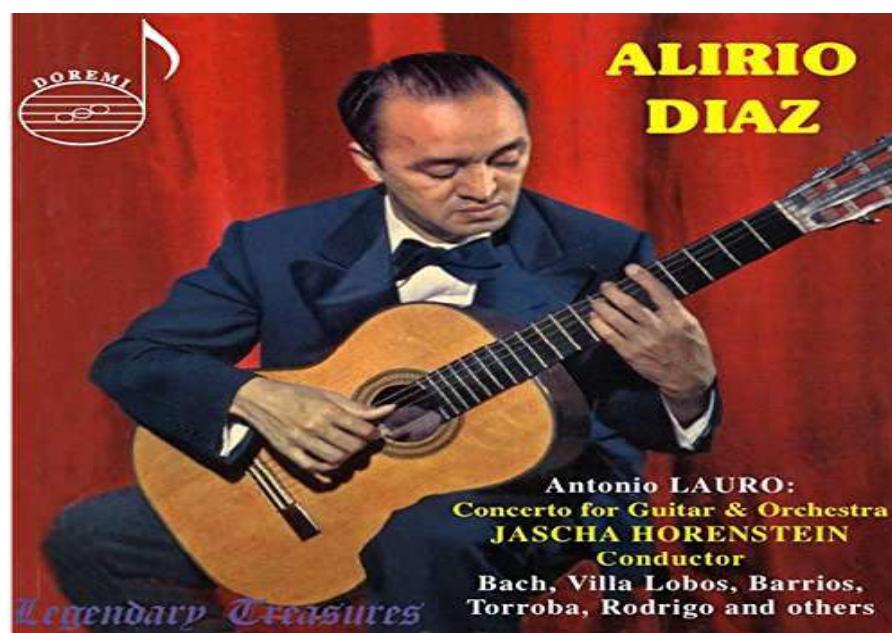
„KONCERT ZA GITARU I ORKESTAR BR.1“

(Antonio Lauro)

Rođen je 14. avgusta 1917. godine u Venecueli, a umro je 18. aprila 1986. godine u Venecueli.

Bio je venecuelanski muzičar, koji se u 20. stoljeću smatrao jednim od vodećih kompozitora Južne Amerike za gitaru.

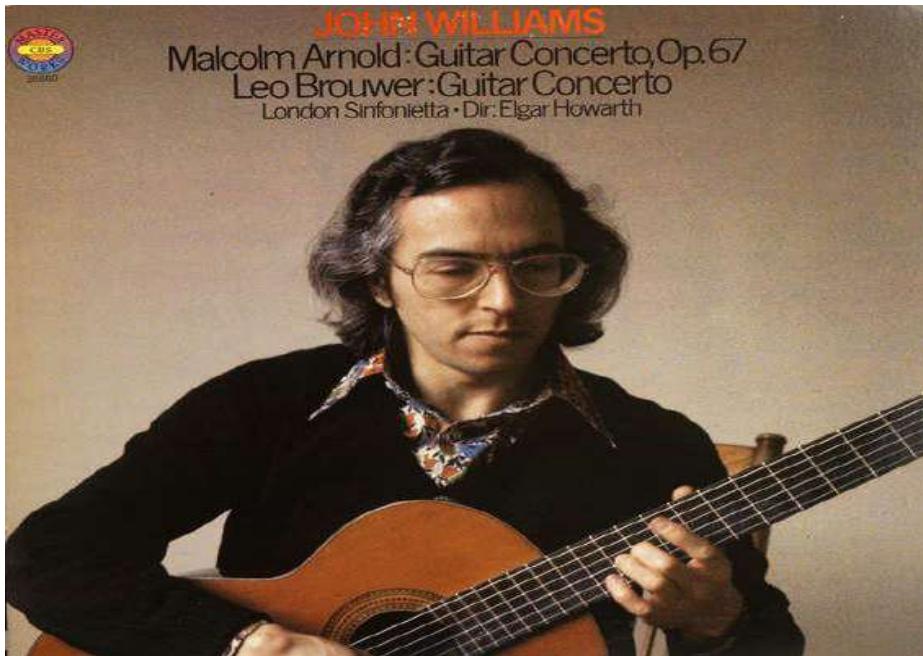
„KONCERT ZA GITARU I ORKESTAR op. 67“

(Malcolm Arnold)

Rođen je 21. oktobra 1921. godine u Engleskoj, a umro je 23. septembra 2006. godine u Engleskoj.

Bio je engleski kompozitor. Njegovi radovi predstavljaju muziku u mnogim žanrovima, uključujući ciklus od devet simfonija, brojne koncerte, koncertne radove, kamernu muziku, horsku muziku i muziku za duvački orkestar. Njegov stil je tonski i raduje se živahnim ritmovima, sjajnom orkestracijom i nenadmašnom melodijom.

„FANTASIA PARA UN GENTILHOMBRE“

(Joaquin Rodrigo)

GUITAR
Copyrighted Material - Reproduction Prohibited
To Andrés Segovia

Fantasia para un gentilhombre

Edited by Andrés Segovia

Villano y Ricercar

Joaquin Rodrigo

The musical score consists of six staves of guitar notation. The first staff begins with a dynamic of *mf* and a tempo of *Adagietto*. The notation includes various guitar techniques such as slurs, grace notes, and fingerings. The second staff starts with a dynamic of *mf* and a tempo of *Allegro*. The third staff begins with a dynamic of *mf* and a tempo of *Allegro*. The fourth staff begins with a dynamic of *mf* and a tempo of *Allegro*. The fifth staff begins with a dynamic of *mf* and a tempo of *Allegro*. The sixth staff begins with a dynamic of *mf* and a tempo of *Allegro*.

© 1964 Schott & Co. Ltd., London

Unprinted copies of music is forbidden to use, sell, rent or lend or otherwise circulate or copy.

Partitura za gitaru

GREAT PERFORMANCES
CRITICALLY ACCLAIMED RECORDINGS OF THE BASIC REPERTOIRE

"A warm, outgoing account, captured in a recording that focuses sharply on both guitaristic and orchestral details without seeming overly clinical." — New York Times

RODRIGO
FANTASÍA
PARA UN GENTILHOMBRE

JOHN
WILLIAMS

„KONCERT ZA GITARU BR. 1“

(Mario Castelnuovo)

Roden je 3. aprila 1895. godine u Italiji, a umro je 16. marta 1968. godine.

Bio je italijanski kompozitor, pijanista i pisac. Poznat je kao jedan od vodećih kompozitora gitare u dvadesetom stoljeću s gotovo stotinu kompozicija za taj instrument.

MENTORI
ODSJEK GITARE MUZIČKE AKADEMIJE UNIVERZITETA U
ISTOČNOM SARAJEVU

MR VOJISLAV IVANOVIĆ,
VANREDNI PROFESOR

Muziku **Vojislava Ivanovića**, svjetski renomiranog gitariste i kompozitora karakteriše zadržavajuća raznovrsnost, od savremene klasične i Jazz-a, preko fusion-a i rock-a do tradicionalne muzike. Rođen je u Sarajevu gdje je počeo da svira gitaru sa 10 godina. Diplomirao je i magistrirao gitaru na Atinskom Konzervatoriju a kompoziciju na Muzičkoj Akademiji u Sarajevu. Dobitnik je niza nagrada i priznanja kao izvođač i kompozitor. Od ranog uzrasta koncertira kao solista i sa orkestrima u zemlji i inostranstvu a njegove kompozicije redovno izvode istaknuti solisti i orkestri širom svijeta

MA ALEKSANDRA IVANOVIĆ,
ASISTENT

Aleksandra Ivanović rođena je u Beogradu i pokazala je rani i raznovrsan talent za muziku. Nakon učenja klavira i Jazz pjevanja nastavlja studije gitare na Beogradskoj Akademiji i završava osnovne i Master studije sa Summa cum Laude. Pobjednik je nekoliko nacionalnih i internacionalnih takmičenja i rano je počela da nastupa sa velikim uspjehom. Kritika i publika su zapazili njen delikatno izvođenje, naročito novih djela Vojislava Ivanovića, što je i dovelo do formiranja gitarskog duoa Levante.

